

ONSDAG DEN 1. APRIL 2009

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

(Mødet åbnet kl. 15.00)

1. – Genoptagelse af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session, der blev afbrudt den 26. marts 2009, for genoptaget.

2. – Erklæring fra formanden

Formanden. – Mine damer og herrer, jeg er trist og rystet over i dag at måtte meddele Dem, at der sidste weekend druknede mere end 300 mennesker, da en række både med flygtninge sank i Middelhavet ud for Libyens kyst. Bådene transporterede mennesker fra Nordafrika og Afrika syd for Sahara. Nogle af flygtningene blev reddet af de egyptiske og libyske myndigheder, og nogle omkomne er blevet fundet, men hundredvis af mennesker savnes stadig. Jeg vil gerne på Europa-Parlamentets vegne give udtryk for, at vi er meget chokerede og triste over denne hændelse.

Gennem de seneste to år har EU oplevet en stigende indvandring over Middelhavet, og den økonomiske krise betyder, at vi kan forvente at se betydeligt flere mennesker, der flygter fra fattigdom i Afrika.

Det store antal flygtninge, der på tragisk vis mister livet i forsøget på at nå EU, truer med at gøre Middelhavet til en kæmpemæssig, åben grav; det er op til os at finde løsninger, som kan sætte en stopper for disse tragedier.

Jeg vil nu bede Dem iagttage et minuts stilhed til minde om de omkomne.

(Parlamentet iagttog stående et minuts stilhed)

Tak.

3. – Velkomstord

Formanden. – Mine damer og herrer, det er mig en stor fornøjelse at kunne byde velkommen til nobelprisvinderen i medicin i 2008, professor Luc Montagnier, der sidder på tilhørerpladserne. Jeg vil gerne byde Dem hjertelig velkommen!

(Bifald)

Det glæder mig også at byde velkommen til en delegation fra Det Økonomiske Fællesskab af Vestafrikanske Stater (ECOWAS). Delegationen omfatter 15 medlemmer af organisationens *ad hoc*-udvalg om direkte valg og supplerende beføjelser. De er på en undersøgelsestur for at lære af Europa-Parlamentets erfaring på dette område. Jeg håber, at De får et fremragende ophold her, og at vores parlamenter vil kunne få et endnu tættere samarbejde fremover. Jeg vil gerne byde Dem hjertelig velkommen!

(Bifald)

4. – Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

5. – Parlamentets sammensætning: se protokollen

6. – Udvalgenes og delegationernes sammensætning: se protokollen

7. – Berigtigelser (forretningsordenens artikel 204a): se protokollen

8. – Skriftlige erklæringer (modtagne dokumenter): se protokollen

9. – Modtagne dokumenter: se protokollen

10. – Mødekalendar for 2010: se protokollen

11. – Arbejdsplan: se protokollen

12. – Henstilling til Rådet om den nye aftale EU/Rusland (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0140/2009) af Janusz Onyskiewicz for Udvalget om Udenrigsanliggender om den nye aftale EU/Rusland (2008/2104(INI)).

Janusz Onyszkiewicz, ordfører. – (PL) Hr. formand! I denne betænkning beskrives forholdet mellem EU og Rusland som værende af central betydning for Unionens økonomiske og politiske interesser. Man understreger den rolle, som Rusland kan og bør spille på den internationale arena, navnlig i vores umiddelbare naboskab, hvor landet kan bidrage til den økonomiske og politiske stabilitet i regionen.

I betænkningen henleder man imidlertid også opmærksomheden på Ruslands uforholdsmæssigt kraftige reaktion på Georgiens væbnede intervention i Sydossetien og på de russiske styrkers storstilede og uprovokerede aktioner i Abkhasien. I betænkningen fremhæves behovet for en meningsfuld dialog om sikkerhedsanliggender. Der skal foregå en dialog baseret på respekt for international ret og staternes territoriale integritet. I betænkningen påpeger man ligeledes, at begivenheder i Kaukasus og anerkendelsen af begge enklavernes, Ossetien og Abkhasien, uafhængighed sådele tvivl om, hvorvidt Rusland virkelig er parat og i stand til at opbygge et fælles område med sikkerhed i Europa sammen med EU.

I betænkningen fremføres det synspunkt, at samtalerne om Ruslands fuldstændige overholdelse af de forpligtelser og aftaler, der førte til afslutningen på konflikten med Georgien, bør afsluttes, inden der vedtages nogen forhandlingsaftale. Dette vil omfatte enighed om Abkhasiens og Sydossetiens status. I betænkningen opfordres Rusland også til at afgive bindende løfter om ikke at bruge magt over for sine naboer.

Desuden påpeges det i betænkningen, at de seneste begivenheder, hvor Rusland har angrebet Georgiens territoriale integritet, truer forholdet mellem EU og Rusland, og det samme gælder Ruslands andel i gasforsyningskrisen.

I betænkningen tilrådes det, at den nuværende aftale erstattes med en ny og bredere aftale. En sådan aftale vil skulle dække alle aspekter af vores samarbejde og skal være juridisk bindende. Den skal også indeholde entydige konfliktløsningsprocedurer.

Energisikkerhed er også med i betænkningen. Medtagelsen af de grundlæggende traktatbestemmelser om energi og transitprotokollen i en forhandlingsaftale behandles ligeledes. Denne henvisning er medtaget, selv om denne traktat i øjeblikket er juridisk bindende, også for Rusland, selv om Rusland kan trække sig ud af aftalen.

I betænkningen peger man på det store potentiale af mulige, gensidige økonomiske ordninger baseret på et ligeligt partnerskab mellem de to parter. Den type ordninger vil kunne føre til en gensidig afhængighed, der gavner begge parter. Ifølge betænkningen er det kolossalt vigtigt for medlemsstaterne og EU som helhed at tale med én stemme, navnlig i forbindelserne med Rusland. Det er også vigtigt, at medlemsstaterne handler i henhold til de forskellige EU-traktater og konsulterer hinanden i god tid forud for eventuelle bilaterale initiativer i forhold til Rusland. Dette er navnlig vigtigt i sager, der kan få følger for andre lande i EU eller for EU som sådan.

I betænkningen vier man menneskerettigheder og friheder i Rusland stor opmærksomhed. Man påpeger, at Rusland som medlem af Europarådet er forpligtet til at overholde de principper, som Europarådet blev grundlagt på. Man giver udtryk for, at overholdelsen af disse principper er af vital betydning for succes i forhandlingerne om samarbejde mellem EU og Rusland. Det anses for beklageligt, at Rusland er modstander af at træffe effektive foranstaltninger for at sikre, at de mange tilfælde, hvor de russiske myndigheder har krænket menneskerettighederne og er blevet dømt af EF-Domstolen, ikke gentager sig.

Det er værd at henlede opmærksomheden på en af de mange henstillinger, som betænkningen indeholder, nemlig at EU fortsat bør støtte Ruslands ønske om medlemskab af Verdenshandelsorganisationen. Det anses for meget vigtigt, at Rusland overholder de forpligtelser, der kræves for at være medlem, før landet formelt optages som medlem. Det indebærer navnlig, at Rusland skal holde op med at indstille brugen af praksisser,

der allerede er indført. I denne forbindelse er det værd at erindre om den store betydning, der tillægges effektiv beskyttelse af intellektuel, kommerciel og industriel ejendomsret.

Betænkningen indeholder henstillinger vedrørende menneskerettigheder, mediefrihed, retsvæsenets uafhængighed og den gradvise indsnævring af de tilladte handleområder for ngo'er i Rusland. Den dækker ligeledes en række økonomiske spørgsmål såsom skibsfarten i Østersøen og langs Ruslands nordkyst, flytrafik over Sibirien og gensidige ordninger med mulighed for ubegrænsede investeringer.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Parlamentet for at give os mulighed for i denne mødeperiode at drøfte forholdet til Rusland. De ved sikkert, at Rådet drøftede forholdet til Rusland indgående for et stykke tid siden, da vi etablerede grundlaget for og rationalet bag den nye aftale EU/Rusland, og derfor finder vi det vigtigt, at forhandlingerne om den nye aftale er tilbage på sporet. Rusland er trods alt vores største nabo, en af vores vigtigste partnere og en uundværlig aktør på den internationale scene. I dag, hvor den økonomiske krise rammer os begge lige hårdt, er det tydeligt, at konfrontation ikke vil gøre nogen af os stærkere.

Men det kan et konstruktivt, rationelt og gensidigt samarbejde og Ruslands overholdelse af sine internationale forpligtelser på den anden side.

Desuden er dialog og et konstruktivt engagement vigtige midler til at forsvare vores interesser og fremme vores værdier over for Rusland.

Dette var i en nøddeskal de vigtigste bevæggrunde for vores beslutning om at genoptage forhandlingerne om den nye aftale EU/Rusland på trods af, hvad der skete i Georgien i august. Krisen og dens følger fortsætter helt sikkert med at overskygge vores forhold. Forhandlingerne legitimerer på ingen måde Ruslands fremfærd i Georgien, herunder i områderne Abkhasien og Sydossetien, og EU har fastlagt en klar politik på disse områder. Vores støtte til Georgiens territoriale integritet er helt klart et af disse områder.

Vi forventer fortsat, at Rusland handler ansvarligt og honorerer alle sine forpligtelser. Det betyder navnlig, at vi vil være særligt opmærksomme på vores fælles naboskab med Rusland i hele forhandlingsprocessen. Krisen i Georgien har vist, hvordan uløste konflikter stadig kan være sprængfarlige selv efter mange år, og at militær indgriben ikke er nogen løsning.

Vi er nødt til at minde Rusland om, at landet har meget at vinde ved en konstruktiv adfærd over for sine naboer, og at det har meget at miste, hvis det fortsætter ad konfrontationens vej. Rusland har trods alt allerede bevist, at landet ved, hvordan det skal opføre sig over for de centraleuropæiske naboer, der nu er medlem af både EU og NATO.

Vi vil fortsat insistere på, at Rusland skal overholde sine internationale forpligtelser og respektere den territoriale integritet og suverænitet for Georgien og for andre østeuropæiske lande, der udgør landets fælles naboskab med EU. Der vil også blive stillet forventninger til et fuldt samarbejde fra både Rusland og Georgien ved samtalerne i Genève.

Jeg vil ikke komme med en detaljeret gennemgang af det nuværende stade i forhandlingerne med Rusland om den nye aftale. Kommissionen vil som forhandler af aftalen helt sikkert bedre kunne give Dem en ajourføring af situationen.

Jeg vil også gerne erindre om, at vi først befinder os ved begyndelsen af processen, som kan komme til at vare et stykke tid. Vi må ikke blive skuffede, hvis det går lidt langsomt i starten. Jeg er imidlertid sikker på, at vi ved slutningen af vores formandskab vil have større klarhed over, hvad de to parter ønsker, at den nye aftale skal gælde.

Vi er Janusz Onyszkiewicz taknemmelige for hans betænkning og henstillingerne i den. Generelt deler vi mange af Deres bekymringer og mål.

Nu vil jeg gerne fremsætte et par bemærkninger om de eksterne sikkerhedsaspekter ved den nye aftale, hvor formandskabet også spiller en rolle ved forhandlingerne. Det er af den største betydning, at den nye aftale kommer til at indeholde bestemmelser, der skal sikre en effektiv dialog og et effektivt samarbejde med Rusland og skal være baseret på fælles værdier, overholdelse af de nugældende internationale forpligtelser, retsstatsprincippet og respekt for demokrati, menneskerettigheder og grundlæggende friheder. Dette er navnlig vigtigt i forbindelse med vores fælles naboskab. Det er helt centralt, hvis vi skal finde en løsning på de langvarige konflikter.

Konfliktforebyggelse er også en vigtig målsætning. Den skal forfølges gennem såvel politisk dialog som fælles initiativer.

Der kan allerede konstateres bevægelse fra russisk side med hensyn til, hvad aspekterne politisk dialog og ekstern sikkerhed skal dække i den nye aftale. Men djæveln ligger naturligvis i detaljen. Den mest interessante og udfordrende del af forhandlingerne skal nu til at begynde, når vi går i gang med at diskutere konkrete tekstforslag.

Eftersom forhandlingerne stadig er i gang, vil det ikke være hensigtsmæssigt at komme med flere oplysninger her. Jeg kan imidlertid forsikre Dem for, at vi vil forsøge at få vigtige bestemmelser med om en styrkelse af dialogen på den internationale scene, om kampen mod terror, om våbenkontrol, nedrustning og ikkespredning, om menneskerettigheder, demokrati og retsstatsprincippet, om krisestyring og om civilbeskyttelse.

På topmødet mellem EU og Rusland i Khanty-Mansiysk blev vi enige om, at vores fælles mål var at indgå en strategisk aftale, der vil danne en samlet ramme for forbindelserne mellem EU og Rusland for fremtiden og bidrage til at udvikle potentialet i vores forbindelser. Dette er fortsat vores målsætning, og den vil såvel det nuværende formandskab som de kommende formandskaber arbejde hen imod.

Vi er parat til at holde Parlamentet orienteret om fremskridtene og er taknemmelige for det input, De har leveret, navnlig gennem teksten i Deres beslutningsforslag.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne rette en varm tak til hr. Onyszkiewicz for denne værdifulde betænkning.

Vi har konsekvent understreget, at vi værdsætter Parlamentets holdning, og jeg vil naturligvis med glæde give Dem yderligere oplysninger i løbet af forhandlingerne.

Rusland er og vil altid være en vigtig partner for os. Vores fælles interesser er komplekse og sammenfaldende, lige fra økonomiske aftaler til f.eks. vores fælles arbejde som partnere i mellemøstkvartetten eller som i går i Afghanistan og Pakistan. Naturligvis er vi alle klar over, at der også findes store meningsforskelle, f.eks. vedrørende Georgiens territoriale integritet. Der er igen og igen opstået spændinger over vores styrkede rolle i naboskabet med Rusland. I denne forbindelse påstås det ofte fejlagtigt, at vi er afhængige af vores store nabo. Med hensyn til handel og energi er vi snarere gensidigt afhængige, eller sagt på en anden måde er vi blevet uundværlige partnere for hinanden. I denne periode er vores forbindelser med Rusland kolossalt vigtige, og det er af vital betydning at have en ensartet og visionær EU- strategi.

I morgen mødes præsident Obama for første gang med præsident Medvedev for så at sige at trykke på resetknappen for USA's forhold med Rusland. Denne nye fremgangsmåde skal bestemt hilses velkommen, men vi er ikke nødt til at starte helt forfra. Vi er ikke nødt til at nulstille vores relationer, men i stedet løbende finpudse dem. Dette er vores absolut højeste prioritet.

Som Kommissionen bemærkede i sin meddelelse af 5. november, betyder vores komplekse og omfattende forbindelser og de mange områder, hvor vi er gensidigt afhængige, at vi løbende er nødt til at forholde os til Rusland, og jeg vil også sige, at vi skal være nøgterne og resultatorienterede. Forhandlingerne om en ny aftale er uden tvivl den bedste måde, hvorpå vi kan fremføre en fælles EU-holdning, hvor vi forsvare vores interesser med henblik på at nå frem til en aftale på de vigtigste områder. Mens jeg taler til Dem lige nu, er den fjerde forhandlingsrunde undervejs i Moskva.

Vi er nu enige om en overordnet struktur for aftalen, der kan danne et juridisk bindende grundlag for alle aspekter af vores forbindelser i den nærmeste fremtid. Samtidig har vi imidlertid ikke fastsat nogen kunstige tidsfrister for forhandlingerne. Efter min mening bør vi bruge al den tid, der er nødvendig for at opnå et tilfredsstillende resultat, fordi den nuværende aftale fortsat vil være i kraft frem til dette tidspunkt, og derfor er der ikke noget tvingende behov for at gå hurtigt frem. Vi behøver således ikke vente på den nye aftale, før vi kan behandle de aktuelle spørgsmål. Indtil videre har vi drøftet spørgsmål vedrørende politik, retsvæsen og sikkerhed, således at vi nu har en bedre forståelse af hinandens synspunkter; vi er nu gået i gang med at drøfte de økonomiske spørgsmål.

Det bør under alle omstændigheder ikke komme som nogen overraskelse for os, at de to parter har meget forskellige holdninger på nogle områder. Mens Rusland har store ambitioner om samarbejdet om f.eks. udenrigs- og sikkerhedspolitik, er man i øjeblikket mindre ambitiøs med hensyn til økonomiske spørgsmål. Det er naturligvis i vores interesse her i EU, at vores handelsmæssige og økonomiske forbindelser omfatter juridisk bindende bestemmelser, der kan håndhæves, for at sikre, at Rusland accepterer et system baseret på

klare regler. Dette gælder navnlig på energiområdet, hvor vi stræber imod accept af principperne i energichartret, hvoraf de vigtigste er gennemsigtighed, gensidighed og ikkediskrimination.

Gaskrisen først på året har slået buler i tilliden til vores energisamarbejdes troværdighed, og det skal der rettes op på. Derfor prøver vi sideløbende med forhandlingerne at styrke det tidlige varslingssystem kraftigt, som indeholder bestemmelser om overvågning og tilsyn i tilfælde af en krise, for at undgå konflikter og lette en løsning.

Den aftale, vi forhandler om, skal naturligvis også være baseret på respekt for menneskerettigheder og demokrati, og vi mener, at dette skal være en væsentlig bestanddel. Når alt kommer til alt, har Rusland og EU, som hr. Vondra sagde, indgået de samme forpligtelser i FN, Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE) og Europarådet. I vores traktat skal vi fremhæve respekten for disse fælles forpligtelser og interesser. Den kan naturligvis ikke løse konflikterne i Europa helt alene, men den kan udgøre rammerne for konfliktløsning.

Sideløbende med vores forhandlinger vil vi fortsætte vores bestræbelser i eksisterende fora, ved Genève-samtalerne om Georgien, i 5+2-format for Transnistrien og ved Minskprocessen for Nagorno-Karabakh. Retlige og indre anliggender er som sagt af relevans for begge parter i forhandlingerne, og det er områder, hvor jeg ser et betydeligt potentiale for et gensidigt gavnligt samarbejde, navnlig i kampen mod organiseret kriminalitet og ligeledes for at forbedre forholdene for personer, der rejser i god tro. Men muligheden for at afskaffe visumkravet, som Rusland har bedt om, vil kun være realistisk i sammenhæng med yderligere forbedringer på andre områder. Det vil f.eks. gøre det lettere for os at samarbejde effektivt overordnet set, hvis Rusland indførte højere databeskyttelsesstandarder. Forskning, uddannelse og kultur rummer også talrige muligheder for samarbejde i borgernes interesse og bør medtages i den nye aftale.

Den betænkning, vi diskuterer i dag, omfatter naturligvis mange andre forslag, som jeg ikke har tid til at kommentere lige nu, men de vil naturligvis blive taget op under forhandlingerne. Jeg vil gerne endnu en gang understrege, at jeg er særligt glad for den linje, hr. Onyszkiewicz har anlagt i den foreliggende betænkning og i forslaget til beslutning. Hvis der er behov for yderligere oplysninger efter dagens forhandling, vil jeg naturligvis med glæde til enhver tid give f.eks. Udvalget om Udenrigsanliggender en fuldstændig briefing, sådan som jeg gjorde sidste år.

Afslutningsvis vil jeg gerne understrege, at det er vigtigt for mig, at forhandlingerne kan skride vellykket fremad, og de har min fulde støtte. En god traktat vil forhåbentlig give relationerne mellem EU og Rusland et solidt og forudsigeligt grundlag for fremtiden og dermed udgøre et vigtigt bidrag til stabilitet og sikkerhed på vores kontinent.

Cristina Gutiérrez-Cortines, ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi. – (ES)
Hr. formand! Det er klart for os og for Europa, for Udvalget om Industri, Forskning og Energi og for os i Europa, at energi er blevet et udenrigspolitisk redskab, et forandringens element, der kan skabe konflikter eller forene os, og det er netop dette emne, vi beskæftiger os med i dag.

Traditionelt har Europa været forenet med Rusland. Vores historie viser, at Belarus' udvikling tydeligvis har været påvirket af Vesten, og russisk tradition – inden for religion, alle former for uddannelse og de fleste værdisystemer – har fulgt en europæisk tankegang, der har beriget Rusland. Vores kultur er også blevet styrket af traditionen med videnskabsfolk fra Rusland, store matematikere fra Kazan og andre egne, og det samme gælder landets litteratur.

Jeg mener, at vi skal tænke på spændingerne i den socialistiske æra som et mellem spil, vi skal huske på, men de udgør ikke nogen konstant faktor. Vores løbende erfaringer med Rusland har været kendetegnet af enhed, og derfor siger jeg, at på energiområdet, hvor Europa har mangler, skal vi lade Rusland vide, at vores venskab skal fortsætte, men med klare regler, som gentlemen altid har gjort det, og som vi altid har haft, men nu i form af nedskrevne regler.

Vi kan ikke leve i konstant usikkerhed om, hvorvidt forsyningerne til vores borgere vil blive afbrudt igen, og Rusland må også erkende, et land ikke kan bruge energi som et redskab til at undgå at skulle anerkende nabostaters suverænitet. Situationen i dag er, at der findes mennesker, som har opnået uafhængighed, og som udøver deres demokratiske rettigheder fuldt ud. Dem skal vi våge over, og Rusland har også pligt til at våge over dem, lige som landet har pligt til at opstille klare regler for handel med energi og enhed gennem energi.

Josef Zieleniec, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Onyszkiewicz for denne vigtige, velskrevne og afbalancerede betænkning. Som skyggeordfører for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater glæder det mig, at betænkningen også afspejler vores hovedprioriteringer for Rusland, såsom et pragmatisk samarbejde baseret på en sund markedsøkonomi, fokus på menneskerettigheder, en fungerende retsstat og et fungerende demokrati, alt sammen grundlæggende samfundsværdier for EU, samt fokus på respekten for alle nabolandes suverænitæt og for EU's enhed.

Den nye aftale, der forhandles om, skal omfatte alle aspekter af samarbejdet, være juridisk bindende og afspejle kvaliteten af vores forbindelser med Rusland. Men hvis diskussionerne skal afspejle vores synspunkter og vores værdier, må vi ikke glemme den rolle, som Rusland spillede i krigen i Georgien sidste år eller under gaskrisen i januar. Vi må ikke tillade, at der skabes nye indflydelsessfærer i Europa. Vi må ikke acceptere status quo eller nærmere et *fait accompli* i Kaukasus. Deraf kravet om utvetydige garantier for, at Rusland ikke vil bruge magt over for nogen af sine naboer, og at landet vil løse tvister vedrørende vores fælles nabolskab sammen med EU. Det er efter vores mening helt naturligt at opfordre Rusland til at tage det første direkte, tillidsskabende skridt.

Mange af mine kolleger understreger i dag med rette behovet for enhed i EU over for Rusland. Men vi kan kun opnå en virkelig forenet holdning gradvist og deraf mit forslag om at indføre en høringsmekanisme inden for Rådet, hvor medlemsstaterne får mulighed for at konsultere hinanden i god tid forud for alle bilaterale spørgsmål, der omfatter Rusland, og som indvirker på andre medlemsstater eller på EU som helhed. Kun på denne måde kan vi nå frem til en virkelig forenet holdning over for Rusland, og kun på den måde kan vi drage fuld nytte af vores største fordel i forhold til Rusland, nemlig vores egen enhed.

Csaba Tabajdi, for PSE-Gruppen. – (HU) Hr. formand! Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet betragter Rusland som en central strategisk partner. EU og Rusland er afhængige af hinanden, som kommissær Ferrero-Waldner også slog det fast.

Jeg vil gerne nævne, at vi med hensyn til gasforsyning er afhængige af hinanden, fordi Rusland ikke vil kunne sælge sin gas til andre. Det skal vi være klar over. Det er meget vigtigt, at vi udformer og indgår en ny partnerskabs- og samarbejdsaftale. Denne betænkning skulle have tjent dette formål, men det gør den ikke.

Onyszkiewicz-betænkningen, som er blevet vedtaget i Udvalget om Udenrigsanliggender, og hvis tone til tider er decideret grov, kan forårsage alvorlige skader på netværket af relationer mellem EU og Rusland. Den Socialdemokratiske Gruppe er enig i, at Parlamentet skal give udtryk for sin berettigede kritik af Rusland. Den Socialdemokratiske Gruppe fordømmer på det kraftigste overtrædelser af menneskerettigheder. Vi kræver, at de demokratiske rettigheder og de grundlæggende værdier respekteres.

Vi opfordrer Rusland til at respektere princippet om skrevne og elektroniske mediers uafhængighed. Vi opfordrer den russiske regering til at træffe enhver foranstaltning for at undersøge angrebene og mordene på journalister. Den russiske lov om ngo'er truer disse organisationers mulighed for at fungere uafhængigt.

Den Socialdemokratiske Gruppe ser med bekymring på afviklingen af det seneste valg til den russiske Duma og præsidentvalget. Vi er kritiske over for russerne i gasstriden mellem Rusland og Ukraine og i konflikten mellem disse to lande. Samtidig er det imidlertid vores overbevisning, at Parlamentets henstillinger skal bidrage til at forbedre forholdet mellem EU og Rusland og til udarbejdelsen af et nyt strategisk partnerskab. Denne betænkning tjener ikke dette formål. Det var grunden til, at vi stemte imod den i Udvalget om Udenrigsanliggender.

Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater og Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa går imod den tankegang, der udtrykkes fra Kommissionens side. De går imod den nye politik fra USA's side, hvis de mener, at Obama-administrationen, navnlig gennem udtalelserne fra vicepræsident Joe Biden, har skiftet stil, for så vil EU komme bagud i forhold til den nye amerikanske politik, selv om dette ikke vil være i vores interesse. Så vores bekymringer gælder ikke kritikken, men stilen.

Der er ikke brug for didaktik, men berettiget kritik. Det er ikke op til EU at agere skolemester og give Rusland lektioner. Derfor vil Den Socialdemokratiske Gruppe kun finde dette forslag til betænkning acceptabelt, hvis alle de seks ændringsforslag, som vi har udarbejdet, vedtages af Parlamentet; ellers vil det ganske enkelt være en betænkning, der virker mod hensigten og ikke tjener det strategiske partnerskab mellem EU og Rusland. Men det er i EU's interesse at udvikle et vellykket samarbejde mellem Rusland og EU.

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Udenrigspolitik kræver diplomati og principper, og denne betænkning om en ny aftale EU/Rusland indeholder begge dele. Min gruppe anbefaler dens indhold og ønsker Janusz Onyszkiewicz tillykke med hans arbejde.

Historien har lært os, at intet irriterer russerne mere, end at vi vender dem ryggen, så det er både i Ruslands og EU's interesse at kommunikere, samarbejde og handle på måder, der kan skabe tillid. Det er ligeledes uærligt at foregive, at Ruslands adfærd er dadelfri. Dette er et land, der bruger energileverancer som våben, et land, hvis nonchalante fremfærd i Kaukasus og Baltikum gør dets naboer nervøse, og et land, hvor retsstatsprincippet tilpasses og bøjes, så det passer dem, der nyder Kremls gunst, og strammer tommelskruerne på dem, der ikke har den, hvilket bekræftes af den nye retssag mod Mikhail Khodorkovsky i dag.

Valgene er ingen undtagelse, som vi ved. Fysiske overgreb, chikanering af fortalere for menneskerettigheder, mord på uafhængige journalister – hr. Tabajdi, dette er virkeligheden i dagens Rusland.

(Bifald)

Det er trist, at nogle medlemmer forsøger på at udvande kritikken af Ruslands indsats på menneskerettighedsområdet. Jeg er overrasket over, at nogle ønsker at definere den nye aftale som strategisk, blot fordi Moskva ønsker det. Ja, vi skal bygge broer, men vi må ikke være ukritiske over for ting, der er unævnelige.

Der er tre grunde til, at nogen er tilbøjelige til at lefle for hr. Putin. For det første er der dem, som engang sympatiserede med Sovjet, og som fortsat er følelsesmæssigt knyttet til Kreml. For det andet er der nogen, som mener, at Rusland på en eller anden måde er anderledes end andre lande, og at de samme standarder ikke kan bruges, og for det tredje er der dem, som mener, at Rusland bare er for skræmmende at skælde ud. Ingen af disse argumenter holder vand. Europas hårde venstrefløj har en historie med bevidst uvidenhed om menneskerettigheder i Sovjettiden. Det er ikke bare moralsk forkert, men også politisk forrvøvet af dem at komme med undskyldninger for Rusland, nu hvor landet bevæger sig i retning af det autoritære højre. Desuden er menneskerettighederne universelle og udelelige, ellers er de værdiløse, så Unionen bør have selvtillid til at forsvare vores værdier inden for vores grænser og uden for dem.

Endelig har Europa i dag en befolkning, der er tre en halv gange større end Ruslands. Vi har militærudgifter, der er 10 gange større, og en økonomi, der er 15 gange større. Vi har ingen grund til at krybe frygtsomt sammen over for Kreml og al mulig grund til at forsvare vores værdier. Derfor støtter vi en ny aftale, men Europa skal gå forenet, stærkt og med åbne øjne ind i aftalen.

Adam Bielan, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Kreml bruger energiforsyningen som et politisk instrument sammen med del og hersk-princippet for at korrumpere Europa land for land, fra Cypern til Nederlandene. Denne fremgangsmåde viser sig at være bemærkelsesværdigt vellykket. EU var derimod forbavsende passiv under angrebet på det suveræne Georgien. EU's ledere glimrede ved deres fravær. Hr. Solana og kommissær Ferrero-Waldner var intetsteds at se. Samtidig blev hr. Sarkozy, Frankrigs præsident, godt og grundigt ydmyget, da russerne fuldkommen ignorerede den fredsftale, han forhandlede på plads. Det viser, at Europas svaghed i forbindelserne med Rusland skyldes vores egen naivitet og kortsynethed.

Østrigske, tyske og italienske energiselskaber driver forretning med Kreml på bilateral basis. Dette lægger et direkte politisk pres på enkelte medlemsstater fra Moskvas side. Tyskland er ved at bygge en gasrørledning på bunden af Østersøen for at undgå Polen, og alligevel har Rusland skåret i energileverancerne til Litauen, Den Tjekkiske Republik og andre EU-lande ved mere end én lejlighed. Hvis Nord Stream gennemføres, kan den samme skæbne overgå mit hjemland, Polen. EU's politik over for Rusland skal være baseret på principper om enhed og solidaritet. Så hvis vi ønsker, at vores relationer med Rusland skal være effektive, er det absolut nødvendigt at konsultere andre medlemsstater, der kan blive berørt, før man indgår bilaterale aftaler med Kreml.

Marie Anne Isler Béguin, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil også gerne takke ordføreren for at have accepteret vores ændringsforslag og sætte spørgsmålet om menneskerettigheder i centrum af forhandlingerne med Rusland. Jeg vil bede Rådet og Kommissionen om ikke at give efter på dette område, og jeg vil også bede ordføreren støtte vores øvrige ændringsforslag om respekt for mindretals rettigheder og om Tjetjenien, der er blevet en smule glemt i betænkningen.

Vi støtter også den kritiske holdning over for Rusland, for selv om Rusland nu udsender nogle positive signaler, navnlig med hensyn til sin vilje til at indgå en international aftale om reduktion af atomvåbenarsenalerne, hvilket uden tvivl er for dyrt i disse krisetider, er landet fuldkommen kompromisløst

på andre områder, navnlig med hensyn til sin naboskabspolitik, hvor man bebrejder EU, at vi griber ind i den russiske indflydelsessfære. Jeg vil erindre om, at hr. Lavrov for nylig i Bruxelles kritiserede det østpartnerskab, vi oprettede ved forårstopmødet, lige som hr. Putin reagerede negativt på gasaftalen mellem EU og Ukraine.

Som De ved – og som alle har erklæret – er spørgsmålet om Georgien mere relevant end nogensinde og udgør stadig en anstødssten i forholdet mellem os og Rusland, som konstant benytter sin veto til at forhindre enhver indsættelse af internationale fredsbevarende styrker og endda hindrer vores civile observatører adgang til de områder, som Rusland besætter og kontrollerer. Landet overtræder derfor de seks punkter i aftalen, som EU indgik med Rusland den 12. august, og undlader at standse de daglige voldshandlinger langs den administrative grænse mellem Abkhasien og Ossetien.

Desuden er der ingen, der bliver narret af medlemsstaternes afhængighed af energi fra Rusland, som nogle har været inde på, eller af den politiske pris, som vi må betale.

Endelig ville jeg i lyset af den globale krise, som ikke sparer nogen, heller ikke Rusland, gerne se nogle uventede løsninger opstå, gøre Rusland indstillet på at acceptere et konstruktivt partnerskab og gøre EU indstillet på at få større betydning som en forenet partner.

Vladimír Remek, for GUE/NGL-Gruppen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi drøfter vores henstillinger til Rådet om den nye aftale med Rusland. Men betænkningens tekst ligner for mig at se ikke henstillinger til diplomatiske forhandlinger. I størstedelen af dokumentet fremhæver og understreger man behovet for at kræve, insistere, understrege, udfordre osv. Dette er et leksikon i diktater, og jeg er meget glad for, at jeg ikke har rollen som forhandler, der skal lade sig styre af den form for henstillinger. Samtidig anerkender vi, at EU, ud over alt det andet, modtager en fjerdedel af sine olie- og naturgasforsyninger fra Rusland. Nogle gange synes jeg, at vi forsøger at bede om sikre og stabile leverancer af livsvigtige råvarer og samtidig bruger stokkemethoden over for vores partnere. Og hvad har vi, EU, med til forhandlingsbordet? Hvor er vores holdning til menneskerettigheder, som vi skjuler os bag, i forbindelse med f.eks. russisktalende mindretal, der bor på EU-medlemsstaters område? Hvor er vores holdning til møder og foranstaltninger, som tidligere medlemmer af SS-enheder gennemfører i EU-landene? Eller er vores holdning den, at vi ikke er imod dem, men snarere støtter dem i strid med f.eks. undersøgelsesresultater fra FN? Og hvordan kan det være, at Udvalget om Industri, Forskning og Energi (ITRE) kan sætte navn på to lande, Ukraine og Rusland, som ansvarlige for problemerne med naturgasleverancer til EU, mens vi i vores henstillinger kun udfordrer Rusland? Det svarer mest af alt til at forsøge at spille fodbold til kun ét mål. De vil sikkert medgive, at man så ikke spiller efter reglerne. Så vi skal ikke forvente mirakuløse resultater.

Personligt har jeg derfor et problem med at støtte dokumentet i dets nuværende form. Selv i Udvalget om Udenrigsanliggender var en tredjedel af medlemmerne ikke glade for forslaget. I mellemtiden har Udvalget om International Handel anlagt en langt mere realistisk tilgang til forbindelserne med Rusland, hvor man tager hensyn til, hvad Europa egentlig har brug for.

Bastiaan Belder, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Der er ingen tvivl om, at Rusland nu har fået sin del af den globale økonomiske krise. Så sent som i morges hørte jeg i radioen en indtrængende beretning fra Skt. Petersborg om lægemidler, som den almindelige russer ikke har råd til og derfor ikke har adgang til. De seneste prognoser fra Verdensbanken tyder på, at fremtiden for russisk økonomi bliver endnu mere stormfuld. Hvad skal vi tro om de dystre udsigter til, at mere end 20 mio. russere ved årets udgang vil tjene mindre end et eksistensminimum på 4 600 rubler (omtrent 185 amerikanske dollars)?

Europa og Rusland står begge med et tvingende behov for resolut handling for at løse krisen. Man bør derfor prioritere en fælles indsats for at forbedre det globale økonomiske klima. Men det kræver gensidig tillid, og her må jeg desværre understrege, at Kremls udenrigspolitik står godt og grundigt i vejen. Et eksempel er krisen i Moldova, som fortsætter og bliver mere og mere indviklet, og Igor Smirnov hjælper ikke med til at finde en løsning. Et andet eksempel er den komplicerede situation i Ukraine i sidste uge. Manglen på gensidig tillid står kort sagt i vejen for en fælles indsats.

Med sin betænkning udsender Parlamentet dette ærlige og tydelige budskab til Rådet og Kommissionen med henblik på forhandlingerne med Moskva, og jeg håber virkelig, at man vil gå Rusland i møde med rank ryg.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! I Parlamentets forslag til henstilling til Rådet om den nye aftale EU/Rusland, som vi drøfter i dag, kan man måske kun være enig i to ting. Den første er, at Rusland har kolossal betydning for stabilitet og fremgang i Europa og i verden, og den anden er, at vi skal etablere et strategisk partnerskab med Rusland baseret på demokratiske værdier. Ellers må jeg sige, at

teksten er skrevet i et sprog, hvor man taler som en sejrende magt fra den kolde krig, hvorved man er i strid med alle de grundlæggende regler for diplomati og internationale forbindelser. Disse regler drejer sig mere om kompromis, høflighed, ligevægt og respekt for den anden side af forhandlingsbordet. Det drejer sig ikke om diktatoriske krav og barske fordømmelser. Terminologien og formuleringerne i betænkningen giver mindelser om brevet fra den opreklærede sultan til Zaporozhsky-kossakkerne, som så gav ham et passende svar. Den upassende russiskfjendtlige holdning i teksten opvejes til dels af den objektive udtalelse fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi, der bør bruges som rettesnor for udarbejdelsen af et nyt dokument. Efter min mening er den nuværende betænkning skadelig for både EU og Den Russiske Føderation og dermed for alle borgere i det euro-asiatiske områdes interesser.

Jeg håber, at man på EU-Rusland-topmødet, der skal afholdes under det tjekkiske formandskab af den tjekkiske præsident Václav Klaus, helt klart ikke vil benytte denne russerfjendtlige retorik. Ikke mindst fordi den tjekkiske præsident ikke deler EU's generelle synspunkter i Rusland-Georgien-konflikten. Jeg mener virkelig, at Rådet i alle vores borgeres interesse skal huske på, at Rusland er og bliver en nødvendig, nyttig og ligeværdig partner i vores geopolitiske område. Som allerede nævnt stammer en fjerdedel af EU's leverancer af olie og naturgas fra Rusland, og halvdelen af den russiske olie og naturgas går til EU. Om ikke andet er dette forhold alene et tilstrækkeligt argument for at forsøge at opretholde et godt naboskab mellem EU og Den Russiske Føderation.

Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE). – (NL) Hr. formand! I de seneste to og et halvt år har jeg som formand for Delegationen til Det Parlamentariske Samarbejdsudvalg EU-Rusland beskæftiget mig meget intenst med Rusland og Europa. Jeg har ikke bare arbejdet med hændelser, men har også haft et åbent sind over for den langsigtede strategi. Derfor forstår jeg ganske enkelt ikke det, hr. Watson, formanden for Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, netop har sagt. Jeg har ikke anlagt et ensidigt synspunkt i nogen af disse diskussioner, og det samme gælder mine kolleger. Vi har drøftet de mange problemer vedrørende Rusland.

Vi må imidlertid ikke glemme, at indgåelsen af en partnerskabsaftale også betyder, at vi selv skal være partnere. Dette indebærer, at begge parter deltager i gensidige diskussioner om vanskelige spørgsmål. En partnerskabsaftale kan faktisk kun komme på plads i en ånd af gensidig tillid og ikke, hvis den ene part kun ser problemer. USA anlægger i dag en anderledes strategi. Er vi virkelig nødt til at vende tilbage til de kolde følelser i modsætning til USA, der tilbyder åbninger? Det er ikke nogen fornuftig fremgangsmåde.

Vi har brug for en partnerskabsaftale, et strategisk partnerskab, for vi har kun én stor nabo. Vi er afhængige af denne nabo med hensyn til energiforsyning, og de er afhængige af vores penge. Men eftersom vi i Europa har nogle værdier at forsvare, skal vi imidlertid også diskutere fælles værdier og menneskerettigheder med denne nabo. Udelukkende at diskutere de negative aspekter er ikke en god begyndelse for en ny strategi, som vi virkelig har brug for over for vores store nabo. Derfor vil jeg gerne takke kommissæren for hendes svar, da det indeholder positive elementer, der kan hjælpe os med at opnå noget, der virkelig er til gavn for 500 mio. europæiske borgere.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – (NL) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at complimentere fru Oomen-Ruijten med det, hun netop sagde. Jeg er fuldstændig enig i hendes argumenter, og jeg håber også, at de vil påvirke hendes gruppe i morgen, når vi skal stemme om vores ændringsforslag til denne betænkning. Jeg ønsker hende al mulig succes med dette.

Min gruppe har store problemer med denne Onyszkiewicz-betænkning, og det er grunden til, at vi stemte imod den i Udvalget om Udenrigsanliggender. Den er omfattende, og det er også det rigtige. Dagsordenen for forbindelserne mellem EU og Rusland er virkelig omfattende. Det er korrekt, at ordføreren har bestræbt sig på at tage alle disse områder med i sin betænkning, og det vil jeg gerne rose ham for. Alligevel bruger han en forkert tone i betænkningen. Man kan ikke sige, at disse forbindelser er vigtige, som ordføreren gør det, og så bare komme med eksempler på alt det, der er galt eller går galt i Rusland, uden også at komme ind på de fejl, vi selv har begået tidligere – gennem de seneste 20 år – over for Den Russiske Føderation.

Rusland er ikke et kandidatland, men snarere en strategisk partner, der ønsker at samarbejde på områder af fælles interesse. Dette forudsætter en konstruktiv, rationel adfærd, og jeg er helt enig med hr. Vondra i, at dette skal udgøre grundlaget for vores fremgangsmåde. I modsætning til det indtryk, der gives, finder Københavnskriterierne ikke anvendelse her. Jeg går ind for en pragmatisk fremgangsmåde baseret på gensidig afhængighed. De har brug for os, og vi har brug for dem. Hvad enten det er inden for handel, energisamarbejde, klima eller nuklear ikke-spredning, kan vi kun finde løsninger, hvis vi arbejder sammen. Det er den strategiske

interesse – vi bliver ved med at bruge ordet ”strategisk” i denne forhandling – bag forhandlingerne om en ny aftale. Vi skal gennemføre forhandlingerne i god tro, samtidig med at vi også respekterer Ruslands interesser.

Vores ordfører vier med rette en hel del opmærksomhed til de naboer, som EU har til fælles med Rusland. Også her gælder princippet om, at samarbejde er mere produktivt end konfrontation. Vi ønsker for enhver pris at undgå at slå om indflydelsessfærer. I stedet burde EU fokusere på at genoplive den svækkede Organisation for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE). Inden for denne ramme kan vi se på, hvordan vi kan forbedre metoderne i forbindelse med de fastfrosne konflikter, vi stadig har i Europa, hvad enten vi taler om Georgien, Aserbajdsjan eller Moldova.

Det er naturligvis ikke alt, der er i fineste orden i forbindelserne mellem EU og Rusland. Dette tages også helt rigtigt op i betænkningen. Vi har fordømt Ruslands invasion af Georgien og gør det fortsat. Vi er bekymrede over de autoritære tendenser i Rusland. Derfor kan dialogen ikke udelukkende være positiv, og som medlem af Europarådet kan Rusland gøre det bedre. Ikke desto mindre og med al respekt for ordføreren vil det være en god idé at trykke på resetknappen. Det vil virke mod hensigten at fastholde en polariseret holdning, nu hvor den amerikanske regering har valgt en anderledes fremgangsmåde over for Rusland. Vores problemer er globale, og alle må engagere sig i at løse dem.

István Szent-Iványi (ALDE). – (HU) Hr. formand! I sin tiltrædelsestale erklærede præsident Medvedev, at hans vigtigste opgave var at beskytte friheden og genindføre retsstatsprincippet. Desværre har han endnu ikke opfyldt dette løfte. Det er vores pligt at minde ham om hans løfte og yde mere støtte til de uafhængige medier, civilsamfundet og ofrene for krænkelser af menneskerettighederne.

Vi tilstræber et pragmatisk partnerskab med Rusland, og en partnerskabsaftale er i vores interesse. Dette kan imidlertid kun være realistisk, hvis Rusland for sin del udviser en konstruktiv, ansvarlig og samarbejdsvillig adfærd.

I januar blev tilliden til Ruslands pålidelighed som energileverandør rystet. Derfor skal det centrale element i aftalen være energipartnerskabet. Det ville bidrage til at opbygge tilliden, hvis Rusland langt om længe ratificerer det europæiske energicharter og transitprotokollen. Vi forventer, at EU handler enigt og beslutsomt på vegne af de medlemsstater, der i høj grad er afhængige af russiske energileverancer.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Onyszkiewicz for hans meget afbalancerede betænkning. Rusland er en meget vigtig partner for EU. En fælles indsats kan være særdeles positiv, når vi skal forsøge at overvinde den økonomiske og finansielle krise. Det må imidlertid ikke få os til at opgive vores principper og værdier. Vi skal kræve, at Rusland genindfører menneskerettigheder i Rusland, genindfører pressefrihed, ytringsfrihed og foreningsfrihed. Vi må insistere på, at Ruslands program til støtte af russiske medborgere ikke misbruges som et instrument til at styrke landets politiske indflydelse i visse EU-medlemsstater. For at en ny aftale kan underskrives, skal Rusland opfylde sit løfte om Georgiens territoriale integritet. Den brede aftale bør omfatte en strategi for energisikkerhed baseret på en ratificering af energichartret. Vi skal også kræve, at der foretages en hensigtsmæssig vurdering af den nordlige gasrørlednings indvirkning på miljøet.

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær, hr. rådsformand! Hr. Onyszkiewicz har talt meget klart om menneskerettighedernes betydning i samarbejdet med Rusland, og det vil jeg gerne takke ham for. Jeg mener, at det navnlig er vigtigt at gøre det fuldstændig klart, at Europa ikke sætter økonomiske forbindelser, det vil sige gasforbindelser, over menneskerettigheder. Normale partnerskaber er baseret på to pålidelige parter, der stoler på hinanden. Strategiske partnerskaber risikerer at være vanskelige at forsvare og have begrænset troværdighed, og derfor skal EU beskytte sig selv mod upålidelighed. Så længe Rusland fortsat overtræder menneskerettighederne så alvorligt og ikke når op på et minimumsniveau for demokrati og retsstatsprincippet, hvilket f.eks. fremgår af sagerne med Anna Politkovskaya, hr. Khodorkovsky og hr. Lebedev, kan vi ikke have et godt og normalt partnerskab.

FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU

Næstformand

Jiří Maštálka (GUE/NGL). – (CS) Fru formand! Hr. Onyszkiewicz' betænkning er utvivlsomt et af de vigtigste dokumenter her ved slutningen af vores valgperiode. Jeg skal understrege, at jeg er meget, meget skuffet over det, der er med i betænkningen. En af de mindre ting, jeg kan være enig i, er, at vi alle anser gode forbindelser med Rusland for at være et centralt spørgsmål. Princippet i betænkningen mangler efter min mening balance, og jeg mener virkelig, at den i sin oprindelige form ikke vil bidrage til at forbedre vores gensidige forhold.

Jeg anser det for en misforståelse, for at sige det høfligt, at man i betænkningen ønsker at betro høringsbeføjelser til en højtstående EU-repræsentant. Hvis dette bliver hr. Solana, bliver det for mig at se den mand, der for 10 år siden startede den vanvittige såkaldt humanitære bombning af Jugoslavien, og som i strid med folkeretten sørger for, at en del af en suveræn stat kan bryde ud. Denne mand har ikke min tillid. Jeg ser også manglende balance, der netop skyldes, at man i betænkningen kritiserer Rusland for dets program for støtte til russisk statsborgere, der bor i udlandet, men samtidig forholder man sig tavs vedrørende situationen for russisktalende ikke-statsborgere i EU. Efter min mening siges der i betænkningen helt bevidst heller ikke noget om problemet med det såkaldte polakkort, som er i strid med international ret.

Francisco Millán Mon (PPE-DE). – (ES) Fru formand! Rusland er en meget vigtig international aktør, et permanent medlem af Sikkerhedsrådet og af G8 samt en stor militærmagt. Af disse enkle årsager bør EU forsøge at skabe et forhold med dialog og samarbejde med Rusland. Hvad mere er, er mange medlemsstater afhængige af Rusland for at købe energi og har en betydelig samhandel med landet.

Men forholdet bør være mere vidtgående og ambitiøst. Rusland er et europæisk land og medlem af Europarådet; det har påtaget sig forpligtelser inden for menneskerettigheder og demokratisk friheder og bør dele et sæt af værdier og principper med os, herunder respekt for international ret samt staters suverænitet og territoriale integritet.

De seneste begivenheder er imidlertid tegn på en bekymrende tendens i Rusland, såsom brugen af energiressourcer som et redskab til at udøve pres, herunder stop for leverancer, eller krisen i Georgien sidste sommer og de efterfølgende begivenheder.

Alt dette har undergravet tilliden til Rusland som en europæisk partner. Vi må nu prøve at genoprette denne tillid. Vi ønsker et konstruktivt forhold til Rusland som sande europæiske partnere, men det vil kun ske, hvis Rusland ændrer adfærd.

I EU har medlemsstaterne af mange årsager, hvoraf nogen er historiske, forskellige holdninger til vores forhold til Rusland, og derfor er det ikke let at nå frem til en fælles holdning. Det er en af vores svagheder og et af vores problemer. Men sammen med fremgangsmåder, der kan kaldes for pragmatiske eller realistiske, har man her i Parlamentet stadig større tiltro til tanken om, at disse partnere, som vi ønsker meget tætte forbindelser med, skal opføre sig i overensstemmelse med international ret og i respekt for grundlæggende rettigheder og friheder, navnlig hvis de er partnere, der tilhører den store europæiske familie.

Parlamentet glædede sig over præsident Medvedevs engagement i menneskerettigheder og retsstatsprincippet, da han tiltrådte, men hans ord skal følges op af handling.

Jeg vil gerne tro, at EU fremover i Rusland vil få en permanent, strukturel partner, der deler vores værdier, men i dag forekommer det mig, at denne fremtid er ret så fjern.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne starte med at takke hr. Vondra og kommissær Ferrero-Waldner for deres bidrag, som efter min mening var langt mere realistiske og relevante end hr. Onyszkiewicz' betænkning i dens nuværende form, hvilket jeg finder særdeles beklageligt, da jeg sætter meget stor pris på hr. Onyszkiewicz på det personlige plan. Derfor forstår jeg ikke helt, hvorfor vi står med en betænkning, der ikke benytter dette fælles grundlag – kritik på den ene side og vilje til samarbejde på den anden – som fællesnævner, således som Rådet og Kommissionen har gjort.

Lad mig endnu en gang løbe igennem vores kritikpunkter, og hermed tænker jeg på vores kritik af Rusland, bare for at slå det helt fast.

Med hensyn til naboskab forstår vi ikke og er kritiske over for Ruslands adfærd over for Georgien, men verden har længe været klar over, at Rusland ikke er den eneste skyldige her. Det eneste, der er sikkert, er, at visse kredse her ikke ønsker at acceptere dette. Vi er nødt til at se på begge sider. Når jeg kigger fra fru Zourabichvili til fru Burjanadze, når jeg ser, hvor tidligere allierede med Georgiens præsident nu er i opposition til præsident Saakashvili, og hvordan menneskerettighederne heller ikke ligefrem er i høj kurs der, spørger jeg mig selv, hvorfor man kun kritiserer Rusland og ikke også Georgien. Med hensyn til energikrise, der også involverer Ukraine, er vi nu udmærket klar over, at Ukraine og landets indenrigspolitiske situation må bære noget af ansvaret, men det er altid kun Rusland, der kritiseres.

Selv om hr. Horáček, som nu tilsyneladende ønsker at løse regeringskrisen i Den Tjekkiske Republik, siger, at vi ikke må prioritere energispørgsmålet frem for menneskerettigheder, er der ikke nogen, der rent faktisk gør dette. Sig mig, ønsker De helt konkret, at vi skal sige "vi vil ikke have jeres gas, før I respekterer

menneskerettighederne"? De må sige åbent, ærligt og klart, hvad det er, De ønsker, og ikke bare smide fyndord ind i diskussionen.

Mit tredje punkt drejer sig om menneskerettigheder. Vi er dybt skuffede over holdningen til menneskerettigheder i Rusland; vi finder den helt klart for uacceptabel. Vi vil ikke tie, så længe menneskerettighederne bliver krænket. Som jeg lige var inde på, angriber vi krænkelser af menneskerettighederne, uanset hvor de forekommer, hvad enten det er i Georgien, Rusland eller i vores egne medlemsstater. Dette omfatter rettighederne for russiske statsborgere og ikkestatsborgere, hvoraf nogle desværre møder problemer i visse EU-medlemsstater. Det er indlysende, men vi skal gøre det i samme udstrækning overalt; i samme udstrækning og ud fra samme kriterier.

For det fjerde gør det mig meget trist, at Rusland – og landets ledelse – ikke udvikler det perspektiv på sin egen historie, som mange af vores egne lande har udviklet. Her tænker jeg på den diskussion, som vi allerede har haft, og på morgendagens afstemning om beslutningsforslaget om historie. Ruslands image ville blive kraftigt forbedret, hvis landet anlagde en mere kritisk vinkel på sin egen historie, med andre ord hvis man ikke beskrev stalinismen som en stor national sejr, men som en forbrydelse, som man er nødt til at konfrontere. Naturligvis er der også fremsat meget klare udsagn fra vores side, men vi må sige til alle lande, til alle totalitære regimer, at vi ikke er parat til at acceptere totalitære regimer og ikke er parat til at acceptere en manglende stillingtagen til historien.

Der kan derfor stadig være en mulighed, hvis i det mindste et eller to af vores ændringsforslag accepteres, hvor vi forsøger at genoprette balancen og netop forfølge denne dobbelte strategi: kraftig kritik af Rusland, men også en vilje til at indgå et partnerskab med Rusland.

Henrik Lax (ALDE). – (SV) Fru formand! Ordføreren har helt ret i, at EU skal kunne tale med én stemme i vigtige spørgsmål vedrørende Rusland. Desværre opfatter de russiske ledere nu tilsyneladende forbindelserne med tredjelande som et nulsumsspil. Enkelt sagt, hvis jeg ikke slår dig på hagen, vil du slå mig på hagen. Et intensiveret samarbejde mellem EU og Rusland vil rent faktisk være en situation med lutter vindere, og det skal vi få de russiske ledere til at indse. Der er risiko for, at den alvorlige økonomiske krise i Rusland vil styrke denne holdning yderligere hos den russiske ledelse i forbindelse med et tæt samarbejde med EU. Derfor er det navnlig vigtigt, at EU taler med én stemme. Hver gang EU har sagt tingene klart og ligeud, er de russiske ledere stoppet med det samme. Konflikten i Georgien, gaskrisen mellem Rusland og Ukraine først på året og provokationen omkring bronzestatuen af soldaten i Estland er alle eksempler på, at et forenet EU kan få den russiske ledelse til at tænke sig om en ekstra gang.

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). – (PL) Fru formand! Betænkningen, som vi forhandler om, indeholder en ret detaljeret gennemgang af de seneste krænkelser af menneskerettighederne på Den Russiske Føderations område. Disse tilfælde er et tydeligt bevis for, at Rusland ser stort på alle de standarder, der gælder i hele den frie verden. Derfor opfordrer jeg Rådet og Kommissionen til at begynde at kræve, at Rusland overholder sine forpligtelser på menneskerettighedsområdet. Dette bør være en betingelse for yderligere samtaler om en aftale.

På fælles møder med den russiske side har jeg ofte hørt medlemmer af den russiske Duma sige noget i retning af, at man ikke bør spille mere tid på menneskerettigheder, og at vi bør gå videre til vigtigere spørgsmål, nemlig samhandel. Den fremgangsmåde kan vi ikke acceptere. Intet er vigtigere end frihed, sundhed og livet selv. Disse værdier overses ofte i Rusland, selv om man altid anerkender værdien af penge.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne lykønske hr. Onyszkiewicz med hans hårde arbejde og fine resultater.

Dette er i øvrigt det afgående Europa-Parlaments sidste forhandling om forbindelserne med Rusland, og det stærkeste budskab, Parlamentet har leveret, er konsekvens baseret på vores fælles europæiske værdier.

Derfor er det hensigtsmæssigt for os at huske på, at grundlaget for vores relationer med Rusland fortsat er vores kollega fru Malmströms flere år gamle betænkning; og forslagene i denne betænkning er stadig ikke blevet gennemført.

I mellemtiden står vi i en slags tomrum, hvor vi igen og igen gentager, hvor vigtige forbindelserne med Rusland er. Det er korrekt, men der er ingen grund til at gentage det. Vi skal have tillid til vores egen styrke, vores egne værdier og potentiale, som Graham Watson var inde på, og leve op til disse værdier.

Vi må også konkludere, at der er sket en kvalitativ ændring til det værre i Rusland. I august måned besatte Rusland næsten en suveræn nabostat. Det er ikke nok bare at kritisere eller beklage de fortsatte

menneskerettighedskrænkelser i Rusland. Spørgsmålet er, hvordan vi kobler disse menneskerettigheder og værdier sammen med vores praktiske adfærd. Ellers vil vi pådrage os et medansvar, i det mindste indirekte, for at gasse menneskerettigheder og demokratiske værdier i Rusland til gengæld for gas fra russiske rørledninger.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – (EN) Fru formand! Der findes tydeligvis to skoler her i Parlamentet, når det drejer sig om Rusland, hvilket afspejler den ambivalente holdning hos medlemsstaterne.

Det drejer sig i bund og grund ikke om Rusland – for mange er enige i, at dette land uvægerligt er en strategisk partner for os – men om, hvordan man skal reagere på landets adfærd, som ikke altid er i overensstemmelse med vores standarder. Så mens den første skole mener, at Rusland skal stilles til ansvar for enhver afvigelse fra disse standarder – og det er klart, at hr. Onyszkiewicz' betænkning befinder sig i denne kategori – er den anden skole mere imødekommende, især ud fra en pragmatisk motivation.

Spørgsmålet er derfor, hvilken af disse to holdninger der bedst forvalter vores fælles anliggender (økonomi, samhandel, energi, sikkerhed, forskning og uddannelse), så vi plejer vores egne interesser, samtidig med at vi undgår at fravige vores egne standarder. Hvilken har størst indvirkning på Ruslands adfærd? Selv om jeg personligt er skeptisk med hensyn til nogens evne til reelt at påvirke Ruslands adfærd på den ene eller anden måde, er jeg stadig fortaler for en EU-position, hvor vi kombinerer pragmatisme med integritet. Selv om denne betænkning af navn drejer sig om Rusland, drejer den sig i virkeligheden også om os selv.

Andrzej Zapalowski (UEN). – (PL) Fru formand! Det er almindelig kendt, at indholdet af alle aftaler med Rusland i det lange løb viser sig i højere grad at være en ønskeseddel end et sæt juridisk bindende foranstaltninger. Alligevel er det vigtigt at fastholde vores indsats for at regulere vores forbindelser med Rusland på den bedst mulige måde. Dette kan tydeligvis ikke opnås på grundlag af de nuværende forhold, hvor EU's befolkning på næsten 500 mio. personer, og som står for 20 % af verdens BNP, er nødt til at lefle for en langt svagere og mindre folkerig partner. Jeg nævner dette, for ofte er interesserne hos enkelte EU-medlemsstater i konflikt med Europas interne solidaritet. Rusland har ingen skrupler med at udnytte sådanne situationer. Naturligvis skal vi uddybe vores økonomiske samarbejde med Rusland, men vi skal kræve, at vores partner overholder de standarder, der er bindende for alle EU-medlemsstater. Der kan ikke blive tale om at billige krænkelser af menneskerettighederne.

György Schöpflin (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Tillykke til ordføreren. Jeg synes, at dette er en kolossalt vigtig betænkning.

Ruslands strategiske tænkning er for mig at se et af de største problemer, som EU står over for i øjeblikket. Hvis vi ikke forstår, hvordan Rusland opfatter sig selv i verden, vil vi ikke kunne finde hoved og hale i, hvad Kreml siger og gør. Der er rent faktisk en logik bag Ruslands handlinger, men den er ikke den samme som vores. Mens EU har gjort en fredelig løsning af konflikter til det centrale i sin tankegang, har Rusland ingen skrupler med at bruge magt, hvilket vi så i Georgien sidste år.

Så nøglen er, hvordan Rusland opfatter magten. I den europæiske tradition skal magten overvåges af demokratiske institutioner. For Rusland skal magten koncentreres ud fra en tro på, at magten i kraft af en sådan koncentration bliver mere effektiv.

Dette er meget farligt for stater, som Rusland opfatter som svage. De bliver automatisk mål for den russiske magteksponering. Det seneste hemmelige opkøb af en store aktiepost i det ungarske energiselskab MOL foretaget af en russisk virksomhed er således mere end blot en kommerciel transaktion; den viser, hvordan Rusland rykker ind i et område, der ikke er besat.

Set ud fra et magtperspektiv er EU og den europæiske integration uforklarlige, meningsløse processer for Rusland. I russiske øjne er overførsel af suverænitet en vederstyggelighed, ikke en måde at sikre freden på. Så for Rusland – og det er meget vigtigt, at vi erkender dette – er EU problemet. EU's succes er en gåde og frem for alt en hindring for maksimeringen af Ruslands magt. EU's fremtidige succes afhænger derfor af, at vi erkender Ruslands opfattelse af magt. Meget anderledes end Europas. Og her skal man ikke gøre sig nogen illusioner.

Richard Howitt (PSE). – (EN) Fru formand! I sidste måned rejste jeg på Parlamentets vegne til den administrative grænse i Georgien, som separatisterne i Sydossetien havde etableret efter den russiske militærinvasion. Når man så på kontrolposten, hvor der ikke var nogen formel kommunikation fra nogen af siderne, lignede det en scene fra den kolde krig. Hvis vi ikke skal bevæge os baglæns, kunne et konkret skridt fra russisk side være at bidrage til at give den meget succesrige europæiske politimission adgang til

begge sider af denne linje, så de kan udføre deres pligt til at føre tilsyn med våbenhvilen på bedste vis. Det ville være et lille, men konkret skridt for at skabe tillid, og jeg opfordrer dem til at gøre dette.

Jeg deler også det synspunkt, som mange her i Parlamentet har givet udtryk for, at jo mere europæisk solidaritet vi har, jo bedre bliver forholdet mellem Europa og Rusland. Dette forhold blev understreget igen i denne uge af Ruslands forsøg på at opnå særskilte, ikke fælles, aftaler med EU-lande om importstandarder for frugt og grønsager. I den forbindelse beklager jeg talen i dag af lederen af De Liberale Gruppe, som forsøgte at beskrive socialisternes position som eftergivende på menneskerettighedsområdet. Vi vil ikke bare stemme for at kritisere Rusland for at overtræde de internationale standarder for valg, for at undergrave ytringsfriheden, for fængsling af politiske fanger og for chikane og trusler mod menneskerettighedsforkæmpere, men talen er ganske enkelt udtryk for stort set det samme ønske om at score point i forbindelse med Rusland, hvilket i sig selv er et eksempel på den mangel på solidaritet, der holder os tilbage.

Rusland er påvirket af den økonomiske krise – som alle lande er det – og lider under den kraftigt faldende oliepris, en devaluering af rublen med en tredjedel og et 75 % fald på deres aktiemarked. I dag spiller præsident Medvedev en fuldgyltig rolle på G20-mødet i London. Jeg mener, at tiden nu er inde, fordi Rusland har brug for vores samarbejde og kan være mere åben over for forandring, hvis bare vi har beslutsomheden og enheden i EU til at forfølge den.

Giulietto Chiesa (PSE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Når man læser teksten til dette dokument, får man det indtryk, at den, der har skrevet den, ikke ønsker en forbedring, men en forværring af forholdet mellem EU og Rusland. Hvis det er Europas mål, er dette et fremragende dokument; hvis ikke, er det skrækeligt. Jeg mener, at det er et forfærdeligt dokument. Hvordan kan vi forestille os en fremtid med nye spændinger i forhold til et land, som vi anerkender som uundværligt for vores egne interesser? I løbet af de næste 40 år er vi nødt til at forlade os på de traditionelle energiresourcer, som Rusland er rigt på. Kan vi gøre andet? Det kan vi ikke.

For det andet: måden og tonen. På disse sider taler Europa et imperialistisk sprog, ikke sproget for en, der respekterer sin samtalepartner. Dette strider mod vores naboskabspolitik, og det ville ikke engang være rigtigt at bruge det over for et lille land, og i endnu mindre grad i forhold til et stort land, der kræver respekt og det med god grund. Det er først og fremmest et spørgsmål om realitetssans.

Jeg er bange for, at Europa-Parlamentet er på vej til at vedtage et dokument, der er forfattet i den kolde krigs ånd – gammeldags, meningsløst, skadelige og ikke formålstjenligt – netop på det tidspunkt, hvor den nye amerikanske præsident indleder en ny dialog med Moskva. Med denne fremgangsmåde kan Europa ikke kræve at gå i spidsen. Jeg håber ikke, at Kommissionen accepterer disse henstillinger.

Romana Cizelj (PPE-DE). – (SL) Fru formand! De har rejst mange politiske problemer under denne forhandling, men jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed på en anden udfordring, som ikke blev nævnt i vores betænkning. Det er området klimaændringer, som hidtil især er blevet håndteret af videnskabsmænd. Men hvis vi ønsker at løse dette problem med held, skal vi også bakke sådanne handlinger op med solide og besluttsomme politiske foranstaltninger.

Dette er en global udfordring og en udfordring, der kræver gensidig ansvarlighed. Derfor mener jeg, at vi bør udnytte enhver mulighed for at tilskynde Rusland til at påtage sig sin del af ansvaret for både at afbøde klimaændringerne og tilpasse sig dem. Vi burde også opfordre Rusland til at spille en mere aktiv rolle ved de internationale forhandlinger, fordi vi står lige foran konferencen i København.

Kære kolleger, jeg vil også gerne minde Dem om, at vi ved at gennemføre hensigtsmæssige foranstaltninger vedrørende klimaændringer samtidig sikrer menneskerettighederne.

Monika Beňová (PSE). – (SK) Fru formand! Jeg vil fatte mig i yderste korthed, for det meste af det, jeg ville sige, er allerede blevet sagt af mine kolleger De Europæiske Socialdemokrater.

Efter min mening savner betænkningen balance og er russerfjendtlig. Jeg kommer selv fra et land, som i mange år levede under et regime, der ikke var let for de fleste, men netop derfor forstår jeg ikke, hvorfor fornuftige mænd og kvinder i dette ærværdige Parlament nu ønsker at vedtage et dokument, hvor vi endnu en gang vil pege fingre ad nogen og give dem skylden for noget.

Jeg gik ud fra, at Parlamentet er i stand til at forstå den gældende situation i verden. Jeg afviser fuldstændig tanken om, at nogen her ønsker at handle med naturgas og olie for at beskytte menneskerettighederne. De Europæiske Socialdemokrater ønsker at beskytte menneskerettighederne, og de har altid beskyttet menneskerettighederne, men på den anden side kan vi også se den indlysende virkelighed, vi har foran os.

Foran EU, foran USA, foran Rusland og foran hele verden. Vi vil kun kunne konfrontere denne virkelighed med et solidt fundament af gode, fælles aftaler.

Andrzej Wielowieyski (ALDE). – (FR) Fru formand! Rusland er vores største nabo, et stort land, der i forrige århundrede gjorde sig nogle illusioner om imperialismen, men også gjorde sig nogle forfærdelige erfaringer.

At komme ud af et sådant traume kræver tid og udholdenhed, og vi skal også være tålmodige. Derfor bliver det vanskeligt og smertefuldt at forhandle sig frem til en ny aftale. Betænkningen er krævende, men fair. Sammenhæng mellem et effektivt partnerskab med vores seks naboer i Øst og et godt, gensidigt samarbejde med Rusland er den største udfordring for europæisk politik. Fremskridtet vil afhænge af, at vi virkelig anerkender hinandens levevis og forstår de grundlæggende værdier, som vi ikke må forråde.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru formand! De største forhindringer i vores kontakt med Rusland er, at dette land bruger gasleverancer som et middel til politisk afpresning, dets trusler mod Georgiens uafhængighed, folkedrabet i Tjetjenien og dets modvilje mod at gennemføre retfærdige retssager i forbindelse med mordene på Anna Politkovskaya og Alexander Litvinenko. Desværre har Rusland ikke taget et eneste skridt i retning af at indføre demokrati og respekt for menneskerettigheder, hvilket ikke lover godt for de fremtidige forhandlinger og vores samarbejde. Vi må føre en fælles solidaritetspolitik, hvis vi ønsker, at vores forhandlinger skal krones med held. Dette er meget vigtigt med en så vigtig nabo til EU.

Gerard Batten (IND/DEM). – (EN) Fru formand! Hvordan kan fru Ferrero-Waldner henvise til Rusland som en partner og hr. Vondra søge forsikringer om demokrati og menneskerettigheder?

Rusland er en gangsterstat, hvor besværlige politiske modstandere, systemkritikere og journalister ganske enkelt myrdes. Russerne har en lov, der giver dem lov til at myrde enhver – både russiske statsborgere og udlændinge – på udenlandsk jord, hvis de anser dem for at være en trussel eller for at være til besvær. Et sådant mord blev udført på Alexander Litvinenko i min valgkreds i London i 2006, som var et eksempel på statsstøttet terrorisme. Hans familie afventer stadig, at retfærdigheden sker fyldest, og at hans mordere stilles for en domstol i England.

Personligt ønsker jeg ikke, at EU skal forhandle sig frem til aftaler med nogen om noget som helst. Men hvis Kommissionen mener det alvorligt, hvorfor bad den så ikke om at få de mistænkte udleveret som et tegn på god vilje og som en betingelse for at indlede forhandlinger?

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Fru formand! Mulighederne for et solidt samarbejde med Den Russiske Føderation er direkte proportionale med de udfordringer og problemer, vi står over for. Rusland har i et stykke tid valgt en form for retorik og nogle handlinger, der stiller udsigterne til et pragmatisk samarbejde i baggrunden og tilskynder til en barsk fremgangsmåde inden for internationale relationer, som vi ikke kan acceptere under nogen form.

Siden konflikten i Georgien har vi stået i en situation, hvor vi kan se forskellene mellem os i det standpunkt, vi har indtaget til centrale temaer. Den Russiske Føderation tror, at tilstedeværelsen af dens tropper i lande i regionen er acceptabelt, og at de endda har ret til at gribe ind, når Moskva anser det for nødvendigt. Ruslands engagement i uløste konflikter kan endog mærkes ved EU's grænser med den indvirkning, det har på alle vi europæere.

Jeg må erindre Dem om, hvad jeg har foreslået i mit ændringsforslag. Tilstedeværelsen af russiske tropper i den separatistiske region Transnistrien har allerede påvirket Republikken Moldova i næsten to årtier, mens landet bevæger sig imod fremskridt og retten til at vælge sin egen fremtid. Den Russiske Føderation må trække sine tropper tilbage fra Transnistrien for at skabe grundlaget for dette partnerskab.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Fru formand!, Jeg vil gerne takke Dem alle for denne interessante diskussion. Jeg mener, at den er særdeles nødvendig for vores fremtidige forbindelser med Rusland, og en række vigtige punkter er blevet taget op i løbet af forhandlingen. Jeg kan støtte meget af det, der er blevet sagt her.

For dem, der taler om behovet for engagement, mener jeg, at det er klart, at en ny aftale har stor betydning for den videre udvikling og intensiveringen af samarbejdet mellem EU og Rusland. Det er også klart, at den nye aftale fortsat skal forbedre den nuværende partnerskabs- og samarbejdsaftale. Den skal afspejle virkeligheden i dagens samarbejde med Rusland. Vores forbindelser er nu meget dybere og mere vidtgående end for bare et årti siden.

Til dem, der taler om energi, skal vi klart give udtryk for, at EU ønsker at styrke samarbejdet med Rusland ved hjælp af de instrumenter, vi har – møderne inden for energidialogen og det permanente partnerskabsråd for energi. Der vil blive afholdt et møde i det permanente partnerskabsråd for energi under dette formandskab. Målet er et fremme tillid og åbenhed i energiforbindelserne mellem EU og Rusland. Vi har ikke råd til endnu en afbrydelse af energiforsyningen. Vi bør også styrke den tidlige varslingsmekanisme og gøre den mere operativ.

Til dem, der taler om menneskerettigheder, mener jeg, at anvendelsen af retsstatsprincippet, et uafhængigt retsvæsen og fuld respekt for menneskerettighederne – herunder frie og uafhængige medier – er en nødvendighed for at fremme stabilitet og fremgang i Rusland. EU følger menneskerettighedssituationen i Rusland med bekymring, og vi tager disse bekymringer op på vores møder med Rusland, og det vil vi blive ved med at gøre. F.eks. bliver afviklingen af sager som genoptagelsen af Khodorkovsky-retssagen en slags lakmusprøve for os med hensyn til retsstatsprincippet i Rusland.

Til dem, der taler om løftestangseffekt, er jeg meget enig i, at vi skal tale med én stemme, når vi taler med Rusland, og vi har brug for denne type forhandlinger for at finde formen på denne ene stemme. Det er vigtigt med enhed og solidaritet, og vi vil arbejde meget hårdt for at opnå dette. Det er vigtigt, at medlemsstaterne informerer og konsulterer hinanden så meget som muligt om bilaterale spørgsmål vedrørende Rusland, som kan få følger for andre medlemsstater og for EU som helhed. Det er værd at overveje Parlamentets forslag i denne henseende, selv om jeg på grund af de nuværende strukturer i Rådet ikke er helt sikker på, at indførelsen af en formel høringsmekanisme er den mest praktiske fremgangsmåde. Jeg er imidlertid overbevist om, at en form for mekanisme eller fælles fremgangsmåde er nødvendig for at supplere de nuværende rammer for EU-Rusland-samarbejdet.

Der er helt klart plads til forbedring af vores politik over for Rusland, og enhed og solidaritet er virkelig nøgleord i denne forbindelse. Vi har allerede ret intense politiske drøftelser i Rådet med hensyn til at udvise solidaritet, men dette er også et spørgsmål om politisk vilje. Jeg er enig i, at vi har brug for større tillid og forståelse mellem EU og Rusland. Vi skal sætte os ud over fortidens mistillid og bygge videre på det konkrete og solide forhold, der har udviklet sig i årenes løb, men dette er helt klart en tovejs proces, og der skal som bekendt to til en tango.

Den nye aftale er en måde at klare dette på. En anden er gennem en bedre dialog. Parlamentet har en vigtig rolle at spille her, og derfor er jeg enig i forslaget om, at Det Parlamentariske Samarbejdsudvalgs rolle skal styrkes i den nye aftale. Den parlamentariske dimension – og ligeledes kontakter med civilsamfundet – har meget at tilbyde med hensyn til at formidle og fremme de grundlæggende demokratiske principper og værdier, som EU er baseret på. Derfor ser vi frem til en løbende dialog med Dem, efterhånden som forhandlingerne skrider frem.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Debatter om Rusland er aldrig lette. Rusland er på den ene side en vigtig global partner, men på den anden side er det også en stor nation, og det er ikke altid let at få de to sider til at passe sammen.

På den ene side opfatter vi som en global partner som tidligere nævnt Rusland som en reel partner. F.eks. i Mellemøsten, hvor vi søger en løsning mellem Israel og Palæstina og om mange andre af disse spørgsmål. Eller vedrørende Afghanistan og Pakistan, i går ved konferencen i Den Haag, hvor Rusland havde en vigtig rolle at spille; eller vedrørende Iran, eller i spørgsmålet om ikkespredning, eller i de store globale spørgsmål som klimaændringer eller nu den finansielle og økonomiske krise. Alle bliver påvirket af dette. Dette gælder for os, men det gælder også for Rusland og for mange andre globale partnere. Derfor mener jeg, at vi skal være meget klarsynede her, men samtidig skal vi også se Rusland som en stor nabo, hvor vi nogle gange ikke er helt enige om vores fælles naboskab. Og vi har et fælles naboskab – nogle af Dem har nævnt dette, både i forbindelse med Moldova eller Nagorno-Karabakh eller naturligvis Georgien. Her skal vi sørge for, at vi kommer meget tættere på hinanden, men også taler åbent om de problemer og forskelle, der findes.

Et af disse spørgsmål er "østpartnerskabet", og vi diskuterede østpartnerskabet så sent som i sidste uge i Parlamentet. Hovedformålet med østpartnerskabet, der vedrører seks af vores nabolande, er at hjælpe de lande, der ønsker at komme i langt bedre overensstemmelse med EU om visse centrale spørgsmål såsom standarder for regeringsførelse, mere frihandel osv. I forbindelse med disse aktiviteter mener jeg, at det er vigtigt, at vi har disse lande som partnere. Men samtidig har vi også sagt om den multilaterale platform, at vi i princippet er åbne for tredjelande som Rusland på ad hoc-basis, når det er hensigtsmæssigt. Rusland er bestemt også et fuldgældigt medlem af Sortehavssynergien, hvor man behandler regionale spørgsmål.

Så der er også mulighed for at arbejde sammen om at løse nogle af de problemer, der findes. På den anden side har vi gassen. På dette område ved vi – og jeg har sagt det før og skal gerne gentage det – at vi er afhængige af hinanden. Det ved vi. Som vi også ved, har gaskrisen mindsket vores tillid til vores partnere. Den har understreget energileverancernes betydning i de kommende aftaler mellem EU og Rusland samt EU og Ukraine, og de kommer med der.

Vi skal intensivere arbejdet med at skabe et indre energimarked, men også øge effektiviteten og diversificere leverancerne. Den nye aftale med Rusland skal derfor, som vi altid siger, indeholde gensidige, juridisk bindende forpligtelser. Og sideløbende med den nye aftale og på kort sigt samarbejder vi med Rusland om at gøre den tidlige varslingsmekanisme mere effektiv. Vi skal også indføre overvågning og konfliktforebyggelse og -løsning, og dette skal også omfatte Belarus og Ukraine.

Vi ved, at Rusland er en meget vigtig energipartner for os, som bidrager med 40 % af den gas, vi importerer, og 20 % af den gas, vi forbruger. Der er som sagt tale om et forhold præget af gensidig afhængighed. Eftersom vi udgør mere end to tredjedele af deres eksportindtægter – som yder et meget stort bidrag til Ruslands økonomiske udvikling – er det vigtigt, at der ikke sker en gentagelse af begivenhederne i januar, og derfor samarbejder vi både med ukrainerne og russerne for at forhindre dette.

Vi er ikke altid enige i spørgsmålet om menneskerettigheder. På den ene side har EU og Rusland nogle fælles internationale forpligtelser som følge af de instrumenter, vi har underskrevet sammen i FN, OECD og Europarådet. Disse forpligtelser afspejler værdier og omfatter også en forpligtelse til at respektere beslutningerne fra de forskellige organer. Dette gælder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, men det er også åbenlyst, at EU og Rusland fortolker forpligtelserne forskelligt.

EU og Rusland har valgt dialogens vej i disse spørgsmål, og det er den rette vej. Dette betyder, at vi også skal lytte til den bekymring, som russerne nogle gange give udtryk for i forbindelse med udviklingen inden for EU, f.eks. spørgsmålet om russisktalende mindretal.

Men det er også, som rådsformanden sagde, korrekt, at der hersker stor bekymring over den manglende respekt for menneskerettigheder i Den Russiske Føderation, og de gentagne tilfælde af angreb på fortalere for menneskerettigheder, journalister og andre stiller Rusland i et dårligt lys.

Vi tager regelmæssigt disse spørgsmål op over for de højtstående myndigheder: jeg selv over for Sergey Lavrov og Kommissionens formand hr. Barroso over for sine samtalepartnere. Vi gør det også ved vores halvårige samtaler om menneskerettighederne. Diskussionerne på det bilaterale møde mellem hr. Barroso og præsident Medvedev den 6. februar omfattede også en drøftelse af menneskerettigheder.

Præsident Medvedev foreslog selv, at disse drøftelser skulle fortsætte ved topmødet den 21.-22. maj, og det vil vi holde ham fast på. Angrebet på menneskerettighedsaktivisten Lev Ponomarev i aftes er den seneste påmindelse om, hvor vanskelig situationen er for menneskerettigheds fortalere i Rusland. Men lad mig sige, at de to områder klart afspejles i det forhandlingsmandat, Rådet har givet Kommissionen. De er begge med, og det er indholdet af vores mandat. Derfor mener jeg, at det rigtige er at følge op på dette mandat, og som sagt er vi altid parate til at aflægge rapport om opfølgningen på vores forhandlinger, således som vi netop har gjort det.

Janusz Onyszkiewicz, ordfører. – (PL) Fru formand! Jeg vil gerne minde kritikerne af denne betænkning om, at det ikke er en betænkning om Rusland. Formålet med denne betænkning er at foreslå Kommissionen, hvilke spørgsmål den bør tage op ved bilaterale samtaler og forhandlinger, og hvilke områder den især skal fokusere på. Derfor indeholder betænkningen ingen henvisninger til Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE) og præsident Medvedevs plan. En sådan henvisning ville faktisk ikke have været på sin plads. Det er et helt andet spørgsmål. Det skal behandles inden for rammerne af OSCE sammen med USA, men ikke inden for rammerne af de bilaterale forbindelser med Rusland. Desuden kan forslag af denne art ikke omfatte vores egen kritik og f.eks. vurderinger af menneskerettighedssituationen i EU. Disse spørgsmål skal derfor tages op ved samtaler med russerne, og de vil blive brugt til at identificere forskellige problemer, når dette er hensigtsmæssigt. Det var en ting, jeg gerne ville slå fast.

Mit andet punkt er generelt og drejer sig om selve arten af samtalerne. Jeg vil gerne påpege, at man i denne betænkning undgår betegnelser som strategisk partnerskab. Det er der gode grunde til, nemlig at dokumentet om Den Europæiske Sikkerheds- og Forsvarspolitik (ESFP) indeholder følgende tekst i afsnittet om Rusland:

(Ordføreren citerede teksten på engelsk)

rapporteur. – ”der er ingen muligheder for et strategisk partnerskab, hvis værdierne demokrati, respekt for menneskerettigheder og retsstatsprincippet ikke er fælles og respekteres fuldt ud; opfordrer [derfor] Rådet til at sætte disse værdier i centrum af de igangværende forhandlinger om en ny partnerskabs- og samarbejdsaftale”.

rapporteur. – (PL) Derfor er holdningen helt klar. Jeg mener, at vi skal huske på, hvad formålet med denne betænkning er, og hvilken slags budskab, den skal sende til Kommissionen. Endelig vil jeg sige til fru Bobošíková, at det var kosakkerne, der skrev til sultanen, og ikke omvendt.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen, torsdag den 2. april 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Călin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg glæder mig over Janusz Onyszkiewicz' betænkning om forbindelserne mellem EU og Rusland. Jeg mener, at EU's forbindelser med Moskva skal etableres på et pragmatisk grundlag, og at vi skal undgå forudfattede meninger.

For det første er der behov for et egentligt samarbejde inden for energiforsyning, hvilket er af interesse for begge parter. Men for at opnå dette er det vigtigt, at der hersker solidaritet blandt EU's medlemsstater, således at disse kan gøre fælles front under forhandlingerne med Moskva om gasimport. Kun på denne måde kan vi sikre de europæiske borgere forsyningssikkerhed med gas til rimelige priser. Det er vores ansvar at undgå at udløse en ny gaskrise.

For det andet skal vi samarbejde med Moskva om en fælles løsning på problemerne vedrørende vores fælles naboskab og forbindelserne med Republikken Moldova, Ukraine, Georgien, Armenien og Aserbajdsjan. Denne fremgangsmåde skal være baseret på standarderne inden for international ret med respekt for staternes integritet og suverænitet, så vi undgår alle autoritære tendenser. Vi skal gøre fremskridt med bilæggelsen af uløste konflikter som i Transnistrien, Ossetien og Abkhasien.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Rusland er en meget vigtig partner for EU. EU forventer, at vores partnere samarbejder med os på en pålidelig og ærlig måde.

Gensidig afhængighed kan være til gensidig gavn, men sådan er det ikke nødvendigvis. Det omvendte kan også være tilfældet, og dette kan være en kilde til uro og konflikt. Vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at sikre, at økonomisk samarbejde, sikkerhed, energisikkerhed, respekt for principperne for menneskerettigheder og demokrati bliver et positivt og konstruktivt træk i vores forhold. Det afhænger af russerne, hvorvidt dette rent faktisk vil blive til virkelighed. Rusland kan vælge Vestens værdier og standarder. Ingen vil tvinge Rusland til at foretage et sådant eller noget andet valg. Rusland skal vælge selv. Men en ting står imidlertid helt klart for mig, og det er, at Europa ikke vil ændre sine værdier efter anmodning fra Rusland eller noget andet land. Vi er konsekvente eller endda stædige, men ikke fordi en anderledes handle måde ville betyde, at vi opgav vores værdier.

Hvis Europa fraveg sine grundlæggende værdier, ville det ikke længere være Europa. Derfor anerkender vi f.eks. altid Georgiens territoriale integritet. Vi handler ikke på denne måde ud af nogen særlig affektion for Georgiens befolkning. Vores holdning er baseret på loyalitet over for de principper, som vores verden er baseret på. At handle til skade for denne verden ville svare til at begå selvmord. EU ønsker på ingen måde et sådant resultat, og jeg formoder, at det samme gælder Rusland.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Man kan helt klart sige, at den seneste gaskrise og konflikten i Georgien har skabt nye spændinger i forholdet til Den Russiske Føderation.

Rusland skal holde op med at udnytte situationer af denne art på en måde, der ikke er i overensstemmelse med de internationale procedurer, og afstå fra at skabe nye indflydelsessfærer.

Samtidig skal EU gøre den nødvendige indsats for at mindske sin energiafhængighed af Rusland så meget som muligt.

Men det gælder ligeledes, at Rusland er en af EU's naboer og en vigtig aktør på den internationale arena. Der findes et stort økonomisk potentiale i EU's relationer med Rusland, som EU ikke har råd til at gå glip af, navnlig i det nuværende globale klima.

Derfor skal vi fortsat investere i dialog og samarbejde med Den Russiske Føderation og udforme en sammenhængende strategi baseret på fælles og gensidigt gavnlige forpligtelser.

Dette samarbejde kan kun blive vellykket, hvis EU taler med én stemme og forpligter sig til en dialog, som er underlagt visse betingelser, men som samtidig er konstruktiv, baseret på fælles værdier, respekt for menneskerettigheder, grundlæggende friheder og gældende internationale normer.

Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET) Forbindelserne mellem EU og Rusland led et alvorligt knæk sidste år. I dag, efter begivenhederne i Georgien, og efter Ruslands anerkendelse af enklaverne Abkhasien og Sydossetien, Ruslands ønske om at opbygge et fælles sikkerhedsområde med EU, er parternes synspunkter i spørgsmål vedrørende Kosovo og det fælles naboskab mere forskellige end nogensinde. Fortsatte stridigheder med gasleverandører og politisering af energiressourcerne styrker ikke tilliden.

Jeg er glad for, at min kollega hr. Onyszkiewicz i sin betænkning opfordrer Rusland til at bekræfte de forpligtelser, man har indgået på internationalt plan, navnlig som medlem af Europarådet og Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa, og udtrykker bekymring over for den russiske regering vedrørende menneskerettighedssituationen og det stadig mindre civilsamfund i Rusland. I sin betænkning har Parlamentet også henledt opmærksomheden på situationen for mindretal, der bor i Den Russiske Føderation, og opfordrer den russiske regering til at sikre, at kulturen og sproget hos indfødte befolkninger, der bor i Den Russiske Føderation, kan overleve og udvikle sig bæredygtigt.

EU's forbindelser med Rusland skal være baseret på partnerskab og ikke på konfrontation. Vores forbindelser med Rusland er af afgørende betydning for et pragmatisk samarbejde, og vores samarbejde har hidtil gavnet den internationale stabilitet. Samtidig skal dette partnerskab være baseret på følgende værdier: demokrati, markedsøkonomi, fremme af menneskerettigheder og ytringsfrihed, ikke kun kommercielle interesser og ikke kun at se én ting i forbindelse med disse interesser, mens man stædigt lukker øjnene for andre.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Forbindelserne mellem Den Russiske Føderation og EU har været ude for adskillige udfordringer i de senere år. Efter at konflikten mellem Rusland og Georgien brød ud i august sidste år, kunne man være fristet til at føle, at gode hegn giver gode naboer. I dette tilfælde er jeg glad for, at talemåden var forkert, og at den tidligere formand for Det Europæiske Råd, Nicolas Sarkozy, mæglede i krisen med stor succes.

Efter jerntæppets fald har EU fået en tæt gensidig afhængighed med Den Russiske Føderation, som bør bruges til at indføre en fælles forståelse af demokrati, menneskerettigheder og retsstatsprincippet, idet man samtidig fostrer pålidelige økonomiske forbindelser. Hyppige uoverensstemmelser i de senere år har fjernet vores fokus fra at gøre fremskridt i retning af dette mål, og dialogen mellem de to parter er snarere blevet iskold i form af et "pragmatisk samarbejde."

Jeg støtter i høj grad forslaget fra Rådet og Kommissionen om fortsat at insistere på en aftale baseret på et fælles engagement i menneskerettigheder, som det hedder i betænkningen, fordi hvis vi ikke har nogen fælles værdier, vil vi efter al sandsynlighed ende i endnu en uventet krise, der kræver hasteforanstaltninger.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Den nye omfattende partnerskabsaftale mellem EU og Rusland er efter min mening særdeles velkommen.

Rusland er EU's tredjestørste handelspartner og har stor strategisk betydning for Europas energiforsyning. Aftalen med Den Russiske Føderation skaber grundlaget for et forbedret samarbejde mellem de to parter.

I lyset af EU's og Ruslands betydning for hinanden må aftalen imidlertid ikke blot være en politisk hensigtserklæring. Vi skal også kunne sikre, at den gennemføres. I Parlamentets henstilling til Det Europæiske Råd understreger man især betydningen af at beskytte menneskerettighederne og frie medier i Rusland. Da vi har til hensigt gradvist at bygge videre på vores forhold inden for økonomi, sikkerhedspolitik og uddannelsespolitik, er det kolossalt vigtigt, at alle vores partnere respekterer de europæiske værdier. Det er den eneste løsning, hvis partnerskabet mellem Rusland og EU skal udvikles til begge parter tilfredshed.

Czesław Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) At sikre en ny aftale mellem EU og Rusland er en af de største udfordringer, som EU's diplomater står over for. Europa-Parlamentets rolle består i at levere et aktivt input til aftalens indhold og art. Betænkningen indeholder en detaljeret analyse af de vigtigste aspekter af forholdet mellem EU og Rusland. Den indeholder navnlig en tilbundsående undersøgelse af problemerne i vores nuværende forhold.

Jeg mener, at vi ved at vedtage betænkningen vil tage et betydningsfuldt skridt i retning af en ny partnerskabsaftale mellem EU og Rusland. De centrale elementer i en sådan aftale bør gøres til genstand for en detaljeret høring og ligeledes kontante forhandlinger mellem parterne i den nye aftale. I betænkningen henvises der til en række problemer, som det især er vigtigt for enkelte lande at finde en løsning på. Jeg vil gerne minde om problemerne i samhandelen mellem Polen og Den Russiske Føderation. Problemer af denne art kan kun løses, hvis EU indtager en fælles holdning.

Betænkningen indeholder en omfattende liste over spørgsmål, der skal løses. Det bliver ikke muligt at nå frem til et kompromis om alle disse spørgsmål på kort sigt, til dels på grund af kulturelle og sociale forskelle.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Rusland er et land, hvor de grundlæggende principper om demokrati ofte ikke overholdes. Det krænker notorisk menneskerettighederne og indskrænker ytringsfriheden, herunder meningsfriheden. Præsident Medvedev og premierminister Putin udøver deres indflydelse over de russiske medier. De kan derfor ikke tjene deres grundlæggende formål, som er at formidle information på en troværdig måde.

Vi skal ikke desto mindre huske på, at Rusland er en af vores vigtigste partnere. Rusland spiller en førende rolle på den internationale scene. Landet er også en vigtig energileverandør og en vigtig handelspartner.

Efter min mening bør vi kritisere Rusland højt og tydeligt. Vi skal kritisere landet for manglerne med hensyn til demokrati, for dets manglende respekt for borgerlige friheder og for at krænke andre staters territoriale integritet og suverænitet. Vi bør opfordre Rusland til at respektere de nationale mindretals rettigheder og til at overholde de internationale traktater, man har underskrevet. Jeg henviser til FN-chartret, den europæiske menneskerettighedskonvention og energichartertraktaten. Samtidig bør vi imidlertid huske på, at partnerskabet med Rusland er et meget vigtigt anliggende for EU og for hele Europa.

13. – Åbning af internationale forhandlinger med henblik på vedtagelse af en international traktat om beskyttelse af Arktis (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om åbning af internationale forhandlinger med henblik på vedtagelse af en international traktat om beskyttelse af Arktis.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Fru formand! Som vi alle ved og kan læse hver dag, får Arktis stadig større betydning, og det fortjener også større opmærksomhed fra EU.

Dette blev taget op i Parlamentets beslutning, som blev vedtaget i oktober. Jeg glæder mig over muligheden her i eftermiddag for at drøfte dette spørgsmål, som jeg ved, at De lægger særlig stor vægt på.

Kun tre EU-medlemsstater har områder i Arktis-regionen. Alligevel strækker virkningerne af klimaændringer og af menneskelige aktiviteter i Arktis sig langt uden for Arktis som sådan. Det, der sker i Arktis, har store følger for EU som sådan. Hidtil har man i Unionen haft tendens til at behandle spørgsmål med en arktisk dimension inden for rammerne af sektorpolitikkerne som f.eks. den maritime politik eller kampen mod klimaændringer. Selv om samarbejdet inden for rammerne af den nye nordlige dimension dækker de europæiske områder i Arktis, har Unionen ikke udviklet en omfattende politik for Arktis, hvor man samler alle de relevante, enkelte politikområder.

Dette er nu ved at ændre sig. I marts sidste år forelagde den højtstående repræsentant hr. Solana og kommissær Ferrero-Waldner Det Europæiske Råd en fælles rapport om klimaændringer og international sikkerhed. I rapporten fremhævede man den nye strategiske interesse i Arktisregionen. Man henledte opmærksomheden på de vidtrækkende konsekvenser af miljøforandringerne på Arktis, og man erkendte, at disse kunne få følger for den internationale stabilitet og for Europas sikkerhedsinteresser.

I rapporten opfordrede man også til udformning af en specifik EU-politik for Arktis baseret på regionens voksende geostrategiske betydning med hensyntagen til spørgsmål som adgangen til naturressourcer og den mulige åbning af nye handelsruter.

Kommissionen fremlagde efterfølgende en meddelelse om EU og Arktisregionen i november. Her tog man de forskellige strategiske udfordringer i regionen op og foreslog konkrete foranstaltninger på de tre vigtigste områder: beskyttelse og bevarelse af Arktis i samarbejde med befolkningen, bæredygtig ressourceudnyttelse samt styrkelse af den multilaterale forvaltning af Arktis. Dette sidste punkt blev behandlet i beslutningen fra oktober.

I sin meddelelse foreslog Kommissionen specifikt som et af sine politiske mål, at EU skal arbejde for at sikre den fortsatte udvikling af et samarbejdsbaseret forvaltningssystem for Arktis baseret på FN's havretskonvention (UNCLOS), og anbefalede en fuldstændig gennemførelse af alle eksisterende forpligtelser snarere end forslag om nye juridiske instrumenter. Dette er et af de centrale elementer i meddelelsen.

I sine konklusioner fra december hilste Rådet meddelelsen velkommen og mente, at den udgjorde det første skridt i en fremtidig EU-politik for Arktis.

Rådet aftalte med Kommissionen, at EU skulle sigte mod at bevare Arktis i samarbejde med befolkningen der, og at udfordringerne vedrørende Arktis skulle løses på en systematisk og koordineret måde. Man fandt, at EU's mål kun kan nås i et tæt samarbejde med alle partnerlande, territorier og samfund i Arktis, og bemærkede ligeledes det mellemstatslige samarbejde i regionen.

Det glædede sig også over Kommissionens hensigt om at ansøge om permanent observatørstatus for at kunne repræsentere EU i Arktisk Råd. Rådet understregede specifikt betydningen af det multilaterale samarbejde i henhold til de relevante internationale konventioner og fremhævede navnlig UNCLOS.

I overensstemmelse med Kommissionens meddelelse udtrykte man ikke støtte til den specifikke tanke om en international traktat.

Med udgangspunkt i denne holdning arbejder Rådet nu videre med de nærmere detaljer i forslaget til foranstaltninger, der beskrives i Kommissionens meddelelse. Jeg håber, at det fremgår klart af det, jeg har sagt i dag, at Rådet tager dette spørgsmål meget alvorligt.

Vi anerkender fuldt ud Arktisregionens voksende strategiske betydning. Vi er enige i, at EU skal have en omfattende og sammenhængende politik. Rådet vil helt sikkert holde Parlamentet fuldt underrettet om den videre udvikling og er taknemmelig for Deres fortsatte interesse for dette emne.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke Parlamentet for dets interesse i Arktis og sige, at vi satte stor pris på Deres beslutning om forvaltningen af Arktis fra oktober. Den tilførte politisk dynamik til Kommissionens eget arbejde med førnævnte meddelelse, "Den Europæiske Union og den arktiske region", som blev vedtaget i november.

Hvorfor er dette så vigtigt? Vi deler Deres synspunkt om, at den arktiske region fortjener international opmærksomhed som aldrig før. Videnskabelig forskning viser, at klimaændringerne foregår langt hurtigere i Arktis end i resten af verden. Alene i de seneste seks år er iskappens tykkelse blevet halveret ved Nordpolen, og måske har den passeret det punkt, hvor udviklingen kan vendes. Det er et tydeligt advarselssignal, som det vil være dumt at ignorere. De radikale ændringer af Arktis har betydning for regionens mennesker, landskab og dyreliv – både på landjorden og i havet.

Derfor er tiden nu inde til at handle. Derfor vedtog vi meddelelsen, som er det første skridt i retning af en EU-politik for Arktis, og som danner grundlag for en mere omfattende fremgangsmåde. I meddelelsen fokuseres der på tre overordnede mål: at beskytte og bevare Arktis i fuldt samarbejde med regionens indbyggere, en bæredygtig udnyttelse af ressourcerne, og at styrke den multilaterale forvaltning.

Forslaget i meddelelsen er resultatet af en meget grundig analyse foretaget af Kommissionen. Den omfatter drøftelser med alle de vigtigste interessenter i Arktis, både arktiske stater inden for og uden for EU. Dette var så meget desto mere nødvendigt, fordi mange EU-aktiviteter og centrale tendenser på globalt plan, som f.eks. den integrerede maritime politik eller klimaændringerne, har indvirkning på Arktis.

Så på grundlag af disse diskussioner og i lyset af det forslag til beslutning, vi diskuterer i dag, vil jeg gerne understrege, at den arktiske region adskiller sig fra Antarktis på en række centrale områder. Til forskel fra Antarktis, som er et kolossalt, ubeboet kontinent omgivet af et ocean, er Arktis et havområde omgivet af beboet land, der tilhører suveræne lande.

Så tanken om at oprette en juridisk bindende ordning, der er udformet med særligt henblik på Arktis, er desværre vanskelig at gennemføre, fordi ingen af de fem kyststater ved Ishavet – Danmark, Norge, Canada, Rusland og USA – går ind for en sådan ordning. Derfor frygter jeg, at et sådant forslag på dette tidspunkt ikke bare vil være ineffektivt, men også kan vise sig at være skadeligt for EU's rolle og troværdighed i det generelle samarbejde om Arktis. I stedet for at bruge kræfterne på denne sag vil det tjene EU's interesser og mål bedre at opbygge et større multilateralt samarbejde og gøre bedre brug af de eksisterende juridiske instrumenter.

Gennem FN's havretskonvention (UNCLOS) og andre generelle konventioner eksisterer der allerede en omfattende international juridisk ramme. UNCLOS danner også grundlag for bilæggelse af tvister, herunder om afgrænsning af havområder. Vi ønsker, at disse konventioner skal gennemføres fuldt ud og, hvilket er meget vigtigt, tilpasses de særlige forhold i Arktis. Vi foreslår f.eks. en lovgivningsramme for bæredygtig fiskeriforvaltning, hvor områder og arter endnu ikke er dækket ind af andre instrumenter.

For det andet vil vi arbejde tæt sammen med Den Internationale Søfartsorganisation om udvikling og håndhævelse af konkrete internationale standarder for en sikrere søfart i Arktis, hvor man respekterer menneskers sikkerhed og bæredygtighed på miljøområdet. Dette indebærer enten en udvidelse af den eksisterende lovgivning eller vedtagelse af ny lovgivning.

For det tredje vil vi også forsvare de internationalt anerkendte principper om fri sejlads og retten til fredelig gennemsejling. Kyststaterne bør undgå diskriminerende foranstaltninger vedrørende søfartsreglerne. Alle foranstaltninger skal gennemføres under fuldstændig overholdelse af den internationale havret.

For det fjerde er det ikke realistisk at foreslå et internationalt moratorium på udvinding af ressourcer i Arktis. Størstedelen af de formodede reserver af mineraler, olie og gas befinder sig enten på de arktiske staters suveræne områder eller i deres eksklusive økonomiske zoner, og nogle af dem har vidtgående planer om yderligere udvindingsaktiviteter. Men vi insisterer på, at udvinding og brug af Arktis' ressourcer altid skal ske under overholdelse af de strengeste miljø- og bæredygtighedsstandarder.

Vi deler Parlamentets følelse af, at det er vigtigt at handle hurtigt med hensyn til denne region, og vores meddelelse indeholder en række sammenhængende og specifikke forslag. Baseret på dette ser vi frem til et fortsat samarbejde med Dem om udformningen af en Arktispolitik for EU.

Vi må aldrig tabe vores fælles mål af syne, og lad os arbejde sammen med de arktiske stater og det internationale samfund om at finde den bedste og mest effektive metode til at bevare og beskytte Arktis for de kommende generationer.

Anders Wijkman, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg har deltaget i en række møder i den arktiske region, hvor man i høj grad fokuserede på klimaændringer.

Normalt bruges den første dag ved sådanne møder på de alvorlige virkninger for regionen, dens dyreliv, levebrødet for dens indbyggere osv., der skyldes den globale opvarmning. Den anden dag vies ofte til muligheder i form af geologisk udnyttelse. Noget af en selvmodsigelse. Jeg vil påstå, at en hurtig udnyttelse af geologiske ressourcer naturligvis vil indebære meget alvorlige risici.

Jeg er enig i, at man ikke kan drage en direkte parallel mellem Arktis og Antarktis – her er jeg enig med kommissæren. Fordi vi ikke har en omhyggelig og bæredygtig miljøramme på plads for den type aktiviteter, som landene i denne region undersøger i øjeblikket, mener jeg samtidig, at denne beslutning udsender et meget vigtigt signal: Vær forsigtige. Jeg mener, at det er meget vigtigt, at alle de politiske grupper står bag den.

Vi nævner tre alternative muligheder for at komme videre: den første, en international traktat, naturligvis med særlige bestemmelser for denne region sammenlignet med Antarktis, den anden, et moratorium i afventen på ny videnskabelig forskning og en bedre forståelse af regionen og dens sårbarhed eller følsomhed, men også i afventen af resultaterne af mange energialternativer, som nu meget gradvis er under udvikling. Måske vil vi fremover slet ikke have brug for disse fossile reserver.

Så jeg mener, at selv om kollegerne her i Parlamentet måske ikke her helt enige om den mest ansvarlige fremgangsmåde, mener jeg, at det er meget vigtigt, at vi alle står bag denne beslutning. Jeg vil gerne understrege, at vi ønsker at gå videre end blot et forstærket multilateralt samarbejde og dialog. Vi ønsker at sørge for, at miljøet og befolkningens levebrød beskyttes.

FORSÆDE: Luigi COCILOVO

Næstformand

Véronique De Keyser, for PSE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne ganske kort erindre Dem om, hvad der sker i Arktis, så alle forstår, hvad der er på spil i denne forhandling. Ved Nordpolen skærper den globale opvarmning appetitten på kontrollen med områdets naturrigdomme. Når isen smelter, bliver det som nævnt lettere at udnytte de kolossale olie- og gasreserver og åbne en farbar vandvej mellem Øst og Vest,

hvilket vil spare fragtskibene for tusinder af kilometer, men desværre også vise sig at være katastrofalt for miljøet.

Krav på suverænitet over området fra de fem grænselands side – Canada, Danmark, Rusland, USA og Norge – fører til indlysende spændinger. Den canadiske udenrigsminister annoncerede i denne uge, at Canadas suverænitet over Arktis' landområder og farvande var veletableret og baseret på historiske rettigheder. Han sagde, at den canadiske regering også vil love øget politisk overvågning og større militær tilstedeværelse i de canadiske arktiske farvande.

Disse ord minder om Kremles meddelelse om, at man har til hensigt at indsætte militærstyrker i Arktis for at beskytte sine interesser. Indtil nu er reguleringen af dette strategiske område sket via FN's havretskonvention, som 150 lande underskrev den 10. december 1982. Det hedder heri, at kyststaterne udøver kontrol over et område på op til 200 sømil fra deres kyster og har økonomiske rettigheder over havbundens ressourcer, men at dette område kan udvides, hvis staterne kan bevise, at kontinentalsoklen strækker sig ud over 200 sømil. De har indtil maj 2009 – og det er meget snart – til at indgive en sådan anmodning over for FN.

Rusland tog initiativet i 2001, deraf den nuværende uro. Min gruppe og hr. Rocard, som tog initiativ til denne diskussion i Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet, og som for nylig er blevet udpeget til ambassadør for Arktis, mener ikke, at havretskonventionen er tilstrækkelig for Arktis i lyset af konsekvenserne for energi, miljø og militær sikkerhed. Nordpolen er et globalt aktiv, der skal beskyttes med et bindende charter, hvor EU skal spille en førerrolle. Vi ønsker, at Nordpolen skal være ren og frem for alt fri for soldater.

Diana Wallis, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Denne forhandling er en klar følge af vores beslutning fra oktober om forvaltning. Vores gruppe har ingen problemer med at støtte ønsket om en arktisk traktat, men mere i lyset af en søgen efter en ny forvaltningsform. Traktaten er måske mere symbolsk, men vi insisterer på at arbejde med – og respektere – nationerne og navnlig den arktiske befolkning. Det er befolkningen, der, som De sagde, adskiller Arktis fra Antarktis.

Der findes allerede internationale strukturer – Den Internationale Søfartsorganisations (IMO) regler, den internationale havret – men der er brug for noget mere skræddersyet og mere specifikt. Vi bør bygge videre på arbejdet fra Arktisk Råd. Fru kommissær, De burde blive medlem hurtigst mulig, og De burde bidrage til at opbygge dets politiske kapacitet. Vi må for enhver pris undgå at trække os tilbage i den gammeldags suverænitet, territorialkrav og mellemstatslige aftaler. Der er behov for en ny type forvaltning af dette skrøbelige område af vores klode, hvor alle borgere i verden føler, at de har en interesse.

Vi skal også bevise vores troværdighed i forbindelse med vores engagement i Arktis, og vores historie som europæere er ikke god. Vores søfolk og handelsmænd ødelagde miljøet i Arktis i det 17. og 18. århundrede med den såkaldte "voldtægt af Spitsbergen". Det er emissionerne fra vores industri, der har ført til akutte klimaændringer i regionen, og nu truer vi med at påtvinge den arktiske befolkning vores værdier og traditioner på dette meget følsomme tidspunkt. Vi skal lytte til dem og samarbejde med dem, for deres resultater inden for miljøbeskyttelse er helt klart bedre end vores. Vores gruppe vil derfor ikke støtte 50-års moratoriet.

Godfrey Bloom, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg bor på en skøn ø – en smuk ø – der systematisk er blevet ødelagt af EU i løbet af de seneste 15 år. Jeg har set EU's lossepladsdirektiv, som har betydet, at industriaffald – med den latterlige betegnelse "kompost" – bliver smidt oven på jorden. Jeg har set hundretusinder af fisk blive smidt i Nordsøen. I nærhed af min egen landsby, har jeg set det, der tidligere var smukke marker med hvede og byg og malkekvæg, blive overgivet til afgrøder som elefantgræs og andre former for biobrændsel, der ødelægger vores miljø og presser fødevareprisen op.

EU ønsker, at vi skal opfylde vores mål for vedvarende energi. 35.000 vindmøller på størrelse med jumbojets, den største skæning af mit smukke land siden den industrielle revolution. Og nu ønsker De at få beføjelser over en af de sidste vildmarker i verden, nemlig Arktis. Hr. formand, kære kolleger, jeg kan fortælle Dem, at jeg er enig med fru Wallis. Deres resultater er ræddelige, og svaret må være: For Guds skyld, hold fingrene fra dette her.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Ja, kommissæren har ret. Arktis er på mange måder helt anderledes end Antarktis, og det er kun få måneder siden, den 8. oktober 2008, at jeg talte i Parlamentet om netop dette emne.

Som jeg sagde dengang, spiller Arktis en stadig vigtigere geostrategisk rolle i vores verden, og i det seneste årti er der opstået flere kritiske problemer i denne region. Nu står vi over for åbningen af sejlruiter, der hidtil har været lukkede, et direkte resultat af klimaændringerne. Det kommer ikke som nogen overraskelse, da

Arktis bliver varmere langt hurtigere, med en stigning på to grader i de seneste 100 år sammenlignet med et gennemsnit på bare 0,6 grader i resten af verden.

Dette yderst sårbare økosystem kommer under stigende pres fra ressourcehungrende nationer, der ønsker at udnytte dets potentiale uden at tage hensyn til dets grundlæggende betydning som en stabiliserende faktor i verdens klima.

Jeg er enig med fru Wallis i, at en opfordring til 50 års moratorium på enhver udnyttelse hverken er praktisk eller fornuftigt, men jeg mener at et begrænset moratorium på nye former for udnyttelse – i afventen af nye videnskabelige undersøgelser – er noget, som alle civiliserede nationer måske kan enes om.

Desuden tæller EU ikke mindre end tre arktiske nationer blandt sine medlemsstater sammen med to andre EØS-naboer, så de tilsammen udgør mere end halvdelen af det numeriske medlemskab i Arktisk Råd. Dette er grunden til, at vi skal kunne gøre vores indflydelse gældende i denne sag, i ordets bedste forstand, på den globale scene.

Arktis er af kritisk betydning for det globale klima, og alene derfor skal vi være en del af en ny forvaltningsstil for dette smukke område – som de foregående talere sagde – en af de sidste vildmarker i verden.

Martí Grau i Segú (PSE). – (ES) Hr. formand! Den arktiske region er en af de skrøbeligste på vores planet. Følgerne af en ubegrænset udnyttelse af dens naturressourcer vil være katastrofale, ikke bare for det omkringliggende område og den indfødte befolkning, men for hele verden.

Optøningen af store områder har gjort disse farer til en realitet og skabt et behov for en ny global regulering for at beskytte Arktis, der svarer til den, der findes for Antarktis, idet man skal være opmærksom på de forskelle, der allerede er blevet fremhævet i debatten.

Vi har brug for en international traktat mellem alle de involverede parter, som uden tvivl omfatter EU, for at beskytte det enestående arktiske miljø, for at sikre, at alle former for menneskelig aktivitet er fuldt ud bæredygtige, og for at indføre en multilateral regulering af skibsfarten på de nye sejlruiter, der bliver tilgængelige.

I året siden sin oprettelse har Arktisk Råd været et skoleeksempel på samarbejde om forvaltning af fælles problemer. I disse tider med problemer eller usikkerhed bør vi flytte denne ånd af forståelse op på et højere niveau for at undgå, at nabolandene eller andre internationale aktører bliver inddraget i geostrategiske argumenter og glemmer, hvad der bør være vores fælles mål: at bevare en storslået fælles arv.

Laima Andrikienė (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! I dag diskuterer vi beskyttelsen af Arktis, som er et meget varmt emne – ikke bare i EU.

For det første fordi den arktiske region menes at indeholde kolossale energiressourcer – helt op til 20 % af verdens uopdagede reserver, som det er teknisk muligt at udvinde – er fristelsen til at udnytte disse ressourcer uimodståelig. For det andet er Arktis' miljø usædvanlig skrøbeligt. Hele det internationale samfund vil blive påvirket af mange af de ændringer, der allerede finder sted. For det tredje hænger de territoriale tvister over Arktis. Vi risikerer at udløse alvorlige konflikter mellem lande, der ønsker at beskytte – også med militære midler – det, som landene i regionen betragter som deres nationale interesser.

Det er på tide, at Europa-Parlamentet gør sin stilling klar, eftersom det stort set ikke har deltaget i denne diskussion indtil nu med undtagelse af vores beslutning, som blev vedtaget i oktober sidste år, hvori vi opfordrer til vedtagelsen af en international traktat om beskyttelse af Arktis. Det er vigtigt at nævne, at EU's medlemsstater og de associerede EØS-lande udgør mere end 50 % af medlemmerne i Arktisk Råd. Som det er tilfældet for USA bør Arktis være en strategisk prioritering for EU.

Jeg støtter fuldt ud vores forslag om, at Kommissionen og Rådet skal arbejde for et moratorium på udnyttelse af de geologiske ressourcer i Arktis for en periode på 50 år, mens vi afventer nye videnskabelige undersøgelser. Her i Europa-Parlamentet bør vi opfordre Kommissionen til at indlede forhandlinger med de russiske myndigheder om en række vigtige spørgsmål, der er med i beslutningsforslaget. Tiden er inde til at tage Arktis med på dagsordenen for det kommende topmøde mellem EU og Rusland.

Christian Røvsing (PPE-DE). – (DA) Hr. formand! Grønland er en del af det danske kongerige med betydeligt ansvar i hjemmestyret. Arktis er ikke ubeboelig. Det er ikke en ureguleret landmasse, sådan som Antarktis var det. Tværtimod er landmasserne en del af de arktiske lande, og der bor allerede fire millioner mennesker – heraf en tredjedel oprindelige folk. Disse mennesker og deres nationer har et legitimt krav på udnyttelsen

af de ressourcer og de muligheder, som findes i området. Det er kun havet i midten, som er internationalt. Og her udgør FN's havretskonvention UNCLOS det relevante retslige grundlag. Denne tilgang blev bl.a. bekræftet af de arktiske kyststater i Ilulissat-erklæringen fra 2008. Ud over UNCLOS er der en lang række andre relevante internationale og regionale instrumenter. Der er næppe behov for mere "governance", allerhøjest at tilpasse de allerede eksisterende instrumenter. Danmark har i Arktisk Råd stillet forslag om at gennemgå de eksisterende aftaler med henblik på en ajourføring. Dette vil og bør ske i samarbejde med de arktiske stater og de arktiske folk.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Antarktistraktaten kan tjene som et lysende globalt eksempel på, at territorialkrav fra kyststater kan tilsidesættes af hensyn til fredeligt samarbejde og videnskabelig forskning. Mens verden skal løse problemet med global opvarmning, der bidrager til afsmeltningen af de to iskapper og forårsager stigende vandstand i havene, og mens tilfrosne søveje i Arktis genåbnes for sejlads, er det vigtigt, at man finder en tilsvarende ordening for det frosne – eller måske skulle jeg sige det tøende – nordlige Arktis. Slagsmålet om suverænitetskrav og mineralressourcerne i Arktis, som blev symboliseret ved, at russerne på melodramatisk vis plantede deres flag på havbunden, må afvises.

EU bør forsøge at overbevise de fem kyststater ved Arktis – USA, Canada, Rusland, Norge og Danmark – om det kloge ved en sådan fremgangsmåde.

Johannes Lebech (ALDE). – (DA) Hr. formand! Man bliver ikke nødvendigvis populær som dansker, når man har været med til at fremsætte dette beslutningsforslag sammen med Diana Wallis i ALDE-Gruppen. Men jeg mener, at hovedlinjen i beslutningen er god. Det er godt, at EU fokuserer på det arktiske område. Det er også godt for de små nationer, Danmark og Norge, at EU er med i spillet, så vi ikke kun skal lege med de store drenge – USA og Rusland – i området.

Men jeg vil sige til det moratorium, som nu er kommet ind i beslutningen, at der er to grunde til, at jeg ikke kan stemme for det. Punkt 1: Det er ganske urealistisk. Rusland og USA vil under ingen omstændigheder godkende det. Men derudover mener jeg også, at vi har grund til (som min kollega Røvsing sagde) at tage hensyn til de mennesker, der lever i regionen, og grønlanderne har en naturlig forventning om og en naturlig ret til, at de på deres territorium kan udnytte deres naturressourcer, ligesom alle andre nationer på deres territorium kan det.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand, fru kommissær! Jeg vil gerne minde Dem om, at det var isbjørnene på isflagerne, der viste os, hvor meget den kemiske forurening påvirkede hele verden. Man fandt DDT i deres fedt, og vi ved alle ganske udmærket, at det ikke er et stof, der bruges på isflagerne.

Under alle omstændigheder vil jeg gerne takke Kommissionen for det forslag, den fremsatte efter vores diskussion her i Parlamentet, for det haster virkelig, på grund af klimaændringerne, med at beskytte det eneste område, der er beskyttet, mod menneskelig udnyttelse. Det skal vi huske på.

Naturligvis – og her vil jeg tage det op, som fru De Keyser sagde – haster det rent politisk, for vi er trods alt tvunget til at gøre noget for Arktis. Nogle af ejerne af dele af dette kontinent har planer for det. Vi ved udmærket, at Rusland, som vi diskuterede lige før, ønsker at trække sine grænser uden for sit havområde og udvide dem til kontinentalsoklen. Derfor haster det for os, fordi Rusland også ønsker at plante sit flag der og installere militærenheder, ligesom Canada gør.

Det, der mangler i Deres forslag, er måske det, vi bad om sidste gang, nemlig en international traktat om beskyttelse af Arktis, som vil give os mulighed for at beskytte regionen en gang for alle.

Alojz Peterle (PPE-DE). – (SL) Hr. formand! Vi er vidner til kriser både i naturen og hos befolkningen i Arktis. Vores bestræbelser bør gå i retning af at sikre, at de ikke efterfølges af en politisk krise eller en krise af nogen anden art. Opfordringen til en ansvarlig fremfærd i Arktis er et SOS og et spørgsmål om global forvaltning. Jeg glæder mig navnlig over alle bestræbelser, hvor man respekterer de indfødte i denne region.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne takke fru Ferrero-Waldner, som har samarbejdet meget tæt med Europa-Parlamentet og helt sikkert er den kommissær, der arbejder hårdest med dette område: Det sætter jeg virkelig pris på. Hun var også til stede ved vores møde med Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde i sidste uge: Den nordiske dimension er trods alt særlig vigtig her, og Diana Wallis har gentagne gange understreget, at Europa har et helt særligt ansvar i denne forbindelse.

Jeg mener, at det, især i en finans- og energikrise, påhviler os at udvise endnu større interesse for dette område og ligeledes at reagere på befolkningens ønsker og behov i denne forbindelse, fordi mennesket og naturen

ikke er modstandere i denne henseende, men bør supplere hinanden. Set ud fra dette synspunkt mener jeg, at vi kan henvise til nogle glædelige succeser, navnlig inden for energipolitik, og måske vil vi kunne intensivere samarbejdet på dette område.

Alexandr Vondra, *formand for Rådet*. – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over denne relevante forhandling. Som følge af eftersøgningen efter ressourcer og klimaændringerne står den arktiske region på randen af en grundlæggende ændring. Det er ikke kun regionen selv, der vil blive påvirket, men, som mange har påpeget her i dag, gælder det også EU som helhed. På baggrund af denne udvikling er det vigtigt, at EU's fremgangsmåde med hensyn til Arktis er generel og strategisk og dækker hele spektret af spørgsmål som miljø, transport, biodiversitet, klimaændringer, maritime anliggender, energi og forskning samt beskyttelse den indfødte befolknings levebrød.

Jeg mener, at Rådet tager dette spørgsmål meget alvorligt. Det støtter i store træk forslagene i Kommissionens meddelelse. Den bør udgøre grundlaget for en arktisk politik, som skal udformes under hensyntagen til alle faktorer. Til dem, der taler om den nye traktat, vil jeg sige, at der endnu ikke foreligger nogen stillingtagen fra Rådet, fordi Rådet først er ved at gennemgå Kommissionens forslag. Jeg vil gerne henvise til Rådets konklusioner fra december. I konklusionerne siger vi, at EU's målsætninger kun kan nås i tæt samarbejde med landene i Arktis, og EU skal håndhæve sin deltagelse i overensstemmelse med de gældende internationale konventioner.

Som nævnt tidligere, er vi nu i færd med at studere Kommissionens forslag nærmere. Jeg mener, at de vil lette en aftale om en overordnet reaktion på de mange forskellige udfordringer, vi står over for i den arktiske region. Jeg glæder mig over Parlamentets interesse, og jeg vil gerne vende tilbage og drøfte spørgsmålet med Dem, når Rådet har lagt sig fast på en holdning.

Benita Ferrero-Waldner, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Som jeg understregede ved begyndelsen af denne vigtige forhandling, skal EU spille en stadig større rolle med hensyn til at beskytte miljøet i Arktis, fremme af en bæredygtig udnyttelse af naturressourcerne og styrkelse af en multilateral forvaltning af Arktis. Vi lægger vægt på bevarelsen af Arktis, og samtidig er det vores målsætning at bidrage til et samarbejde, der kan sikre bæredygtighed samt fri og ligelig adgang. For at disse vigtige bestræbelser skal kunne lykkes, skal vi samarbejde tæt med alle arktiske stater og arktiske interessenter, som jeg var inde på.

I den forbindelse foreslår Kommissionen, at man fremmer den fuldstændige gennemførelse og udarbejdelse af de eksisterende forpligtelser snarere end at foreslå nye juridiske instrumenter for at kunne skabe øget sikkerhed og stabilitet. En stram miljøforvaltning og bæredygtig ressourceanvendelse samt åben og ligelig adgang. Samtidig har EU allerede fremhævet, at med hensyn til områder uden for nationale jurisdiktioner gælder bestemmelserne om miljøbeskyttelse i henhold til denne konvention ret generelt, og vi vil fortsat arbejde inden for FN for at få udviklet nogle af rammerne og tilpasse dem til de nye forhold og de særlige kendetegn for Arktis. I en UNCLOS-gennemførelsesaftale om marin biodiversitet uden for områderne med national jurisdiktion kunne man f.eks. tage Arktis med, og vi har også indgivet vores ansøgning til det norske formandskab for Arktisk Råd. Det kræver enstemmighed blandt alle medlemmerne af Arktisk Råd at imødekomme Kommissionens ansøgning. Denne beslutning, som skal træffes den 29. april – dvs. meget snart – kan blive påvirket negativt af et initiativ, hvor man måske foreslår en arktisk traktat, så her bør vi være forsigtige.

Endelig vil jeg gerne sige, at kyststaterne i Arktis har en klar præference for at anvende UNCLOS som grundlag. EU skal tage hensyn til dette, når vi ønsker at udvikle et endnu stærkere samarbejde til gavn for Arktis og for regionens indbyggere og dyreliv. I denne forbindelse bør vi ikke svække de eksisterende rammer for samarbejdet, for det vil ikke tjene vores mål og interesser. Det vil heller ikke være i overensstemmelse med ånden i Deres beslutningsforslag.

Sammenfattende mener jeg, at betingelserne for en international traktat om Arktis endnu ikke er til stede, og at vi snarere bør fokusere på at sikre en effektiv anvendelse af de eksisterende juridiske rammer for at udfylde eventuelle huller og tilpasse reglerne til de særlige forhold i Arktis. Det virker langt lettere at gennemføre.

Formanden. – Jeg har modtaget seks beslutningsforslag⁽¹⁾, jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

⁽¹⁾ Se protokollen.

Afstemningen finder sted i morgen, torsdag den 2. april 2009.

14. Ligebehandling af alle uanset religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0149/2009) af Kathalijne Maria Buitenweg for Udvalget for Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om forslag til Rådets direktiv om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering (KOM(2008)0426 – C6-0291/2008 – 2008/0140(CNS)).

Kathalijne Buitenweg, ordfører. – (NL) Hr. formand! I mandags fik en af mine venners datter et brev med et afslag fra et universitet. Hun fik afslag, ikke på grund af sine intellektuelle evner, men fordi hun har et handicap. I brevet stod der, at universitetet var ude af stand til at tilbyde hende den pleje, hun behøver. Hun klarede sig fint gennem den sekundære skole, så der var ingen problemer der, men nu er hun kørt ud på et sidespor.

Den betænkning, vi diskuterer i dag, drejer sig om selve hjertet i vores samfund. Ønsker vi, at mennesker skal betragtes som andenrangs borgere på grund af deres alder, seksuelle orientering, religion eller tro eller handicap, eller foretrækker vi et samfund, hvor alle kan deltage fuldt ud? Når mennesker får afslag på at leje en bolig eller på et lån på grund af, hvem de er, behandler man ikke bare disse mennesker uretfærdigt, men hele samfundet går glip af en masse ved at afskrive disse mennesker.

Jeg har virkelig set frem til dagen i dag. Der står en hel del på spil ved morgendagens afstemning. Europa-Parlamentet har bedt om EU-direktiver om ligebehandling af mennesker lige siden 1995, og Amsterdamtraktaten gav os endelig et retsgrundlag for dette. I 2000 førte det til nogle vigtige direktiver: direktivet om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse, der dækker både arbejdsmarkedet samt levering af varer og tjenester, og ligeledes direktivet om bekæmpelse af forskelsbehandling på grund af religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering – selv om sidstnævnte direktiv kun gælder arbejdsmarkedet.

Det begyndte at forårsage problemer, fordi der er forbud mod forskelsbehandling på flere områder grund af køn. Parlamentet har altid modsat sig det hierarki af årsager til diskrimination, der er opstået. Hvorfor skulle det være muligt at nægte nogen et lån, fordi de er homoseksuelle, men ikke hvis de er sorte? Beskyttelsen bør være ligelig. Vi har alle argumenteret for dette horisontale direktiv, og vi er ikke helt enige om alt, nogle gange drejer det sig om tonen og nogle gange om selve indholdet. Men indtil nu har et stort flertal i Parlamentet haft viljen til at rette op på den nuværende skævhed, og det er dette budskab, vi skal overbringe til Rådet, så jeg håber på et så bredt flertal som mulig.

Der er mange, som jeg gerne vil takke for deres bidrag til betænkningen. Først og fremmest ordførerne, navnlig fru Lynne fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender. Mange af hendes forslag er blevet indarbejdet i teksten. Jeg vil også gerne takke skyggeordførerne hr. Gaubert, fru Bozkurt, fru in 't Veld og fru Kaufmann. På nederlandsk siger vi, at man "springer over sin egen skygge", hvilket betyder, at man sætter sig ud over sig selv – at man kigger ud over det punkt, man hele tiden har snakket om – og dette er et godt punkt for skyggeordførerne. Efter min mening er det lykkedes for os. Jeg er virkelig stolt over det kompromis, som et stort flertal i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender har vedtaget. Det er blevet forbedret. Jeg vil også gerne takke mange flere, der har bidraget til dette, men især en: hr. Cashman. Jeg vil gerne takke ham for alle de råd, han har givet mig, for hele hans lobbyvirksomhed og ligeledes for hans inspiration og venskab i de senere år.

For at gå videre til indholdet forbydes forskelsbehandling på fire områder i betænkningen. Vi har allerede reguleret dette på arbejdsmarkedet, men nu gælder det også for levering af varer og tjenester, social sikring – herunder social sikkerhed og sundhedspleje – samt uddannelse. Ikke alle forskelle betragtes imidlertid som forskelsbehandling. Forsikringsselskaber må f.eks. stadig differentiere i henhold til alder eller handicap, hvis de kan komme med en objektiv begrundelse for det. Der skal tages hensyn til de mange mennesker med handicap, men der er indført grænser for, hvad man anser for rimeligt. Der er således mulighed for undtagelser på visse betingelser, men ligebehandling er hovedreglen, og det er det, afstemningen i morgen drejer sig om. Opfatter vi ikke Europa som andet end et marked, eller opfatter vi det også som civilisationens kilde?

Jeg må sige, at under alle omstændigheder viser ændringsforslag 81, hvor hr. Weber og 41 andre står. De ønsker ikke nogen lovgivning om ligebehandling. Punktum. Det er ligegyldigt, hvilket kompromisser jeg forsøger at nå frem til, for i princippet er De ganske enkelt imod lovgivning om forskelsbehandling. Derfor

kommer De ikke med ændringsforslag, De forkaster hele forslaget. Det er her, vores veje skilles – der findes ikke nogen gylden mellemvej. Lad os vente og se, hvilken vej flertallet i Parlamentet ønsker at følge i morgen.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg glæder mig over den store interesse for dette forslag, hvilket kommer til udtryk gennem det store antal ændringsforslag, som forslaget har givet anledning til. Det viser, at kampen mod diskrimination i hverdagen er en konstant prioritering for de fleste af os, selv under en alvorlig økonomisk krise. Jeg glæder mig også over den fremragende betænkning af fru Buitenweg, som blev vedtaget i Udvalget for Borgernes Rettigheder og Retlige og Andre Anliggender, samt det bemærkelsesværdige bidrag fra fru Lynne og Udvalget om B beskæftigelse og Sociale Anliggender.

I forslaget til betænkning støtter man ambitionerne og bestræbelserne i det direktivforslag, som Kommissionen har fremsat. Efter min mening er det lykkedes ordføreren at forene forskellige synspunkter og opnå bred enighed mellem de forskellige politiske grupper. Jeg vil gerne rose Parlamentet for dets opbakning i forbindelse med fremlæggelsen af direktivforslaget.

Med hensyn til ændringsforslagene er jeg enig i mange af de forslag til forbedringer, der ligger i forslaget til betænkning. Jeg vil ikke desto mindre gerne sige, at dette forslag kræver enstemmighed i Rådet, og derfor skal vi fortsat være realistiske.

Jeg ved, at problemet med multipel forskelsbehandling er grundlæggende for Dem. Jeg er fuldt ud klar over, at mennesker, der udsættes for multipel forskelsbehandling, påvirkes i meget alvorlig grad. Men samtidig mener jeg, at eftersom dette direktiv kun vedrører fire mulige årsager til forskelsbehandling, kan problemet ikke løses endeligt på det juridiske plan.

I Kommissionens meddelelse om ligebehandling fra juli 2008 forpligtede vi os til at indlede en diskussion om dette spørgsmål i de nyetablerede grupper af regeringseksperter. Diskussionen er kommet i gang. Så spørgsmålet om multipel forskelsbehandling bliver ikke ignoreret.

Jeg er enig i en henvisning til multipel forskelsbehandling på de områder, der er omfattet af dette direktivudkast. Jeg er enig i, at vi skal sikre en tydeligere fordeling af beføjelser mellem EU og medlemsstaterne. Direktivet vil ikke ændre definitionen som sådan, men vores mål er at opnå den størst mulige grad af retssikkerhed.

Jeg accepterer også, at der skal tages hensyn til ytringsfriheden, når man overvejer tilfælde af påstået forskelsbehandling. Men vi skal være klar over, at begrebet "offer for forskelsbehandling" kræver stærke beviser. Den pågældendes menneskelige værdighed skal være på spil, og det skal være tale om et fjendtligt eller ydmygende miljø.

Jeg er enig i, at man bør medtage princippet om "forskelsbehandling ved tilknytning" som fastlagt i dommen i Colemansagen for nylig, men dette begreb bør kun anvendes, når der er tale om direkte ofre for forskelsbehandling.

Med hensyn til finansielle tjenester er jeg enig i, at tjenesteudbyderne skal sikre en vis grad af gennemsigtighed, men jeg har visse tvivl med hensyn til den ordlyd, der anvendes i Deres forslag. Jeg er helt enig i, at direktivet ikke skal finde anvendelse på rent private transaktioner. Her ligger Kommissionens og Parlamentets holdninger på linje. Med hensyn til fysisk handicappede kan jeg støtte henvisningen til en åben definition af fysiske handicap, der benyttes i FN-konventionen om handicappedes rettigheder.

Jeg er også enig i nogle af bemærkningerne om begrebet fysisk handicap, der er medtaget i Deres ændringsforslag. Men jeg mener, at det er nødvendigt at påpege, at ordlyden i den juridiske forordning skal være meget præcis. Jeg er enig i nogle af de andre tanker, der kommer til udtryk, men efter min mening er det nødvendigt at sikre, at artikel 4 er præcis og forståelig.

Mine damer og herrer, jeg ser frem til at lytte til Deres synspunkter, som jeg vil reagere på under forhandlingen.

Elizabeth Lynne, ordfører for udtalelsen fra Udvalget om B beskæftigelse og Sociale Anliggender. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke ordføreren mange gange for det store arbejde, hun har lagt i denne betænkning, og det tætte samarbejde, vi har haft om dette spørgsmål. Vi har arbejdet meget tæt sammen, ikke bare om denne betænkning, men sammen med andre har vi jo begge arbejdet med dette spørgsmål i mange år, i de 10 år siden jeg blev medlem af Europa-Parlamentet. Jeg kan huske, at vi sad sammen på artikel 13-høringerne for mange år siden. Nu er vi nået til en situation, hvor vi diskuterer et direktiv om ligebehandling, en mulighed for, at vi endelig langt om længe kan få gennemført lovgivning om ligebehandling af alle de årsager, der ikke

er med i lovgivningen i dag – handicap, alder, religion eller tro og seksuel orientering. Vi har ventet mange år på dette. Lad os håbe, at vi opnår et stort flertal.

Jeg har kæmpet for sager om handicap og alder i mange år, men for længe siden blev jeg overbevist om, at vi ikke må lade nogen blive stående tilbage. Vi kunne ikke bare gå videre med et direktiv om handicap, og dernæst et direktiv om alder, fordi jeg så mente, at seksuel orientering og religion ville blive ladet i stikken. Derfor bad jeg i initiativbetænkningen fra sidste år om et enkelt direktiv, der skal dække alle de områder, der ikke er dækket i dag. Det glæder mig, at det er sket. Jeg er også meget glad for, at vi har opnået et så stort flertal i Parlamentet for denne initiativbetænkning. Jeg ved fra Kommissionen og Rådet, at dette var en af grundene til, at de mente, at det var sikkert at fremsætte dette forslag. Derfor skal vi sikre et meget stort flertal for denne betænkning i morgen.

Jeg vil også gerne rette en meget stor tak til Dem, kommissær Špidla. Jeg har takket Dem tidligere, men jeg vil også gerne takke Dem her på plenarmødet, for uden Deres hjælp og støtte, tror jeg helt ærligt ikke på, at vi ville stå med dette forslag i hånden i dag. Så hr. kommissær, en dybfølt tak fra mange af os, fordi De har presset dette igennem. Jeg ved, at De selv har arbejdet meget med denne sag.

Vi fik det gennem Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender og Udvalget for Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender. Nu har vi brug for det store flertal. Alle skal behandles lige i hele EU. En kørestolsbruger eller en person med førerhund skal have fri adgang overalt inden for EU. En person med en anden seksuel orientering skal have lov til at benytte et hotelværelse, hvor de vil, og overnatte på et hvilket som helst hotel, når de tager på ferie. Alle ældre mennesker skal have ret til at få adgang til sundhedspleje uanset alder. Mennesker med forskellige religioner må heller ikke forskelsbehandles.

Jeg opfordrer alle Dem, der overvejer at stemme imod dette, til ikke at gøre det. Dette er selve EU's fundament. Vi er grundlagt på menneskerettigheder og ligebehandling. Så jeg beder Dem stemme for det.

Amalia Sartori, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer*. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! I Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer har vi hovedsagelig kigget på behovet for at garantere ligebehandling inden for sundhed. Andre områder er blevet dækket på udmærket vis af andre udvalg og især af ordføreren og kommissæren, og vi har derfor besluttet at behandle sundhedsaspektet.

Vores første skridt var at bemærke de store forskelle, der fortsat findes mellem medlemsstaterne med hensyn til adgangen til sundhedsydelser. Adgangen til sundhedsydelser er en grundlæggende rettighed, som bekræftes i artikel 35 i chartret om grundlæggende rettigheder, og det er en af de vigtigste opgaver for medlemsstaternes offentlige myndigheder at give lige adgang for alle til et sundhedssystem af høj kvalitet. Selv om vi er opmærksomme på de forskellige kompetencer, der ligger hos EU og medlemsstaterne, er det derfor vigtigt, at EU gør alt, hvad man kan, i form af retningslinjer, men også i form af direktiver, som vi efterhånden behandler og udformer sammen med beslutninger og forordninger. Vi skal sende dem videre til medlemsstaterne og om muligt med denne vigtige målsætning.

De ændringsforslag, som vi har fremhævet i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer, er det forslag, der tilskynder til fremme af programmer om viden på sundhedsområdet, fortsatte foranstaltninger til bekæmpelse af vold imod kvinder, afvisning af lægebehandling på grund af alder, men især – og jeg vender tilbage til dette – fremme af den lige adgang til tjenester af høj kvalitet i alle medlemsstater.

Lissy Gröner, *ordfører for udtalelsen fra Kultur- og Uddannelsesudvalget*. – (DE) Hr. formand! Som Kultur- og Uddannelsesudvalgets ordfører om det nye ligebehandlingsdirektiv om gennemførelse af princippet om ligebehandling mellem alle uanset religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering hilser jeg Kommissionens forslag velkommen og vil især gerne takke hr. Špidla.

Eurobarometerundersøgelserne viser, at omkring tre fjerdedele af EU's befolkning mener, at der er behov for foranstaltninger på dette område. Kultur- og Uddannelsesudvalget ønskede ændringer og tilføjelser på tre områder. For det første medtagelsen af køn. Vi er enige i det opnåede kompromis. Vi ønsker at sikre adgangen til medier og uddannelse og at lovgive imod multipel forskelsbehandling. Der er opnået en række gode kompromiser her.

Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet har støttet dette omfattende horisontale direktiv. Hvis de tyske konservative og liberale nu forkaster direktivet i sin helhed, vil de virkelig bekende kulør: De ønsker fortsat at diskriminere over for homoseksuelle og at udsende propaganda. Der er ingen grund til at frygte ekstremister som f.eks. scientologer under det nye direktiv: Det vil stadig være muligt at afvise annoncer

eller at afvise at reservere mødelokaler. Kultur- og Uddannelsesudvalget gav sin enstemmige opbakning til det horisontale rammedirektiv.

Donata Gottardi, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling*. – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg tager ordet for at fortælle om det positive resultat i Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling, og det er ikke noget tilfælde, idet vores udvalg er vant til at foretage tilbundsgående undersøgelser af ligebehandling, lige muligheder og forbud mod forskelsbehandling.

Den udtalelse, vi vedtog i udvalget, indeholdt adskillige stærke budskaber, som forhåbentlig vil komme med, når teksten vedtages. Dette direktiv afslutter eller fuldstændiggør ikke nogen cyklus. Hvis det skulle ske, kan området forskelsbehandling på grund af køn blive svækket som følge heraf. Dette direktiv bør give mulighed for at genoplive arbejdet med ligestillingsdirektiverne startende med tilføjelsen af to nye principper, som vi alle er enige i: multipel forskelsbehandling, hvor to eller flere risikofaktorer er til stede, og forskelsbehandling ved tilknytning, der berører personer, der er tæt på eller har forbindelse med den direkte berørte person. Begge disse er vigtige for kvinder samt for andre grupper. Dette direktiv bør være en drivkraft for forbedring af den nationale lovgivning, især i lande som mit hjemland, hvor udviklingen skal vendes.

Manfred Weber, *for PPE-DE-Gruppen*. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vover knap nok at tage ordet her mere. På grund af den overordnede atmosfære her på plenum tør jeg knap nok stille spørgsmål mere. Naturligvis er vi alle imod forskelsbehandling, men man tør ikke stille spørgsmålstegn ved den vej, vi følger, af frygt for at blive trængt op i et hjørne.

Mine damer og herrer, vi er alle enige om målet her, og jeg ville sætte pris på, at vi alle undlod at antyde noget andet. Det, vi diskuterer, er vejen, og det skal være legitimt at diskutere den, selv for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater.

Først og fremmest har jeg et spørgsmål til kommissæren: Eftersom det gamle direktiv, det nuværende ligebehandlingsdirektiv, stadig ikke er blevet omsat i 10 af medlemsstaterne – der er traktatbrudsprocedurer på vej mod 10 medlemsstater – må vi virkelig spørge os selv, hvorfor det er nødvendigt at revidere dette direktiv, når det gamle endnu ikke er blevet omsat. Er det et seriøst spørgsmål, som vi har ret til at stille? Derfor er henvisning til fornyet udvalgsbehandling virkelig et argument, som vi bør have lov til at fremføre her.

Også i en anden sag har vi lov til at tale om indholdet. F.eks. er der spørgsmålet om, hvorfor kirkerne, som var tætte forbundsfæller med venstrefløjen i forbindelse med beskyttelse af flygtninge, nu kommer til os. Kirkerne, som tidligere var Deres forbundsfæller, kommer nu til os og siger, at de har problemer med bestemte formuleringer. Når mediepersoner, avisudgivere, kommer og fortæller os, at de har spørgsmål, bør vi drøfte disse spørgsmål seriøst. Når vi diskuterer familier, siger kommissæren, at han ikke ønsker at påtvinge medlemsstaterne noget, men det, vi foretager os med dette direktiv, er naturligvis harmonisering ad bagvejen. Listen er længere endnu. Der er forskellige argumenter, som kan fremføres, og som giver vores gruppe anledning til bekymring, betydelig bekymring. Det er muligt at tage disse ting op, selv om man ønsker at bekæmpe forskelsbehandling.

Venstrefløjen her i Parlamentet er i dag er meget tilfreds med sig selv, fordi den endnu en gang skaber ny lovgivning på en række områder. Vi har derfor lov til at spørge os selv, om fremgangsmåden med lovgivningen i sidste ende rent faktisk vil skabe nye fordele for de mennesker, vi forsøger at beskytte. Der findes andre grundlæggende værdier, som er værd at tage i betragtning: F.eks. om vi skal medtage private aftaler, således som Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet ønsker – ikke bare kommercielle aftaler, men også private – vi skal have lov til at spørge, om aftalefrihed ikke er en vigtig grundlæggende værdi, som vi her i Parlamentet bør beskytte.

Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater er modstander af forskelsbehandling og vil altid arbejde for at bekæmpe dette, men her i Parlamentet skal vi have lov til at diskutere, hvordan det skal ske.

Emine Bozkurt, *for PSE-Gruppen*. – (NL) Hr. formand! I morgen får vi en enestående mulighed for at tage et historisk skridt i kampen mod forskelsbehandling ved at sige "nej" til dette fænomen. Vi står i øjeblikket i en temmelig underlig situation, hvor der er forskelle i beskyttelsen mod forskelsbehandling. Der findes ingen rimelig forklaring på, hvorfor lovgivningen mod forskelsbehandling yder beskyttelse til en sort homoseksuel uden for arbejdspladsen på grund af hudfarve, men ikke på grund af seksuel orientering.

I morgen kan vi vise, at Europa-Parlamentet ikke længere vil tolerere forskelsbehandling på grund af alder, handicap, seksuel orientering eller religiøs overbevisning. Europa er trods alt for alle. Det er uacceptabelt, at en person, der ønsker at leje en bil eller en bolig bliver afvist på grund af vedkommendes religion. Desuden skal kørestolsbrugere kunne anvende kontantautomater eller få adgang til tog og stationer som alle andre. Der findes ingen god forklaring på, hvorfor en bank giver en person over 65 lov til at have et overtræk på tusinder af euro, men nægter at yde dem et beskedent lån. Vi bliver alle ældre, og hvis vi tænker over det, er dette noget, der inden længe kommer til at påvirke os.

De forskellige opfattelser har måske ikke gjort forhandlingerne nemmere, men vi kan være stolte af det resultat, som er opnået i Udvalget for Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender – som alle grupperne desuden tilsluttede sig dengang. Forslaget er fornuftigt og realistisk. Der kan være behov for justeringer, f.eks. for at give handicappede adgang til varer og tjenester, men dette betyder, at de igen vil kunne deltage aktivt i samfundet. Disse justeringer vil ikke medføre en uforholdsmæssig stor byrde fremadrettet, og der er også taget højde for, at der skal gælde rimelige frister for gennemførelsen. Justeringerne behøver ikke at blive gennemført med det samme. Vi forventer ikke, at medlemsstaterne tilpasser deres jernbanestationer med det samme. Det, vi kræver af medlemsstaterne, er, at de allerede begynder at tage højde for handicappede ved den fremtidige anlæggelse og udformning af transportinfrastruktur.

Desuden kan jeg ikke kraftigt nok understrege, hvor vigtig denne betænkning bliver for de europæiske borgere – de mennesker alt dette drejer sig om. Vi skal huske på, at ifølge Eurobarometer ønsker 87 % af europæerne, at der gennemføres praktiske foranstaltninger til afhjælpning af forskelsbehandling i henhold til dette direktiv. Dette gælder også Deres vælgere, hr. Weber. Vores gruppe, Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet, glæder sig over forslaget om at bekæmpe problemet med multipel forskelsbehandling, som nu udgør en del af denne betænkning.

Kan De forestille Dem, at en sort, kvindelig kørestolsbruger kan føle sig forskelsbehandlet? Meget få lande er fortrolige med begrebet multipel forskelsbehandling. Hvis en sådan kvinde skulle indberette et tilfælde af forskelsbehandling, vil hun i de fleste tilfælde skulle vælge mellem mulige årsager til forskelsbehandling. Det er mere sandsynligt, at de forskellige årsager hænger sammen, og at der ikke bare er én grund til at, hun bliver forskelsbehandlet. Denne kvinde skal have mulighed for at indgive en klage og opnå godtgørelse og retfærdighed. Derfor opfordrer vi Parlamentet til at fastholde disse vigtige bestemmelser.

Mine damer og herrer, jeg vil bede Dem støtte dette direktiv. Det vil give Parlamentet mulighed for klart og utvetydigt at sige, at forskelsbehandling ikke længere kan tolereres, og at Parlamentet betragter rettighederne hos alle borgere som lige vigtige. Lad os tage dette skridt.

Sophia in 't Veld, for ALDE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Jeg gerne starte med at udtrykke mine dybtfølte komplimenter og tak til ordføreren, der har udført et fantastisk stykke arbejde. Min gruppe er begejstret for, at der her næsten fem år efter, at hr. Barroso lovede det, endelig ligger et direktivforslag på bordet. Forskelsbehandling strider mod de europæiske traktater, chartret om grundlæggende rettigheder i EU og den europæiske menneskerettighedskonvention. Men traktater, konventioner og højtidelige erklæringer er ikke til megen nytte i en retssag. De europæiske borgere skal have et instrument til at håndhæve deres rettigheder.

Dette og ikke mælkekvoter eller regler for offentlige indkøb eller strukturfondene er EU's eksistensberettigelse, hr. Weber, et Europa, hvor alle frit kan tilrettelægge deres eget liv eller eget valg. Et samlet europæisk område, hvor alle er lige for loven, nyder lige muligheder i samfundet og behandles med respekt. Et direktiv alene er ikke nok til at virkeliggøre dette, men det er en forudsætning. Dette direktiv drejer sig om Europa som et værdibaseret samfund, og værdier kan ikke forhandles mellem 27 regeringer inden for de sædvanlige studehandler om nationale interesser. Vi fastlægger værdierne sammen som borgere i en åben debat, og Europa-Parlamentet er en hensigtsmæssig arena til dette.

Ja, hr. Weber, nogle områder er meget følsomme, navnlig seksuel orientering og religion. Vi har imidlertid et ansvar over for alle vores europæiske borgere, vi kan ikke lade Europa ende som i Kammerat Napoleon: "Alle europæere er lige, men nogle europæere er mere lige end andre". Religionsfrihed og trosfrihed er grundlæggende rettigheder, som jeg gerne vil gå på barrikaderne for. I et frit Europa skal alle have frihed til at holde fast i deres egne overbevisninger. Dette er hovedhjørnestenen i demokratiet. Religionsfrihed må imidlertid ikke misbruges som en tilladelse til at diskriminere mod andre.

I går offentliggjorde EU's Agentur for Grundlæggende Rettigheder sin anden rapport om homofobi i Europa. Det er en skændsel, at millioner af mennesker her i 2009 stadig skal frygte forskelsbehandling, had, vold og sågar drab i Europa, udelukkende på grund af deres seksuelle orientering. Jeg kan forsikre hr. Weber om, at

ægteskabslovgivningen er og bliver en national kompetence. Det ændrer dette direktiv ikke noget ved. I det 21. århundredes Europa er et forbud mod ægteskab på grund religion, race eller seksuel orientering imidlertid en anomali. Mange mennesker mener, at det er fuldt acceptabelt, at en regering forbyder ægteskab eller partnerskab mellem to voksne af samme køn. Men ville vi anse det for acceptabelt, hvis – som det er sket tidligere – en regering ville forbyde ægteskab mellem jøder og ikkejøder, katolikker og protestanter, sorte og hvide? Dette er uacceptabelt.

Mine damer og herrer, jeg opfordrer Dem til at stemme for denne betænkning af hensyn til de borgere, som vi alle repræsenterer. Kompromiset er ikke ideelt for nogen, heller ikke for os, men lad os sætte os ud over os selv, som fru Buitenweg siger.

Endelig vil jeg også opfordre Rådet til at følge Parlamentets henstillinger. Det er korrekt, at de enkelte medlemsstater har deres egne problemer, men Europa-Parlamentet har vist, at det er muligt at bygge bro over forskellene, og at vi kan enes om rettigheder for alle Europas borgere.

Konrad Szymański, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Kommissionen fastholder, at dette forslag ikke har til formål at ændre ægteskabs- og adoptionslovgivningen i medlemsstaterne. Kommissionen hævder, at den ikke ønsker at ændre status for kirken og de religiøse organisationer, der tilbyder pleje og undervisning.

Buitenweg-betænkningen undergraver disse grænser i enhver henseende. Den fjerner garantierne for en national familie- og adoptionslovgivning i ændringsforslag 50. Som følge af ændringsforslag 12, 29 og 51 udgør betænkningen et angreb på religiøse uddannelsesinstitutioners frihed. Ændringsforslag 52 i betænkningen undergraver friheden for de religiøse samfund i medlemsstaterne. Det fremgår mere end klart, at den europæiske venstrefløj ønsker at indskrænke den europæiske integration til et enkelt spørgsmål. Den er faktisk besat af ønsket om at presse de nyeste homoseksuelle krav igennem med alle midler. Dette er det alvorligste angreb nogensinde mod Parlamentets troværdighed.

FORSÆDE: Manuel António DOS SANTOS

Næstformand

Raül Romeva i Rueda, for Verts/ALE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Jeg må insistere på et grundlæggende forhold. Det europæiske projekt vil kun være troværdigt, hvis Europa opfattes som et sted, hvor enhver form for forskelsbehandling forbydes. Det er grundlaget for dagens forhandling.

Derfor er det overraskende, at nogle af mine kolleger, som er så proeuropæiske i alle andre forhandlinger, bliver helt antieuropæiske med hensyn til rettigheder og friheder.

Denne indstilling kan ikke tolereres. Det er uacceptabelt, at nogen skal lide under forskelsbehandling i EU i dag, fordi de er i et forhold med en af samme køn, på grund af handicap, alder, eller fordi de har en anderledes tro eller religion end flertallet, således som det også er blevet nævnt. Det er ikke det Europa, jeg ønsker at leve i, og det er bestemt ikke det Europa, som jeg arbejder for hver eneste dag, både i og uden for Parlamentet.

Derfor mener jeg, at det var nødvendigt med direktivforslaget. Det er udmærket, både med hensyn til udformning og principper. Det er måske ikke, hvad jeg og mange andre her ville have gjort, men det er et godt udgangspunkt. Jeg håber, at flertallet vil stemme for Buitenweg-betænkningen i morgen, hvad jeg selv har til hensigt at gøre, da jeg mener, at det er den korrekte fremgangsmåde. Jeg er også meget interesseret i, at det andet punkt vedrørende gennemførelsen eller genindførelsen af artikel 7, stk. 2, bliver vedtaget. Dette garanterer et grundlæggende aspekt: At alle sammenslutninger og organisationer, der arbejder med bekæmpelse af forskelsbehandling, får lov til at repræsentere og forsvare ofre for forskelsbehandling. Vi skal huske på, at disse mennesker hører til de mest sårbare grupper, og derfor skal vi sikre os, at de kan repræsenteres og forsvares på bedste vis.

Sylvia-Yvonne Kaufmann, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Først og fremmest vil jeg gerne takke vores ordfører, fru Buitenweg, for hendes store arbejde. Dette spørgsmål var særlig sikkert i hendes hænder.

Parlamentet har bedt om dette direktiv i årevis, hvilket rent faktisk betyder, at det er af grundlæggende betydning, at det vedtages inden udgangen på denne valgperiode. Samtidig er det særdeles vigtigt, at Kommissionen fremsætter et forslag om bekæmpelse af forskelsbehandling på grund af køn hurtigst mulig for endelig at sætte en stopper for det nuværende hierarki blandt de forskellige former for forskelsbehandling. I andre henseender kan jeg ikke lade være med at være overrasket over, at Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater i ændringsforslag 96 forsøger at holde

forskelsbehandling på grund af tro uden for direktivets dækningsområde. Så, mine damer og herrer i PPE-DE-Gruppen, er vi virkelig nødt til at gøre Dem opmærksom på, at retsgrundlaget for dette forslag til direktiv – nemlig EF-traktatens artikel 13 – har været i kraft, siden Amsterdamtraktaten trådte i kraft i 1999, for 10 år siden? Er jeg nødt til at gøre Dem opmærksom på, at alle årsagerne til forskelsbehandling i artikel 13 betragtes som ligeværdige? Desuden, mine damer og herrer i PPE-DE-Gruppen, kan det ikke have undgået Deres opmærksomhed, at man i artikel 10 i EU's charter om grundlæggende rettigheder behandler den enkelte religion og trosretning som lige.

Hr. Weber fra CSU, jeg har bestemt hørt Deres argumenter, men jeg må virkelig sige, at de ved Gud, er oldnordiske. Deres ændringsforslag 81 om at forkaste hele direktivet indeholder en ærligt talt kynisk begrundelse, nemlig at omsætningen af direktivet tilsyneladende – og jeg citerer – ”medfører et uforholdsmæssigt bureaukrati”. Hr. Weber, jeg kan simpelthen ikke forstå disse forsøg på at nægte mennesker deres rettigheder, navnlig med denne begrundelse, og jeg håber, at Deres ændringsforslag 81 vil blive forkastet med stort flertal ved afstemningen på plenum i morgen. EU må nu tage endnu et skridt fremad i kampen mod forskelsbehandling i vores samfund.

Johannes Blokland, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Parlamentet er fortalere for borgerlige frihedsrettigheder, hvoraf den ene er undervisningsfrihed. En vigtig frihed er forældrenes valg af skole til deres børn. Kristne skoler og institutioner i mit land vælger bevidst en optagelsespolitik, der er i overensstemmelse med deres skoles identitet.

Nederlandene giver mulighed for en optagelsespolitik, der er i overensstemmelse med en skoles grundlæggende principper. Der kan indføres krav, der er nødvendige for at opfylde skolens formål og grundprincipper. Forældrene kan vælge en skole, der er bevidst i denne henseende, og som tager Bibelen alvorligt. Dette er en udvidelse af religionsfriheden, og her respekterer man forældrenes overbevisning med hensyn til deres interesse for deres børns undervisning.

Men ændringsforslag 29 og 51 begrænser skolernes frihed til at træffe disse valg på grundlag af princippet, og desuden deler jeg hr. Webers og andres synspunkter. Dette forslag er ikke i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet. Ud over de administrative problemer er dette for mig at se grund nok til at forkaste Kommissionens forslag. Jeg vil stemme imod fru Buitenwegs betænkning. Jeg håber også, at andre grupper kan se, at dette er en alvorlig krænkelse af vores borgers friheder. Enhver, der værdsætter forældrenes valgfrihed, vil ikke tillade, at denne frihed bliver indskrænket.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! Betænkninger om direktiver om ligebehandling bringer altid det værste frem her i Parlamentet. Dette er særlig beklageligt, for de indeholder ofte en lang række gode forslag og idéer, der f.eks. kan hjælpe handicappede. Dette ændrer imidlertid ikke noget ved indholdet.

Ændringsforslaget af hr. Weber, ændringsforslag 81, indeholder virkelig alle de vigtige udsagn. Dette forslag fra Kommissionen er ikke godt. Det skal forkastes, ikke kun fordi det medfører for meget bureaukrati, men især også fordi det i bund og grund udgør en overtrædelse af subsidiaritetsprincippet. Desværre ved vi alle, at dette ændringsforslag ikke har en chance, fordi Parlamentet aldrig forpasser en mulighed for at vise sin mest politisk korrekte side og altid vælger mere bureaukrati og mere beslutningstagning hen over hovedet på de europæiske borgere.

Bortset fra dette, bortset fra krænkelsen af subsidiaritetsprincippet, indeholder denne betænkning også talrige forslag, der er direkte i strid med helt elementære demokratiske principper og retsstatsprincippet. Et eksempel er ændringsforslag 54. Mens man i hele betænkningen gør meget ud af ikke at diskriminere imod mennesker, anbefaler man i dette ændringsforslag forskelsbehandling på grundlag af ikke politisk korrekte overbevisninger – men det er i sidste ende, hvad man forsøger med mange andre aspekter af denne betænkning.

Gemt bag et katalog af værdier, principper og gode pseudohensigter lurer omsætningen af politisk korrekthed til lovgivning. Det drejer sig ikke om foranstaltninger til bekæmpelse af forskelsbehandling, men meget ofte om mundkurvslovgivning, der undergraver ytringsfriheden endnu mere og styrker en form for progressiv opinionsterrorisme stadig mere. Det vigtige spørgsmål er og bliver: Hvad i alverden har dette at gøre med Europa? Lad for Himlens skyld medlemsstaterne beholde, hvad der er deres.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Når EU til tider opfattes som over-ivrig med hensyn til regulering og med rette kritiseres for dette, kan det ganske let spores tilbage til betænkninger som den, vi behandler nu.

Selv om jeg støtter realistiske foranstaltninger til bekæmpelse af enhver form for forskelsbehandling, må jeg også kritisere de punkter, der drøftes her, fordi de simpelthen ikke er velbegrundede og ikke vil få den ønskede virkning.

Det er uacceptabelt, at trosbaserede skoler, som det allerede er blevet nævnt, kan blive sagsøgt for at afvise lærere med en anden tro eller ingen tro, eller at forsikringsselskaber kan blive sagsøgt for at foretage en risikovurdering, hvis dette resulterer i en sondering på grundlag af alder eller køn, eller at der er risiko for, at absolut alle boliger skal konstrueres, så de er fri for hindringer. Men, mine damer og herrer, det er den retning, vi bevæger os i. Vi vil faktisk ikke længere støtte de handicappede, men gøre alle boliger alt for dyre. Boliger, som ingen har råd til, i stedet for hjælp til handicappede – det kan da ikke være det, vi tilstræber her. Så er der kritikken af den omvendte bevisbyrde. Hvis jeg tænker på, at jeg som medlem af Europa-Parlamentet med 25 ansøgere til en assistentstilling kunne være blevet mødt med et sagsanlæg udelukkende på grund af en tilsyneladende forskelsbehandling eller en følelse af forskelsbehandling, ville jeg simpelthen ikke kunne arbejde mere, men bruge al min tid på at kæmpe med de beviser, jeg ville skulle fremlægge, blot fordi der findes en fornemmelse, selv om jeg ikke har diskrimineret på nogen måde.

Derudover er mange af begreberne temmelig vage. Overordnet set er det faktablad, der er blevet udgivet, en forløber for dette direktiv, hvor man begynder at diskutere, om vi stadig må bruge "frøken" og "fru", eller om vi skal afskaffe alle ord, der slutter på "mand" som statsmand eller sportsmand, fordi det kunne være diskriminerende.

Mine damer og herrer, nogle af de ting, man opfordrer til her, giver ganske enkelt ingen mening, og derfor vil jeg stemme mod betænkningen.

Martine Roure (PSE). – (FR) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne takke vores ordfører, navnlig for det arbejde, hun har udført, og det resultat, der er opnået til sidst.

Artikel 13 i traktaten er vores fundament, og jeg må understrege, at medlemsstaterne kan garantere en højere grad af beskyttelse. Det er kun et spørgsmål om minimumsstandarder, og vi skal være klar over, at det ikke er muligt at sænke det nuværende beskyttelsesniveau i de enkelte medlemsstater på grundlag af det nye direktiv. Dette skyldes nærmere betegnet, at nogle medlemsstater har et meget højt beskyttelsesniveau. Sådanne tilfælde findes.

Frihed fra forskelsbehandling er en grundlæggende rettighed for enhver, der bor i EU. Men hvad enten det skyldes en persons udseende eller simpelthen deres efternavn, er vi klar over, at der alt for ofte forekommer forskelsbehandling.

Med hensyn til handicappede skal vi sørge for, at de ikke længere forskelsbehandles, fordi de sidder i kørestol, idet det alt for ofte er vanskeligt at få adgang til mange steder. Forbedring af EU-lovgivningen er en forudsætning for at kunne bekæmpe forskelsbehandling – jeg gentager, at det er en forudsætning. Vi har brug for denne lovgivning.

Fra en meget ung alder udsættes vores børn for forskelsbehandling, der traumatiserer dem, og de bærer rundt på byrden fra denne forskelsbehandling resten af livet. Jeg må især henlede Deres opmærksomhed på multipel forskelsbehandling. Kommissionen undlod at medtage dette i sit forslag. Derfor foreslår vi en præcis definition af disse former for forskelsbehandling.

Det er særdeles vigtigt, at vi styrker lovgivningen for at gøre ligebehandlingen effektiv uanset forskellene. I den henseende anmoder vi medlemsstaterne om at træffe foranstaltninger med henblik på at fremme ligebehandling og lige muligheder uanset religion, handicap, alder eller seksuel orientering.

Sammenfattende må jeg tilføje, at vi håber, at der i 2010 kommer et forslag fra Kommissionen, hvor forskelsbehandling på grund af køn bringes op på samme niveau, fordi man dermed vil sætte en stopper for hierarkiet af rettigheder.

Gérard Deprez (ALDE). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Som dem, der har talt før mig, vil jeg gerne først og fremmest takke vores to ordførere, fru Buitenweg og fru Lynne, for det enestående arbejde, de har udført inden for rammerne af et forstærket samarbejde, vil jeg gerne understrege.

Selv om jeg personligt føler, at jeg ligger på linje med den overordnede position, som fru Lynne er fortaler for, vil jeg gerne rose den intelligens, åbenhed og forsoningsvilje, som fru Buitenweg har udvist ved forhandlingerne i vores udvalg, for at forsøge at nå frem til en betænkning, der er i balance, og som vil opnå

støtte fra et stort flertal i Parlamentet. Jeg håber, at det vil lykkes hende, og at de mere radikale elementer på den ene side, og nogle gange på den anden, ikke vil få held til at påvirke afstemningen.

I denne henseende – og jeg vil gerne påpege, at jeg ikke er kendt som en venstrefløjsfanatiker – må jeg sige, at jeg er overrasket og rystet over de ændringsforslag, som vores kollega, hr. Weber, som jeg respekterer, og flere andre har fremsat. Hr. Weber, jeg lyttede til Deres indlæg, og ingen af de argumenter, De benyttede, har for mig at se noget intellektuelt fundament. De beskrev nogle fantasier, men ingen begrundelser.

Hvis man læser begrundelsen til Deres ændringsforslag, kan man kun blive rystet over dets svaghed: at afvise at bekæmpe forskelsbehandling af frygt for et overdrevet bureaukrati. Når De forsøger at gøre dette forslag til en konflikt mellem venstre og højre, tager De fejl. Kampen mod forskelsbehandling er ikke et spørgsmål om højre eller venstre, men et spørgsmål om humanisme og respekt for de grundlæggende rettigheder.

(Bifald)

Derfor håber og tror jeg på, at De vil lide nederlag i morgen.

Sebastiano (Nello) Musumeci (UEN). – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Ethvert initiativ, der sigter mod at bekæmpe forskelsbehandling af enhver art, fortjener støtte. Den nyeste statistik viser, at i Europa, hvor samfundet er så avanceret, siger et mindretal af borgerne, at de har været udsat for forskelsbehandling. Ingen kan derfor være ligeglad. Men selve konceptet er så bredt og abstrakt, at der er behov for nogen præcisering.

Uden at røre ved de grundlæggende menneskerettigheder, som er uangribelige, er vi nødt til at anerkende de enkelte medlemsstaters suveræne ret til at lovgive i henhold til gamle traditioner, civilisationer og kulturer. Indgreb af denne art drejer sig næsten altid om at sikre befolkningens identitet. Lad mig komme med et eksempel vedrørende seksuel orientering: Det er min personlige holdning, men jeg mener, at den menneskelige værdighed skal sikres uanset seksuelle præferencer. Homoseksualitet er et valg, der tilhører den private sfære, og må under ingen omstændigheder blive straffet, men det skal heller ikke beskyttes. Meningsfrihed: Hvor starter og stopper beskyttelsen mod direkte og indirekte forskelsbehandling? Religionsfrihed: På min nieces skole var der i år for første gang ikke noget krybbespil. Inspektøren forbød det, fordi der var børn fra andre trosretninger. Efter min mening er krybbespil mere et kulturelt end et religiøst udtryk, så for at forhindre en form for forskelsbehandling, skabte man en anden. At vise respekt for andre menneskers religion betyder ikke, at vi skal skamme os over vores egen!

Derfor – og jeg er færdig nu – frygter vi, at dette direktivforslag tenderer i retning af en unødvendig omvendt ekstremisme, og kuren kan være værre end det oprindelige problem.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Dette direktiv lukker endelig hullerne i ligebehandlingslovgivningen og giver EU mulighed for at overholde sine internationale forpligtelser til at beskytte menneskerettighederne samt vores forpligtelser i henhold til FN's konvention om handicappedes rettigheder.

Mine damer og herrer fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, Deres argumenter imod direktivet er populistiske og misvisende. Hvilken ret har De til at nægte handicappede ubegrænset adgang til uddannelse eller ældre mennesker adgang til ligebehandling med hensyn til forsikring og finansielle tjenesteydelser? Hvad er det for en opfattelse af menneskelighed?

Ubegrænset deltagelse i samfundet er en menneskeret, og derfor vil vi kæmpe for dette direktiv og for lige muligheder for alle. Efter min mening er det helt umenneskeligt at kræve, at ofre for forskelsbehandling skal fremlægge bevis for denne forskelsbehandling. Hvis De, mine damer og herrer fra PPE-DE-Gruppen, sletter den omvendte bevisbyrde, vil De bringe visse grupper grundlæggende rettigheder til beskyttelse af deres menneskelige værdighed i fare, og det finder vi uacceptabelt. Vi ønsker lighed for alle i beskyttelsen mod forskelsbehandling, og hos De Grønne vil vi kæmpe for dette. Vi vil ikke tillade, at menneskerettighederne bliver et legetøj i en populistisk skræmmekampagne. Jeg kan allerede her og nu forudsige, at De vil tabe i morgen. Flertallet i Parlamentet vil stemme for menneskerettigheden om beskyttelse mod forskelsbehandling. Det er jeg sikker på.

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg vil stemme imod denne betænkning og direktivforslaget af tre grunde. For det første mener jeg ikke, at det er EU, men derimod nationalregeringerne der skal lovgive om disse spørgsmål, fordi jeg mener, at de enkelte medlemsstater er bedst placeret til at afgøre, om det er nødvendigt at styrke en sådan lovgivning. Hvis der nogensinde har været et subsidiaritetsspørgsmål, er det dette.

Min anden grund er, at den nye overtrædelse, chikane, giver alarmerende muligheder for rent faktisk at begrænse rettighederne med hensyn til ytringsfrihed og religionsfrihed, især for dem, der forkynnder et kristent budskab.

Kristne, der forkynnder evangeliet, navnlig i det offentlige rum, til mennesker fra andre trosretninger, der bliver stødt, og som påstår, at det er et anslag mod deres værdighed, kan overtræde loven. På samme måde kan det at forsvare og være fortalere for en bibelsk holdning til heteroseksuelle ægteskaber give konfrontationssøgende aktivister, der kæmper for homoseksuelles rettigheder, mulighed for at hævde, at de udsættes for chikane.

Den tredje grund er, at foranstaltningerne inden for direktivet er uforholdsmæssige og ikke tilstrækkeligt afbalancerede. En kristen trykker bliver f.eks. tvunget til at tage en ordre om at trykke materiale, der strider mod hans religiøse tro, mens han frit burde kunne drive sin virksomhed i overensstemmelse med sin samvittighed.

Uden vigtige mekanismer til afbalancering vil dette direktiv blive et instrument, der rent faktisk giver anledning til forskelsbehandling. Så for mig er det et unødvendigt direktiv, der krænker de grundlæggende rettigheder, navnlig hos troende mennesker med en samvittighed, og det viser alt sammen, at det, der foregår inden for EU er blændværk, udtryk for indblanding og fordrejning.

Nicolae Popa (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Kommissionens initiativ om at udvide anvendelse af princippet om ligebehandling til andre områder af samfundslivet gennem et overordnet direktiv med forbud mod forskelsbehandling uden for arbejdspladsen på grund af handicap, alder, religion eller tro og seksuel orientering er i princippet nødvendigt for at kunne færdiggøre lovgivningspakken om ligebehandling. Indførelsen af begrebet multipel forskelsbehandling og den særlige opmærksomhed på handicappedes rettigheder er et fremskridt.

Forslaget til direktiv er imidlertid et følsomt og kontroversielt emne. Denne lovgivningstekst skal bevare balancen mellem EU's beføjelser og medlemsstaternes beføjelser gennem en præcis definition af dets anvendelsesområde. Aspekter af familieretten, herunder civilstand, forplantningsrettigheder og adoptionsrettigheder, skal ikke medtages under dækningsområdet for et direktivforslag, et forhold, som utvivlsomt vil blive præciseret i lovgivningsteksten. Ægteskabet som institution kan ikke accepteres i anden forstand end den kristne. Så kan man finde en anden juridisk betegnelse for andre partnerskaber.

Subsidiaritetsprincippet skal også respekteres i aspekterne vedrørende undervisningens indhold og tilrettelæggelsen af de nationale uddannelsessystemer, herunder skoler tilhørende en bestemt trosretning. Det Europæiske Folkeparti har altid støttet fremme af mangfoldighed som et vigtigt mål for EU og for kampen mod forskelsbehandling. Desværre indeholder teksten bestemmelser, der er uacceptable set ud fra perspektivet om religiøs doktrin.

Paradoksalt nok har venstrefløjten til hensigt at diskriminere på denne måde. Det er rent faktisk mig, der bliver diskrimineret, blot fordi jeg ganske enkelt tror på Gud.

Michael Cashman (PSE). – (EN) Hr. formand! Det har været en interessant debat, og det ville være morsomt, hvis ikke det var så tragisk. Størstedelen af den modstand, jeg har lyttet til her i eftermiddag, er sikkert noget, man tror på og føler for, men den er ikke baseret på fakta, og den er ikke baseret på den foreliggende tekst. Intet i denne betænkning undergraver subsidiariteten eller proportionaliteten. Hvis det var tilfældet, ville det faktisk blive rettet af Ministerrådet. Så jeg opfordrer Dem til selv nu at stemme for og lade Ministerrådet gøre det rigtige for at sikre, at den er fuldstændig hensigtsmæssig, og at subsidiariteten respekteres.

Hr. Weber, Europa blev født ud fra værdierne fra Anden Verdenskrig – en fast beslutning om, at vi aldrig igen ville kigge væk, mens en bestemt gruppe af personer eller andre grupper blev angrebet eller gjort til syndebuk og ført væk til koncentrationslejre og arbejdslejre. En fast beslutning om, at der ikke måtte være noget hierarki inden for undertrykkelse. Men desværre ønsker De et Europa, der ikke er baseret på disse respektable værdier, et Europa, der tror på og respekterer, at alle mennesker er født lige. Modstanderne af dette må stå til ansvar for deres samvittighed, deres religion og deres vælgere med hensyn til, om De mener, at nogle mennesker skal behandles forskelligt fra andre, at de ikke skal stilles lige.

Jeg står her som en heldig mand – som en homoseksuel – og hvis jeg vælger at være homoseksuel, er det så ikke interessant, at man derfor naturligvis vælger at være heteroseksuel? – der kæmper for lighed, ikke bare for homoseksuelle og lesbiske og biseksuelle og transseksuelle, men for mennesker på grundlag af deres alder, deres religion, deres tro, deres køn, alt, hvad der opfattes som anderledes, og som kan bruges til at tage

ligheden fra dem. Jeg mener, at lakmusprøven for ethvert civiliseret samfund ikke er, hvordan vi behandler et flertal, der interessant nok består af så mange forskellige mindretal. Lakmusprøven for ethvert civiliseret samfund, hvilket de folk, der lytter på tilhørerpladserne vil kunne fortælle Dem, er ikke, hvordan vi behandler flertallet, men hvordan vi behandler mindretallet, og i den henseende halter nogle medlemsstater desværre bagud.

Shakespeare sagde ret så brillant, at menneskets ondskab lever videre, mens deres gode gerninger ofte begravnes med deres bene. Se på Dem selv, og forestil Dem, at det var Dem, der var anderledes – som havde en anden religion, en anden tro, en anden alder, en anden seksuel orientering – ville det så være rigtigt, hvis Deres menneskerettigheder blev taget fra Dem? Svaret må være nej. Nu har Parlamentet muligheden for at gøre det, der er rigtigt, retfærdigt og godt.

Formanden. – På dette tidspunkt i forhandlingen giver jeg ordet til hr. Špidla. Han kan bedre end jeg forklare grundene til, at han skal tale nu. Jeg giver ham ordet med det samme.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Om nogle få minutter skal jeg deltage i forhandlingerne om arbejdstidsdirektivet, og De vil sikkert give mig ret i, at det er et emne, som vi ikke kan undgå.

Mine damer og herrer, jeg har lyttet til forhandlingen om betænkningen, og jeg må sige, at jeg har lyttet med stærke følelser, for den udtrykker de centrale elementer og den kolossale dybde af dette problem. Det grundlæggende spørgsmål er, hvad man forsvarer med dette direktiv? Direktivet forsvarer den menneskelige værdighed. Vi kan ikke tro, at det er et mindre angreb på den menneskelige værdighed at blive forskelsbehandlet på grund af f.eks. handicap end på grund af alder. Vi taler om menneskelig værdighed, og den er ens for alle.

Jeg må sige, at dette direktiv, som det er blevet forelagt Kommissionen, er et, der oprindeligt opstod efter en grundlæggende diskussion i Parlamentet og talløse diskussioner i Kommissionen, og derfor er det et direktiv, der er velgennemtænkt, og som er udtryk for en fast og klar tilgang til værdispørgsmålet.

Det blev også sagt under forhandlingen, at ligebehandling er baseret på værdier, som vi anvendte, og som vi blev opmærksomme på efter Anden Verdenskrig. Uanset om det er sandt eller ej, at vi udviklede en dybere bevidsthed om den grundlæggende betydning af visse værdier efter Anden Verdenskrig, har disse værdier har meget dybe historiske rødder. I antikken fandtes der ikke noget grundbegreb, der hed lighed mellem mennesker – dette begreb blev første gang formuleret inden for den kristne tro. Jeg husker et hyrdebrev eller måske en pavelig bulle fra det 9. århundrede ved navn *Oriente ian sole*, hvori der stod "er det ikke sandt, at solen skinner ens på alle?", og fra dette øjeblik har dette princip givet genlyd hele vejen op gennem historien.

Naturligvis omfattede forhandlingen mange spørgsmål af teknisk art eller tilsyneladende mindre vigtige spørgsmål end de spørgsmål, vi har talt om lige nu. Dem vil jeg gerne kommentere. Det første spørgsmål drejede sig om indførelsen af et meningsløst yderligere bureaukrati. Jeg mener, at dette kan afvises af en meget simpel grund. Direktivet indeholder ingen krav om nye strukturer eller nye bureaukratiske organer. Direktivet udvider kun anvendelsen af bestemmelser, der allerede findes, så det medfører på ingen måde mere bureaukrati.

Der var også det åbne spørgsmål om subsidiaritet. Dette spørgsmål blev behandlet særligt grundigt, fordi det er et grundlæggende spørgsmål. Traktatens artikel 13 er klar. Den indeholder et fast retsgrundlag og et direktiv, der er baseret på dette retsgrundlag er ikke i strid med subsidiaritetsprincippet.

Et andet grundlæggende princip i dette direktiv er spørgsmålet om omvendt bevisbyrde. Dette spørgsmål er allerede blevet løst i tidligere direktiver, så der ligger heller ikke nogle nyheder her. Men jeg vil gerne sige noget om bevisbyrden. Formålet med dette direktiv er at styrke den enkeltes evne til at forsvare sig selv – det er det grundlæggende mål. Dette ville ikke være muligt uden at vende bevisbyrden. Uanset, at bevisbyrden i mange retssystemer allerede er blevet vendt af langt mindre vigtige grunde eller af grunde af tilsvarende betydning. Et klassisk eksempel på omvendt bevisbyrde er den såkaldte faderskabsformodning, og der findes mange andre eksempler.

Det blev også sagt under forhandlingen, at nogle af principperne var for åbne. Mine damer og herrer, de fleste forfatningsprincipper er åbne og kræver en fortolkning under givne omstændigheder. Jeg kan f.eks. huske, at den tyske forfatning indeholder formuleringen "besiddelse forpligter". Dette er en typisk åben formulering, der naturligvis omdefineres i forskellige specifikke sager.

Mine damer og herrer, der var nogle overdrevne udtalelser om eventuelle store udgifter, navnlig i relation til fysisk handicappede. Jeg kan sige, at direktivet ikke indeholder forslag til faste eller konkrete ting, men at der

tales om rimelig overensstemmelse, og jeg kan også erklære, at hvis den rimelige overensstemmelse anvendes fra starten, vil der for det meste ikke blive tale om uforholdsmæssigt store omkostninger. Jeg må sige, at hvis vi opfatter potentielt højere udgifter som acceptable i forbindelse med arbejdsmiljø, hvor vi beskytter menneskeliv, mener jeg, at alle højere udgifter til beskyttelse af menneskelig værdighed – selv om jeg ikke tror, at de vil være betydeligt højere – også er relevante i forhold til de interesser, der skal beskyttes, fordi lighed og menneskelig værdighed er interesser, der er vævet ind i traktaten, og det er interesser, som vi skal forsvare af al magt.

Efter min mening er der intet mere betydningsfuldt for EU end princippet om ligebehandling. Selv om jeg er tilhænger af det indre marked, og selv om jeg er tilhænger af mange andre områder af europæisk politik, mener jeg, at princippet om lige muligheder og ligebehandling er den største grundsten af dem alle.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Hr. formand! Det er helt klart det rigtige, at vi har det komplicerede kludetæppe af love, hvor forskellige grupper beskyttes mod forskelsbehandling i forskellige situationer, og indfører en enkelt ordning for lighed. Kvinden, der får afslag på et banklån, den handicappede, der nægtes adgang til en bygning, den homoseksuelle, der nægtes en bolig, en sort, der forbydes adgang til et diskotek osv., bør alle beskyttes i henhold til ensartede principper.

Jeg vil gerne nævne to spørgsmål. Det ene drejer sig om beskyttelse mod chikane. Det slås med rette fast i teksten, at det, der forbydes, er skabelsen af et intimiderende miljø for en enkeltperson, ikke en opfattet chikane over for en gruppe. Det er vigtigt at stå helt fast med hensyn til bevarelsen af ytringsfriheden, hvilket understreges gennem en specifik sætning, der tilføjes af Parlamentet.

Med hensyn til trosbaserede skoler støtter jeg fuldt ud forældres ret til at få deres børn undervist i henhold til principperne for en bestemt trosretning, så længe trosretningen selv ikke udbreder diskriminerende og fordomsfulde holdninger. Men vi må ikke billige skabelsen af ghettoer, hvor kun børn fra en bestemt trosretning får adgang til en skole, mens andre formenes adgang. Kommissionens tekst giver mulighed for forskelsbehandling i forbindelse med adgang, og jeg er ikke overbevist om, at ændringsforslag 51 løser problemet. Jeg vil formentlig stemme imod dem begge.

Rihards Pīks (PPE-DE). – (LV) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg tror ikke, at nogen her i salen går ind for forskelsbehandling. Tilsvarende tror jeg, at folk her i Parlamentet er modstandere af forskelsbehandling. Dette dokument – dette forslag til Rådets direktiv – indeholder utvivlsomt mange fine forslag, men jeg mener, at mange af forslagene her er baseret på et kristent udsyn og den kristne religion. Jeg vil gerne sige, at man ikke gennem et direktiv kan opnå det, der skal opnås gennem et langt uddannelsesforløb, fordi det er et spørgsmål om etik og holdning. Desuden går man i forslaget, selv om dette direktivforslag indeholder mange gode ting, imidlertid for vidt på flere områder. På disse punkter skaber det muligheder for en gruppe af mennesker og begrænser dermed mulighederne for en anden gruppe. Jeg vil endda gå så vidt som til at sige, at en række punkter giver mulighed for at blande sig i private aktiviteter, og det strider mod vores grundlæggende værdier. Desuden nærmer vi os valget, og vi får stadig flere spørgsmål fra vores vælgere og ligeledes kritik, og jeg er sikker på, at det samme vil ske i Deres lande. Den hyppigste kritik, vi hører, er, at der kommer for meget regulering fra Bruxelles, for mange restriktioner og for meget bureaukrati. Derfor bør vi undgå at overtræde subsidiaritetsprincippet eller skabe uforholdsmæssige restriktioner. Jeg mener, at dette dokument bør behandles endnu en gang.

Inger Segelström (PSE). – (SV) Hr. formand! Først vil jeg gerne takke fru Buitenweg, fru Bozkurt, hr. Cashman m.fl. for en fantastisk god betænkning. Sammen med mange andre er jeg overrasket og chokeret over lederen af og taleren fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, Manfred Weber, som i ændringsforslag 81 foreslår, at Parlamentet forkaster forslaget til direktiv, fordi det strider mod subsidiaritetsprincippet og vil føre til en uforholdsmæssig grad af bureaukrati ifølge den svenske oversættelse. Kommissær Špidla har kommenteret dette.

Jeg er sikker på, at alle kvinder med handicap og alle andre grupper, som havde regnet med, at Europa-Parlamentet ville sikre borgernes menneskerettigheder for også deres gruppe er dybt skuffede over, at PPE-DE-Gruppens ledelse sidestiller menneskerettigheder med bureaukrati. Jeg opfordrer derfor hele Parlamentet til at stemme imod PPE-DE-Gruppens ændringsforslag 81 i morgen. Jeg mener også, at det er vigtigt, at kvinder ikke fortsat forskelsbehandles af forsikringssselskaberne, bare fordi de er kvinder og ældre, men som gruppe betragtet er de mere raske og lever længere end mænd. Jeg håber også, at Parlamentet vil have modet til at præcisere, at skattefinansieret undervisning er for alle. Religion er bestemt vigtigt for mange europæere, og det respekterer jeg, men vi lever i et verdsligt samfund.

Nej, hr. Weber, Deres markeds aftalefrihed er ikke så vigtig som borgernes grundlæggende menneskerettigheder. Spørg EU's borgere – de er klogere og mere ajour end PPE-DE-Gruppen medlemmer. Der er store forventninger til os, og jeg håber, at alle har modet til at stemme for dette i morgen, og ikke imod, som De har anbefalet.

Jeanine Hennis-Plasschaert (ALDE). – (NL) Hr. formand! Først vil jeg gerne takke ordføreren. Det kan ikke siges ofte nok, hun har gjort et fremragende stykke arbejde. Det har ikke været nogen let opgave. Nogle af kollegerne synes at blive fornærmede meget hurtigt.

Udgangspunktet for dette direktiv er krystalklart: ligebehandling for alle – homoseksuelle og heteroseksuelle, kvinder og mænd, gamle og unge, sorte og hvide, handicappede og andre, religiøse eller humanister osv. Hans ret er hendes ret, hr. Weber, vores rettigheder er deres rettigheder og deres rettigheder er vores rettigheder. Hr. Vanhecke har forladt forhandlingen endnu en gang, men dette har intet med såkaldt politisk korrekthed at gøre.

Skyggeordføreren og ordføreren selv har lagt mange kræfter i at nå dette kompromis, et kompromis, som Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater også vil kunne støtte. Ingen anser teksten for fejlfri, og jeg kan kun håbe, at et betydeligt flertal i PPE-DE-Gruppen vil komme til fornuft inden afstemningen i morgen.

Jeg er en klar tilhænger af religionsfrihed, men, hr. Weber, De er ret så modig, når De sætter Dem selv over andre og kalder lige muligheder for meningsløst bureaukrati med hånden på Bibelen.

Formanden. – Mine damer og herrer, hr. Barrot vil erstatte hr. Špidla i resten af denne forhandling.

Mario Mauro (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Kernen i en strategi for ligebehandling kan koges ned til følgende påstand: mennesket kommer altid først. Vi kigger på personen, før vi ser på, om vedkommende er anderledes på den ene eller anden måde – f.eks. handicappet eller homoseksuel – og derfor elsker, beskytter eller forsvare vi personen; det er kernen i strategien for ligebehandling. Hvis dette er sandt, er det sandt. Derfor er enhver religiøs troende en person, fordi det faktum, at vedkommende er en person, kommer forud for det forhold, at vedkommende har en religiøs tro.

Derfor skal vi være forsigtige, for i erklæringen i artikel 3 vedrørende ordlyden i ændringsforslag 52 i betænkningen fra Udvalget for Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender indføres et princip, der er den diametrale modsætning til erklæringen 11 i artikel 17 i traktaten om traktaten om EU's funktion. I ændringsforslag 52 fornægter man princippet om at bevare kirkers og organisationer baseret på religiøs eller personlig tros status i henhold til national lovgivning, og samtidig begrænser artikel 3 og den tilhørende betragtning 18, i henhold til ordlyden i ændringsforslag 51 og 29 i ovennævnte betænkning, efter min mening medlemsstaternes kompetence med hensyn til adgangen til uddannelsesinstitutioner baseret på religion eller personlig tro.

Jeg er kort sagt overbevist om, at hvis vi ønsker at forsvare personen som udgangspunkt og i sin helhed, skal vi også forsvare de aspekter, der kendetegner personen ud fra et religiøst synspunkt. Desuden mener jeg, at ændringsforslag 92, 89 og 95 kunne udgøre et rimeligt mødested for dem, der ønsker direktivet vedtaget, og derfor vil vi kunne et effektivt sted at føre dialog på dette niveau.

Claude Moraes (PSE). – (EN) Hr. formand! Formanden for vores udvalg, hr. Deprez, talte på vegne af mange her i Parlamentet, da han sagde, at dette ikke var en betænkning om særlige gruppers interesser eller en betænkning fra venstrefløj, men en betænkning af fru Buitenweg, som er fuld af eftertænkning, følsomhed og kompromisvilje, når det drejer sig om mennesker. Ordføreren har skabt en betænkning, der ikke binder erhvervslivet eller overregulerer erhvervslivet, som vi har set på den lange rejse for de to foregående direktiver – direktivet om racelighed og beskæftigelsesdirektivet – som, vil jeg sige til hr. Weber, ikke har bundet eller overreguleret virksomhederne i hverken Tyskland eller i mit hjemland.

Hun har skabt et direktiv om grundlæggende rettigheder, som ikke fører til det bureaukrati, som hr. Špidla talte om. Jeg stillede ændringsforslag om styrkelse af eksisterende ligestillingsorganer. I Det Forenede Kongerige har vi kommissionen for lighed og menneskerettigheder, som for nylig støttede en europæisk borger – Sharon Coleman, mor til et handicappet barn – som anlagde sag mod sin arbejdsgiver for forskelsbehandling ved tilknytning, som er noget helt grundlæggende i fru Buitenwegs betænkning. De Europæiske Fællesskabers Domstol afsagde dom til hendes fordel, og som følge af denne dom har vi fået udvidede rettigheder for plejere i Storbritannien – de mennesker, der passer handicappede.

Jeg vil sige til Parlamentets medlemmer, at De bliver gamle, De bliver måske handicappede, og måske skal De pleje nogen med et handicap. Det er virkeligheden for mange millioner af europæiske borgere. Det er, hvad denne betænkning drejer sig om. Det drejer sig ikke om særinteresser for bestemte grupper eller bekymring om, hvem der kommer til at dominere andre grupper i samfundet. Jeg vil ikke sige, at denne betænkning ligger til venstre eller højre – den drejer sig om grundlæggende rettigheder. Som hr. Cashman sagde i sit indlæg, vil befolkningen derude forud for valget til Europa-Parlamentet kigge på, om vi har beskyttet de grundlæggende rettigheder uden at skade vores erhvervsliv og vores økonomi. Det er, hvad denne betænkning drejer sig om. Lad os støtte den. Den er praktisk, og den er rigtig.

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne udtrykke min støtte til fru Buitenwegs arbejde. Så vidt jeg forstår, bliver det, der skulle have været et kompromis, måske slet ikke noget kompromis, men det er ikke vigtigt. Det vigtige er, at det lykkes at nå frem til en beslutning.

Om noget er mine bekymringer på nogle punkter de modsatte af hr. Mauros. Religionsfrihed? Naturligvis, 100 %. Frihed for religiøse uddannelsesinstitutioner? Naturligvis, 100 %. Ingen religion kan nogensinde under nogen omstændigheder være nogen grund til eller nogen undskyldning eller et dække for nogen form for forskelsbehandling. Der kan ikke blive tale om at tolerere undtagelser, således at en kirke eller religiøs institution kan forskelsbehandle lærere eller studerende, hvis adfærd ikke er i overensstemmelse med en bestemt tro, på grund af risikoen for indgriben fra den etiske stat og de mange religioner, der kan gøre krav på samme legitimitet.

Det er ikke vejen frem. Vores traktater og EU yder desværre allerede mere beskyttelse end nødvendigt til nationalstaterne med deres lange lister over undtagelser fra de grundlæggende rettigheder og friheder. Lad os ikke tilføje flere undtagelser til de allerede eksisterende.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Hr. formand, hr. Barrot, mine damer og herrer! Sammen med mine kollegaer fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater stemte jeg for denne betænkning i Udvalget for Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender. Dette skyldes det fremragende arbejde af skyggeordføreren hr. Gauber, som har forsøgt at nå frem til et afbalanceret kompromis. Jeg vil også gerne lykønske ordføreren, fru Buitenweg, med hendes arbejde og tilslutte mig hendes opfordring til alle om at undgå en radikalisering af holdningerne og tilstræbe den bredest mulige enighed.

Som ved alle kompromiser er der punkter, hvor vi med held gør vores holdning gældende, og andre, som vi har sværere ved at acceptere. Vi taler om et kompromis, hvor man skal tage hensyn til lovgivningen, den accepterede praksis og de forskellige kulturelle traditioner i de 27 medlemsstater. Jeg anser den 10-års periode, hvor bygningerne kan tilpasses for at give handicappede adgang til varer, tjenester og ressourcer, som noget positivt, og ligeledes, at når der fortsat er problemer på det strukturelle niveau, som ikke kan løses, vil det altid være muligt at finde alternativer.

Jeg vil også tilslutte mig dem, der udtrykker bekymring i forbindelse med forsikringsselskaber – f.eks. det forhold, at både de og de lægelige udtalelser er blevet taget i betragtning. Jeg kan imidlertid ikke acceptere tanken om at fjerne henvisningen – som blev vedtaget i udvalget – til subsidiaritetsprincippet på områder, der vedrører familieret, ægteskab og forplantning. Dette er medlemsstaternes eksklusive kompetencer. Det samme gælder artikel 8, som man søger fjernet gennem ændringsforslag 90 fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, fordi det på grund af de eksisterende lovgivningstraditioner i mange medlemsstater ikke er muligt at acceptere omvendt bevisbyrde, da dette vil afstedkomme uoverstigelige juridiske problemer.

Hvis disse centrale punkter vedtages på plenum, vil jeg ikke kunne stemme for denne betænkning. Jeg vil imidlertid aldrig med ren samvittighed kunne stemme imod et direktiv, der forbyder forskelsbehandling af mennesker uanset deres religion eller tro, handicap, alder eller seksuelle orientering. Sammenfattende, hr. formand, drejer det sig også om at definere, hvilket Europa vi ønsker at hjælpe med til at opbygge. Jeg går fuldt ud ind for et Europa, der utrætteligt bekæmper alle former for forskelsbehandling.

Iratxe García Pérez (PSE). – (ES) Hr. formand! Det forslag til direktiv, vi diskuterer i dag, fremstiller princippet om lighed som et varemærke for det europæiske projekt. Derfor skal vi arbejde ambitiøst med det med henblik på at få alle borgere i Fællesskabet integreret, og vi skal gennemføre det både i den offentlige politik og i de administrative operationer og ligeledes i forhold mellem enkeltpersoner.

Vi skal arbejde videre for at give alle borgere mulighed for at udøve og nyde deres rettigheder fuldt ud, uden forskelsbehandling på grund af tro, handicap, alder eller seksuel orientering eller naturligvis multipel diskrimination.

Vi skal understrege, at princippet om lighed og forbuddet mod forskelsbehandling skal respekteres både inden for EU's politikker og nationale politikker, således at vi overalt i Europa kan gøre lighedsprincippet til virkelighed. Vi skal også sikre et passende beskyttelsesniveau over for alle de former for forskelsbehandling, der står opført i traktatens artikel 13.

Dette initiativ skal give os bedre redskaber til at bekæmpe eventuel diskriminerende adfærd, som skammeligt nok stadig er en realitet i dag, hvilket gårsdagens rapport om homofobi fra EU-agenturet for grundlæggende rettigheder er et bevis på.

Til kollegerne fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater vil jeg sige, at de ikke skal forplumre denne forhandling med tomme undskyldninger, fordi en stemme mod denne betænkning er et klart bevis for et ideologisk standpunkt. Kampen mod forskelsbehandling er særdeles vigtig og udgør selve grundlaget for EU's værdier.

Derfor har vi både et ansvar og en pligt til at tage et skridt fremad i dag her i Parlamentet i retning af et engagement i og et forsvar for lighed overalt i Europa. Vi må ikke opgive vores ønsker og håb om at gøre fremskridt og bare henlægge et spørgsmål af så grundlæggende betydning, som er baseret på vores værdier, til kategorien af håb og drømme. Europas borgere, og vigtigst af alt de mest sårbare, ville ikke tilgive os dette.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! I henhold til verdenserklæringen om menneskerettigheder og konventionen om menneskerettigheder og grundlæggende friheder har alle borgere lige rettigheder og friheder og er omfattet af ligelig beskyttelse i lovgivningen uden sontring af nogen art på grund af race, farve, køn, sprog, religion, politik eller andre holdninger, national eller social oprindelse, ejendom, fødsel eller andre former for status.

Men jeg vil gerne understrege, at der er behov for en beslutsom og effektiv indsats over for enhver form for forskelsbehandling, for der forekommer i høj grad stadig forskelsbehandling i Europa, og det påvirker mange forskellige samfundslag. I mange tilfælde er det ikke nok at forbyde alle former for forskelsbehandling, det er også vigtigt at indføre forskellige positive foranstaltninger som f.eks. for mennesker, der lever med handicap. Mange lande – Italien, Frankrig, Finland og Spanien for blot at nævne nogle få – har givet nationale mindretal selvstyre og indført positive foranstaltninger for netop at beskytte disse.

EU og medlemsstaterne har også pligt til at sikre lige rettigheder og ligebehandling af borgerne i institutionel form. Vi har brug for uafhængige institutioner, der arbejder på europæisk plan, og som kan overvåge og sikre, at staterne forpligter sig til at overholde princippet om ligebehandling, ikke bare i teorien, men også at indføre konkrete skridt for at gennemføre direktivet effektivt.

Evangelia Tzampazi (PSE). – (EL) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne spørge Dem, om det forhold, at jeg taler til Dem siddende heroppe og ikke har rejst mig som alle mine kolleger, er en fornærmelse mod Parlamentet.

Europa-Parlamentet har altid været og skal fortsat være en støtte for det horisontale direktiv, som vil sikre ligebehandling og beskytte de europæiske borgere mod alle former for forskelsbehandling. Direktivet skal supplere de nuværende europæiske juridiske rammer navnlig med hensyn til handicappede og forpligtelsen til at sikre reel og lige adgang.

Vi har medtaget et vigtigt forslag. Vi har indført beskyttelse mod multipel forskelsbehandling ved i betænkningen at sige, at den reelle og lige adgang skal sikres. I de tilfælde, hvor denne adgang ikke kan garanteres på samme betingelser som for mennesker uden handicap, skal der indføres en brugbar alternativ løsning. I betænkningen fastsættes der strengere kriterier med henblik på at vurdere, hvorvidt foranstaltninger til sikring af reel og lige adgang vil medføre uforholdsmæssigt store udgifter. Der er nogle punkter i betænkningen, som ikke alle er tilfredse med, og derfor vil vi støtte nogle af de fremsatte ændringsforslag, som vil gøre betænkningen mere sammenhængende.

Jeg mener under alle omstændigheder, at vi bør støtte betænkningen og derved sende et klart budskab til Rådet om, at vi nu endelig langt om længe skal have en effektiv europæisk lovgivning, der sætter en stopper for den forskelsbehandling, der undergraver tilliden til de grundlæggende europæiske værdier, lighed og retsstatsprincippet.

Martin Kastler (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Som journalist vil jeg gerne henlede opmærksomheden på en ændring i dette direktiv, der virkelig bekymrer mig personligt. Jeg finder det navnlig uforståeligt, at vi, når direktivet endnu ikke er omsat i national lovgivning i 10 ud af 27 medlemsstater, går et skridt videre og forsøger at klistre yderligere et direktiv ovenpå det. Meningerne kan være delte om dette, og det er udmærket, men det, der virkelig generer mig som journalist, er, at det skader pressefriheden i medlemsstaterne. Jeg skal komme med to eksempler på dette. Hr. Webers ændringsforslag, som fortjener vores støtte, betyder, at det også bliver muligt at begrænse pressefriheden, f.eks. hvis en avisudgiver skal tage imod en annonce fra nynazister eller antisemitter. Det mener jeg er fuldstændig upassende, og det strider på enhver måde mod de principper, vi har i EU, og jeg opponerer kraftigt mod dette. Vi må ikke tillade, at dette sker. Det samme gælder naturligvis, hvis vi har ligebehandling. Så vil de grupper, som vi ikke ønsker at opmuntre i EU, men snarere ønsker at gribe ind over for, få endnu flere muligheder, f.eks. på ejendomsmarkedet. I mit hjemland kan vi nærmest hver uge se nynazister, der forsøger at købe fast ejendom. Hvis fast ejendom udlejes eller sælges, kan vi ikke forhindre venstrefløjs- eller højrefløjsaktivister i at overtage den. De vil udnytte disse nye ændringsforslag, og det opponerer jeg på det kraftigste mod, og jeg vil stemme imod. Derfor går jeg ind for at henvise forslaget til fornyet udvalgsbehandling, og hvis det ikke er muligt, til at stemme imod det.

Miroslav Míkolášik (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! I årenes løb har Europa og resten af verden kæmpet for at bekæmpe forskelsbehandling på alle niveauer. Vores udvikling som anstændige mennesker kræver, at vi gør netop dette og respekterer subsidiaritetsprincippet fuldt ud.

Som fru Buitenweg var inde på, har Kommissionen i mere end fire år nu lovet at vedtage et bredt og generelt forslag om menneskerettigheder for alle mennesker. Dette er nu endelig ved at blive til virkelighed.

Jeg tror fuldt og fast på, at ingen nogensinde må forskelsbehandles på grund af deres religion eller tro, handicap eller alder. Som troende kristen opfordrer jeg tværtimod Europa-Parlamentet og de enkelte medlemmer til ikke bare at standse forskelsbehandling, men også at hjælpe dem, der bliver diskrimineret på grund af deres handicap.

Denne hjælp kan komme fra os i forskellig form. De enkelte medlemsstater har konstant arbejdet for at forbedre den lige adgang for dem, der har størst brug for den. Mens Europa bliver mere integreret, er det meget vigtigt, at vi husker på, at vi alle er forskellige, men dog fuldkommen lige i enhver henseende.

Marusya Lyubcheva (PSE). – (BG) Hr. formand, hr. kommissær! Vi diskuterer et fantastisk vigtigt direktiv, som vil give mulighed for at løse problemer, som stadig er kontroversielle inden for området ligebehandling. Jeg anser det for særligt vigtigt, at det på ny bekræfter retten og friheden til at have en religiøs tro, og at det sikrer anvendelsen af princippet om ligebehandling på dette område.

Samtidig henvises der i direktivet udtrykkelig til erklæring nr. 11 om kirkers og konfessionsløse organisationers status, hvori EU forpligter sig til at respektere og overholde den status, som kirker og religiøse samfund har i henhold til medlemsstaternes nationale lovgivning.

Man anerkender også medlemsstaternes ret til at udforme og gennemføre specifikke bestemmelser på dette område. Det siger sig selv, at de europæiske rettigheder skal harmoniseres med rettighederne i medlemsstaterne for at regulere individuelle områder.

Dette er et komplekst emne. Forbindelserne skal afklares for at undgå at overtræde nogens rettigheder, herunder rettighederne hos dem, der tilhører kirker, der sanktioneres gennem juridiske bestemmelser.

Manfred Weber (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, fru ordfører, mine damer og herrer! Eftersom jeg er den, der er blevet citeret oftest under denne forhandling, vil jeg gerne have mulighed for at reagere igen.

Jeg har sagt, at alle, der stiller spørgsmål, er skurken i denne debat. Alle de talere, der har talt dunder mod forskelsbehandling, har talt om princippet. Her vil jeg endnu en gang sætte pris på, om vi kunne lade være med at skændes om princippet og i stedet arbejde for at bekæmpe forskelsbehandling. Selv når vi f.eks. diskuterer miljøspørgsmål og er uenige om forbuddet mod CO₂-emissioner, er vi uenige om midlerne til at opnå dette, men vi er alle enige om målet. Hvorfor må vi ikke være uenige med hensyn til forskelsbehandling, og hvordan vi ønsker at bekæmpe den? Og hvis avisudgiverne sidder på vores kontorer og giver udtryk for deres bekymring, bør vi have lov til at tage disse bekymringer op her.

Hr. Cashman, De tjener ikke spørgsmålet og Deres bekymringer ved at marginalisere enhver, der bare stiller spørgsmål. Det er det eneste, vi gør her.

Richard Howitt (PSE). – (EN) Hr. formand! Som skyggeordfører i Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender for Den Socialdemokratiske Gruppe vil jeg gerne rose fru Buitenweg og ligeledes min kollega, fru Bozkurt. Tak for Deres samarbejde.

På vegne af intergruppen om handicap glæder det mig, at der er blevet lyttet til de 1,3 mio. personer, der underskrev andragendet om en udvidelse af retten til ligebehandling af handicappede. Det glæder mig også, at vi på tværs af partiskellene blev enige om, at der skulle udarbejdes et horisontalt direktiv, og at der ikke skal være noget hierarki inden for forskelsbehandling – et løfte, vi fik af det daværende portugisiske EU-formandskab, da racedirektivet blev vedtaget i 2000. Det har helt klart taget for lang tid at opfylde dette løfte.

Jeg fordømmer de Konservative, der ønsker at forsinke det endnu mere. Denne forhandling drejer sig ikke kun om, at vi viser vores støtte i Parlamentet, men den har også til formål at appellere til Rådet om at komme i gang og blive enige om dette nu. Jeg vil anmode vores tyske venner om ikke at blokere for det. Der er problemer med private kontrakter, som De er bekymrede for, men med hensyn til offentlige forpligtelser er De langt foran. Vi skal gå efter at gennemføre vores visioner og få dette vedtaget. Det glæder mig, at det kommende svenske formandskab i dag har forpligtet sig til at få dette afsluttet i Rådet (arbejds- og socialministrene) inden jul. Jeg håber virkelig, at dette vi lykkes for Dem.

Kathalijne Buitenweg, ordfører. – (NL) Hr. formand! Det er utrolig vanskeligt for en ordfører at udføre et godt stykke arbejde, når den største gruppe pludselig vender på en tallerken. I Udvalget for Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender støttede Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater denne betænkning, fordi den udgjorde et fornuftigt kompromis. Vi arbejdede sammen med hr. Gaubert, som tilsyneladende er forsvundet – jeg har i hvert tilfælde ikke set ham. Men vi samarbejdede om præcis denne tekst, og nu går han imod den! Det ser ud, som om koordinatoren, hr. Weber, især gennemtvinger holdningerne hos sit nationale tyske parti i PPE-DE-Gruppen.

Hr. Weber, De fortalte mig selv i sidste uge, at det ikke drejede sig om indholdet, men om at udsende et politisk signal. Er det ikke rigtigt? Var det ikke det, De sagde til mig? Men nu kan De så ikke skjule Dem bag detaljerne – hvis De ønskede at gøre det, kunne De bare have fremsat ændringsforslag. Det gjorde De ikke. Det, De i virkeligheden ønsker, er at få hele forslaget forkastet. De anser det simpelthen for uønsket, så lad være med at foregive, at De har det samme endemål.

Jeg har hørt en masse, som jeg kan svare på med det samme. Mange har f.eks. spurgt, hvorfor dette er et anliggende for Europa. Men der findes allerede en lang række direktiver om beskyttelse på arbejdsmarkedet, og de har været der længe, og det samme gælder beskyttelse mod forskelsbehandling af en lang række andre grunde uden for arbejdsmarkedet, men beskyttelsen af nogle grupper halter bagefter, f.eks. når der er tale om handicap, alder, seksuel orientering og religion. Dette er ikke nogen helt ny opfindelse, men snarere en udbedring af den eksisterende lovgivning. Vi indfører ikke en ny kompetence, men sørger for, at mennesker simpelthen behandles lige, og at bestemte kategorier ikke betragtes som vigtigere end andre.

Hr. Pirker talte om arbejdsmarkedet. Det er slet ikke det, som dette her drejer sig om, for det var et andet direktiv. Dette drejer sig ikke om beskæftigelse for lærere. Lad os holde os til fakta. Bevisbyrden er et kompliceret punkt, som kommissæren nævnte før. Det er heller ikke noget nyt, for det findes også i de andre direktiver. Det er slet ikke korrekt, at folk bare kan fremsætte beskyldninger, og så skal man forsvare sig selv. Vi taler heller ikke om strafferet her. Man skal først fremlægge konkrete fakta på andre områder for at underbygge, hvorfor de mener, at de bliver forskelsbehandlet, og så skal man fremlægge sine begrundelser for, hvorfor man godtager eller afviser nogen i forbindelse med en bolig.

Med hensyn til medierne hedder det i teksten, at der allerede er taget højde for muligheden for at afvise annoncer, der ikke er i overensstemmelse med en udgivelses identitet: Det hele står der i artikel 54. Med hensyn til kirkerne behøver de ikke en gang overholde alle disse krav, selv om de skal gøre det, når de udfører sociale opgaver. I Nederlandene udfører de f.eks. visse sociale plejetjenester. Det er uacceptabelt, at de omfattes af undtagelsen, når de udfører sociale opgaver, udelukkende fordi de tilhører en kirke. Dette er helt specifikke punkter, der nævnes i betænkningen.

Vi har gjort vores bedste. Vi har efterkommet alle Deres ønsker. Deres ændringsforslag er med i teksten, og nu vil De alligevel stemme imod på grund af alle mulige partipolitiske synspunkter. Jeg må sige, at dette er et hårdt personligt slag for mig, fordi jeg rakte hånden ud til Dem. Store dele af Deres tekst er blevet indarbejdet i betænkningen, og jeg anser det for en skændsel, at De nu vasker Deres hænder!

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 2. april 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Carlo Casini (PPE-DE), skriftlig. – (IT) Menneskelig værdighed og lighed er to meget vigtige værdier, som den moderne menneskerettighedskultur er baseret på. Men det forholder sig ofte sådan, at store ord bruges til at skjule deres modsætning. Lighed betyder f.eks., at identiske situationer håndteres på samme måde, men det betyder også, at man håndterer forskellige situationer forskelligt. Mine forbehold over for denne betænkning bunder i denne første overvejelse. Ingen kan være det mindste i tvivl om, at Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater fuldt ud anerkender de handicappedes, de ældres, de syges, de fattiges, flygtninges og indvandreres værdighed og lighed. Jeg har imidlertid det indtryk, at man forsøger at hægte noget på denne etablerede bevægelse for at indføre forskelsbehandling over for familien, som er baseret på ægteskabet mellem en mand og en kvinde, og over for religionsfriheden, navnlig i forbindelse med religiøse skoler. Jeg vil kæmpe utrætteligt for lighed for de mindste, de fattigste og de forsvarsløse. Netop af denne grund piner det mig at se menneskerettighedernes Europa gennem sin lovgivning og praksis indføre forskelsbehandling af værste skuffe mellem fødte og ufødte børn. Det er ikke det, vi diskuterer i dag, men det ville være hensigtsmæssigt, at det kom med i den europæiske bevidsthed, når man overvejer principperne værdighed og lighed.

Gabriela Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Skæbnen har villet det sådan, at vi drøfter dette direktiv i dag og skal stemme om det i morgen, hvor det er verdensdagen for bevidsthed om autisme. Det lover godt.

Det er klart for os, at der rent faktisk findes store forskelle mellem medlemsstaternes nationale lovgivning om rettigheder og interesser for mennesker, hvis liv er påvirket af autisme. Forskellene er endnu større, hvis vi sammenligner hverdagen for de berørte personer.

Der er lang vej, før vi når frem til europæiske standarder, men vi er nødt til at gøre fremskridt. Autismen skal anerkendes som et separat handicap blandt de mentale handicap, og der skal udformes specifikke strategier for det.

Dette kan virke kostbart på nogen, men at opnå ligebehandling er en absolut nødvendighed, og det samme gælder personer, der lider af andre handicap, således at vi kan respektere os selv og det europæiske samfunds værdier.

Bairbre de Brún (GUE/NGL), skriftlig. – (GA) Dette direktiv indeholder den meget vigtige erkendelse, at forskelsbehandling ikke kun er noget, der forekommer på arbejdspladsen. Den vigtigste målsætning for udvalgets henstilling er at rette op på forskelsbehandling baseret på religion eller tro, på handicap, på alder eller seksuel orientering og at gennemføre princippet om, at mennesker skal behandles lige uden for arbejdspladsen.

Jeg ved fra mine kontakter med grupper, der kæmper for handicappedes rettigheder i Irland, at denne lovgivning i høj grad vil blive hilst velkommen. Fru Buitenweg har helt ret, når hun siger i sin betænkning: "For at sikre ligebehandling af handicappede er det ikke tilstrækkeligt at forbyde forskelsbehandling. Der er også behov for særbehandling i form af forebyggende foranstaltninger og ved at tilbyde passende tilpasning."

Jeg glæder mig også over ordførerens og Kommissionens klare udmeldinger for at forhindre forskelsbehandling på grund af seksuel orientering. Diskrimination af denne type har ingen plads i et moderne samfund, og jeg afviser visse politiske gruppers forsøg på at svække lovgivningen i denne henseende.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg er socialist, hvilket betyder, at jeg tror på, at alle mennesker er lige. Vi skal bekæmpe forskelsbehandling, uanset hvor den forekommer, ikke bare på arbejdspladsen. Der må ikke findes noget hierarki inden for forskelsbehandling. Alle er forskellige, alle er lige.

Formålet med direktivet er at gennemføre princippet om ligebehandling af personer, uanset religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering uden for arbejdsmarkedet. Det fastsætter en ramme for forbuddet mod forskelsbehandling af disse grunde og indfører et ensartet minimumsniveau af beskyttelse inden for EU for personer, der har været udsat for en sådan forskelsbehandling.

Dette forslag supplerer de eksisterende juridiske rammer inden for EU, hvor forbuddet mod forskelsbehandling på grund af religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering kun gælder beskæftigelse og erhvervsuddannelse.

Lidia Geringer de Oedenberg (PSE), skriftlig. – (PL) Diskrimination er et alvorligt problem i Europa og andre steder. Ifølge en særlig undersøgelse foretaget af Eurobarometer i 2008 hævder 15 % af europæerne at have været ofre for forskelsbehandling sidste år.

Europa-Parlamentet har ventet mere end fire år på direktivforslaget. Det udgør et forsøg på at gennemføre principperne om ligebehandling uanset religion, tro, handicap, alder eller seksuel orientering. Dette gælder ikke kun for adgangen til beskæftigelse, men også i forhold til varer, udstyr og tjenester som banker, bolig, uddannelse, transport og sundhedspleje mv.

I dokumentet fastsætter man desuden minimumsstandarder for at garantere beskyttelse mod forskelsbehandling. Medlemsstaterne kan frit indføre et højere beskyttelsesniveau, hvis de skulle ønske det. De kan imidlertid ikke med henvisning til det nye direktiv begrunde en sænkelse af de eksisterende standarder. Direktivet giver de skadelidte ret til erstatning. Det hedder også, at medlemsstaterne ikke kun skal udtrykke et ønske om at afskaffe forskelsbehandling, men også har pligt til at gøre det.

Et større antal medlemsstater inden for Unionen har allerede indført bestemmelser, der sikrer en varierede grad af beskyttelse mod forskelsbehandling uden for arbejdsmarkedet på grund af religion, tro, handicap, alder eller seksuel orientering. Det foreliggende direktivforslag vil gøre det muligt at indføre sammenhængende europæiske bestemmelser på dette område. Det vil være en stærk tilkendegivelse af, at Europa som sådan ikke billiger forskelsbehandling. Frihed fra forskelsbehandling er en grundlæggende rettighed, som alle i EU skal kunne nyde godt af.

Zita Gurmai (PSE), skriftlig. – (HU) For nylig har lige muligheder været et stadig mere fremtrædende tema i Fællesskabets beslutningstagning. Formålet med direktivforslaget om ligebehandling er at anvende princippet om ligebehandling af mennesker uanset religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering.

Frihed fra forskelsbehandling er en grundlæggende rettighed og bør gælde for alle borgere i EU. Jeg vil på det kraftigste insistere på, at vi skal bekæmpe enhver form for forskelsbehandling. Den vej, vi skal følge i denne henseende, er lang, og det er også klart, at vi kun kan tage et skridt ad gangen. Dette indebærer for det første, at vi supplerer og konsoliderer lovgivningen, for det andet at vi omsætter den lovgivning, der indeholder nye, konsekvente og ensartede principper i national ret og endelig, at de omsættes i praksis. Selv om disse vil kræve en omfattende indsats og megen tid, hvis de skulle gennemføres hver for sig, er det vores mål inden for en rimelig tidsramme at kunne påvise konkrete fremskridt i retning af, at vi kan leve i et Europa, der virkelig er frit for forskelsbehandling.

Livia Járóka (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Jeg vil gerne lykønske min kollega fru Buitenweg med hendes betænkning, som åbner vejen for en supplering af de juridiske strukturer til afskaffelse af alle former for forskelsbehandling. I artikel 13 i EU-traktaten opstilles målet om bekæmpelse af forskelsbehandling, som er baseret ikke bare på køn og etnisk oprindelse, men også på religion, tro, handicap, alder og seksuel orientering.

På trods af vedtagelsen og omsætningen i national ret af direktiv 2000/43, 2000/78 og 2004/113 har der hidtil ikke været nogen fælles beskyttelse mod forskelsbehandling af de fire ovennævnte årsager uden for arbejdsmarkedet. Direktivforslaget skal udfylde dette hul, og vi håber på, at det ud over at forbyde forskelsbehandling også vil være et juridisk redskab for dem, der er udsat for forskelsbehandling i alle 27 medlemsstater.

En effektiv gennemførelse af dette direktiv og en kompensation for de mangler, der er kommet frem i forbindelse med omsætning og anvendelse af de tidligere direktiver, vil supplere EU-borgernes forsvar mod forskelsbehandling. Desuden kræver vedtagelsen af direktivforslaget ingen ændringer af de relevante nationale love. Derfor håber jeg virkelig, at Rådet vil kunne sikre den enstemmige opbakning, der kræves i traktaten, og at de enkelte medlemsstater vil bidrage til, at EU kan tage et kæmpeskridt i retning af at virkeliggøre vores grundlæggende værdier og målsætninger.

Silvana Koch-Mehrin og Alexander Graf Lambsdorff (ALDE), skriftlig. – (DE) Det anvendte retsgrundlag, EF-traktatens artikel 13, stk. 1, er ikke hensigtsmæssigt, idet De Frie Demokrater (FDP) i Tyskland ikke mener, at subsidiaritetsprincippet overholdes. EU's lovgivere har ikke beføjelser til at indføre denne regulering og derved gribe alvorligt ind i medlemsstaternes selvbestemmelsesret.

Bekæmpelse af forskelsbehandling af enhver art og at hjælpe de handicappede med at kunne deltage i det offentlige liv er vigtige opgaver. Men det er ude af trit med virkeligheden at foreslå en udvidelse af ligebehandlingsbestemmelserne til praktisk taget alle livets aspekter. Den omvendte bevisbyrde, som indføres

ved direktivet, betyder, at det er muligt at anlægge sag på grundlag af beskyldninger, der ikke bakkes op med tilstrækkelige beviser. De pågældende vil så skulle betale erstatning, selv om de rent faktisk ikke har begået nogen form for forskelsbehandling, men er ude af stand til at bevise deres uskyld. Når det defineres på denne generelle måde, er det tvivlsomt, hvorvidt den omvendte bevisbyrde er forenelig med det at handle som stat i henhold til retsstatsprincippet. Det vil skabe usikkerhed og åbne for misbrug. Det kan ikke være eksistensberettigelsen for en progressiv ligebehandlingspolitik.

En yderligere overvejelse må gå på, at Kommissionen i øjeblikket har indledt traktatbrudsprocedurer mod en række medlemsstater for utilstrækkelig omsætning af de eksisterende direktiver om ligestillingspolitik. Der findes imidlertid endnu ingen oversigt over de bestemmelser, der er blevet omsat, så det er ikke muligt at vurdere behovet for nye bestemmelser, som man har anført. Især Tyskland er allerede gået langt videre end de tidligere bestemmelser fra Bruxelles. Derfor stemte vi imod denne betænkning.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Når det bliver gennemført, vil lighedsdirektivet blive et af de vigtigste fremskridt i denne valgperiode i retning af et socialt Europa og befolkningernes Europa. Når den gælder alle grupper af mennesker og kriterier for forskelsbehandling, har lovgivning om både aktiv og passiv forskelsbehandling en kolossal indvirkning på hverdagen for mange EU-borgere. I den henseende vil jeg gerne takke ordføreren for hendes fremragende arbejde.

Både i Finland og andre steder i Europa vanskeliggøres hverdagen for rigtig mange mennesker af forskelsbehandling under den ene eller anden form. Dette burde ikke være muligt i vore dages samfund, hvor der er respekt for menneskerettigheder og lighed: Alle bør have lige muligheder for at deltage i samfundet. Ligebehandling er et civiliseret samfunds kendemærke.

Det er især vigtigt, at direktivet dækker alle kriterier vedrørende forskelsbehandling. Selv om der findes kolossale forskelle mellem grupper og enkeltpersoner, der udsættes for forskelsbehandling, skal vi løse problemet med forskelsbehandling som fænomen på en konsekvent måde uden at angive bestemte grupper. En opsplittet fremgangsmåde vil uvægerligt skabe ulighed blandt de forskellige kriterier for forskelsbehandling og vil ligeledes forårsage sprækker, som de mennesker, der udsættes for forskelsbehandling af alle de mange forskellige årsager, vil risikere at falde i.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) EU er baseret på de fælles principper om frihed, demokrati, respekt for menneskerettigheder og grundlæggende friheder. I artikel 21 i det europæiske charter om grundlæggende rettigheder hedder det, at enhver forskelsbehandling på grund af køn, race, farve, etnisk eller social oprindelse, genetiske anlæg, sprog, religion eller tro, politiske eller andre anskuelser, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel, handicap, alder, seksuel orientering eller ethvert andet forhold er forbudt. Dette er et direkte citat fra lovgivningen.

Anerkendelsen af, at den enkelte er enestående, og at alle har den samme ret til at få adgang til de muligheder, som tilværelsen tilbyder, er et af kendetegnene ved Europas forenede mangfoldighed, som er et centralt aspekt af Unionens kulturelle, politiske og sociale integration.

Selv om udviklingen på mange områder inden for EU hidtil har været meget vellykket, er det overraskende, at vi stadig savner fælles regler for, hvordan vi håndterer vold mod eller misbrug af handicappede eller i forbindelse med seksuelt misbrug, og ikke alle medlemsstater anerkender i tilstrækkelig grad disse borgeres grundlæggende rettigheder. Vi må erkende, at de europæiske juridiske rammer for kampen mod forskelsbehandling endnu ikke er perfekte.

Jeg hilser det nye direktiv velkommen af hele mit hjerte, for det giver EU fælles rammer for indsatsen mod forskelsbehandling. Ovennævnte rammer vil formentlig føre til, at princippet om ligebehandling gennemføres mere generelt i medlemsstaterne og ikke kun på arbejdsmarkedet.

Bekæmpelse af forskelsbehandling betyder investeringer i bevidstheden hos et samfund, hvis udvikling sker gennem integration. For at opnå integration skal samfundet imidlertid investere i uddannelse, bevidstgørelse og fremme af god praksis for at finde et rimeligt kompromis til gavn for alle dets borgere. Der er således stadig behov for en stor indsats fra vores side for at kunne afskaffe forskelsbehandling i Europa.

Daciana Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Retten til ikke at blive forskelsbehandlet er en grundlæggende rettighed, og der har aldrig været tvivl om, at den omfattede EU-borgerne. Ligebehandling uanset religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering er et af grundprincipperne for den europæiske integration.

Dette længe ventede direktiv, hvis historie har været særdeles kompliceret under behandlingen her i Parlamentet, er baseret på EF-traktatens artikel 13 og vedrører beskyttelse mod forskelsbehandling, idet man

understreger princippet om ligebehandling på alle områder. Der kan ikke herske nogen tvivl om behovet for dette direktiv i lyset af det store antal mennesker, omkring 15 %, der hævder, at de er udsat for forskelsbehandling på EU-plan.

Jeg vil også gerne understrege betydningen af at sammenligne dette nye direktiv med de gældende direktiver om bekæmpelse af forskelsbehandling. Dette er en opgave, der vil blive gennemført i form af et samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaterne. Det glæder mig i denne forbindelse at kunne fremhæve de fremskridt, der er sket på dette område i Rumænien i de senere år, således som EU's Agentur for Grundlæggende Rettigheder har rapporteret om.

Sidst, men ikke mindst mener jeg, at dette direktiv vil få en betydelig indvirkning som følge af de socialsikringsforanstaltninger, sociale ydelser og den lettere adgang til varer og tjenester, som det vil sikre.

FORSÆDE: Marek SIWIEC

Næstformand

15. Den Europæiske Regionaludviklingsfond, Den Europæiske Socialfond og Samhørighedsfonden: bestemmelser om finansiel forvaltning – Nye omkostningstyper, der er berettigede til støtte fra ESF – Energieffektivitet og vedvarende energi på boligområdet (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om:

– henstilling (A6-0127/2009) af García Pérez for Udvalget om Regional Udvikling om forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1083/2006 om generelle bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond og Samhørighedsfonden, for så vidt angår visse bestemmelser om økonomisk forvaltning (KOM(2008)0803 – 17575/2008 – C6-0027/2009 – 2008/0233(AVC));

– betænkning (A6-0116/2009) af Karin Jöns for Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1081/2006 om Den Europæiske Socialfond med henblik på at udvide listen over omkostningstyper, der er berettigede til støtte fra ESF (KOM(2008)0813 – C6-0454/2008 – 2008/0232 (COD));

– betænkning (A6-0116/2009) af Emmanouil Angelakas for Regionaludviklingsudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1080/2006 om Den Europæiske Fond for Regionaludvikling for så vidt angår støtteberettigede investeringer i energieffektivitet og vedvarende energi i boliger (KOM(2008)0838 – C6-0473/2008 – 2008/0245 (COD)).

Iratxe García Pérez, ordfører. – (EN) Hr. formand! Først vil jeg takke alle de øvrige medlemmer af Regionsudviklingsudvalget, som har arbejdet hårdt for at kunne forelægge denne vigtige aftale i dag. Aftalen vedrører en ændring af forskellige bestemmelser og har til formål at gøre det muligt at gennemføre en række ændringer her og nu.

EU befinder sig i en hidtil uset økonomisk krise, som har skabt en recession i de fleste medlemsstater. Inden for rammerne af den europæiske økonomiske genopretningsplan har Kommissionen vedtaget en række foranstaltninger for at få ændret bestemmelserne for strukturfondene og Samhørighedsfonden og dermed fremme investeringerne. Disse ændringer indeholder to klare prioriteringer: øget forbrug for at forbedre likviditeten og en forenkling af bestemmelserne, således at projekter kan blive godkendt hurtigere.

Denne pakke med ændringer er tænkt som en midlertidig reaktion på en kritisk situation, selv om den rent faktisk også opfylder Europa-Parlamentets opfordring til at indføre mere enkelhed og fleksibilitet, hvilket jo er sagt ved gentagne lejligheder.

Jeg vil gerne komme med en kort udtalelse om de foreslåede ændringer, så vi alle kan forstå deres betydning for at nå de målsætninger, vi har fastlagt:

- øget støtte fra Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske Investeringsfond samt øget finansiel støtte til tekniske aktiviteter i relation til projektudvikling og -gennemførelse,

- forenkling af reglerne for udgifters støtteberettigelse,

øget forfinansiering fra Den Europæiske Regionaludviklingsfond (EFRU) og Den Europæiske Socialfond (ESF). Det samlede supplerende forskud gennem denne foranstaltning vil udgøre 6,25 mia. EUR.

- fremskyndelse af udbetaling af støtte til større projekter ved at ændre det nuværende loft på 35 % for forskudsudbetalinger, således at disse nu kan udgøre op til 100 % for modtagere af statsstøtte.

Vi i Parlamentet ved godt, at disse foranstaltninger skal vedtages så hurtigt som muligt for at opfylde det umiddelbare behov for likviditet i medlemsstaterne, og vi ved, at disse foranstaltninger helt klart også vil få positive følger i alle Europas regioner og kommuner.

I sidste uge drøftede vi samhørighedspolitikens fremtid og fastslog enstemmigt, at den har skabt enorme fordele for den økonomiske og sociale udvikling i mange af vores regioner.

I disse tider med stor usikkerhed er det vigtigere end nogensinde at forsvare disse principper om solidaritet og samarbejde mellem områder, da borgerne skal se, at vi i Europa kan være med til at finde en vej ud af denne krise, som sætter millioner af mennesker i en virkelig vanskelig situation. I dag har vi mere end nogensinde før brug for kraftige værktøjer til at løse disse problemer.

Med disse ændringer gør vi det lettere at sikre hurtige investeringer i og gennemførelse af projekter, hvilket også er vigtigt for jobskabelsen.

Takket være Den Europæiske Socialfond kan vi endvidere udvikle uddannelses- og omskolingsinitiativer for at få samfundets mest sårbare grupper og de grupper, der oplever de største problemer, ud på arbejdsmarkedet. Det gælder f.eks. kvinder, handicappede og langtidsledige. Vi må ikke glemme, at disse grupper er de mest sårbare i krisetider.

Jeg vil også gentage, hvilket vi også sagde i betænkningens begrundelse, at Parlamentet, selv om det vidste, at det hastede med at få behandlet dette emne, gerne i højere grad vil inddrages i udarbejdelsen af disse forslag for at styrke og forbedre kvaliteten af dialogen.

I lyset af Europas aktuelle problemer støtter vi derfor fuldt ud dette forslag til foranstaltninger for at ændre strukturfondene og dermed komme nærmere på en løsning af den nuværende situation.

Karin Jöns, ordfører. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Dette er et sjældent øjeblik – faktisk så sjældent, at det understreger vigtigheden af disse diskussioner, de nuværende revisioner og det presserende behov for handling – da dette er allerførste gang, at vi har vedtaget et forslag til Kommissionens forordning om strukturfondene, som der næsten ikke er nogen ændringsforslag til.

Jeg er lettet over, at vi er så enige i vores drøftelser om dette forslag til Kommissionens forordning om Den Europæiske Socialfond, og jeg vil gerne takke alle for at følge min henstilling om ikke at stille ændringsforslag i henseende til Den Europæiske Socialfond. Det står helt klart, at den finansielle og økonomiske krise kræver, at vi påtager os ansvaret for, at vores arbejdstagere hurtigst muligt får de bedste kvalifikationer, især på nuværende tidspunkt. Flere og flere lider under følgerne af denne internationale finansielle krise på arbejdsmarkedet. De forventer en reaktion fra os, de forventer beskyttelse, og de har frem for alt brug for svar her og nu og ikke om et par måneder.

Revisionen af forordningen om Den Europæiske Socialfond, som vi vedtager i morgen, træder derfor i kraft med øjeblikkelig virkning. Den er et stort bidrag til at reducere bureaukratiet i forbindelse med Den Europæiske Socialfond. Det er gjort enklere at tildele midler, og derved fremskyndes udbetalingen af støtte også. Ansøgningsprocedurer, der trækker ud i månedsvi, og komplicerede beregningsmetoder, som hidtil er blevet brugt til at godtgøre deltagernes berettigelse til støtte til enkelte bus- og sporvognsbilletter, bliver nu fortid.

Men undertiden spørger jeg mig selv om, hvorfor vi har haft brug for en dramatisk krise for at tage dette skridt. Det er naturligvis aldrig for sent, og med denne revision sikrer vi i det mindste, at midlerne kan blive brugt og forhåbentlig også meget hurtigt nå frem til dem, der er mest påvirket, på den bedst mulige måde. Vi skal gøre det muligt for disse mennesker at komme ind på arbejdsmarkedet igen så hurtigt som muligt. De må helt klart ikke få lov til at ryge over i en langvarig arbejdsløshed, fordi det i disse tider er let at gå fra det stadium til dårligt betalt arbejde eller fattigdom.

Hvad er blevet anderledes? Eller måske skulle jeg i stedet spørge om, hvad der vil ændre sig, når vi vedtager den i morgen? Fremover kan projektansøgere bruge faste satser i deres beregninger og vil også kunne ansøge om et fast engangsbeløb på op til 50 000 EUR for hver foranstaltning. Og for alle jer skeptikere vil jeg gerne gentage, at der fortsat vil blive ført kontrol med, at midlerne tildeles korrekt, da både de faste satser og de

faste engangsbeløb for det første fastsættes af medlemsstaterne selv, og Kommissionen vil for det andet undersøge om de er – og jeg citerer – rimelige, afbalancerede og kontrollerbare. Denne procedure ser faktisk ud til at være i orden, da vores budgetkontrol mærkeligt nok ikke havde nogen indvendinger mod denne forordning.

På denne måde forenkler vi proceduren. Men vi ændrer ikke noget ved Den Europæiske Socialfonds hovedprioriteringer. Det er der for indenværende ikke nogen grund til at gøre, da projektansøgerne får tilstrækkelige muligheder for at reagere hensigtsmæssigt på arbejdsmarkedets specifikke behov.

Endelig vil jeg gerne sige, at medlemsstaterne også får adgang til øgede midler i år, nemlig yderligere 1,8 mia. EUR til uddannelses- og efteruddannelsesforanstaltninger, og det er efter min mening et klart signal fra Parlamentet om, at vi handler hurtigt i disse krisetider og udviser solidaritet.

Jeg vil gerne undskylde for, at jeg ikke kan blive, til denne forhandling er færdig, da jeg nu skal deltage i Forligsudvalget og der drøfte arbejdstidsdirektivet.

Emmanouil Angelas, ordfører. – (EL) Hr. formand, hr. kommissær! Også jeg vil takke de øvrige medlemmer i Regionaludviklingsudvalget for den gode samarbejdsånd, der har præget vores arbejde.

Efter den kreditklemme, der ramte os for flere måneder siden, ved vi alle, at Kommissionen udsendte en meddelelse den 26. november 2008 om en europæisk økonomisk genopretningsplan for medlemsstaterne og deres regioner, baseret på en styrkelse af den europæiske økonomi og de decentrale værdier i Lissabonstrategien for vækst og beskæftigelse.

Blandt andet opfordres medlemsstaterne i dette program til at omprogrammere deres operationelle programmer til deres strukturfonde og energisektoren, således at der lægges særlig vægt på at forbedre bygningers energieffektivitet, da byggesektoren er en af de sektorer, der skaber flest arbejdspladser.

Det er således blevet nødvendigt at omarbejde den generelle forordning (EF) nr. 1083/2006 om strukturfondene. Inden for disse rammer og mere specifikt med hensyn til bygningers energieffektivitet påtog jeg mig at omarbejde den pågældende forordning som ordfører for Europa-Parlamentet.

Som ordfører vil jeg derfor gerne påpege følgende. Til dato er der under Den Europæiske Regionaludviklingsfond (EFRU) kun taget hensyn til udgifter afholdt i medlemsstater, der kom med i EU efter maj 2004, som støtteberettigede udgifter til boliger, især til energieffektivitet og vedvarende energi i boliger.

For det første fandt jeg det hensigtsmæssigt i min betænkning at fokusere revisionen af forordningen på at fremme energieffektivitet og vedvarende energi i boligsektoren i alle 27 medlemsstater. Jeg synes, at dette forslag er meget vigtigt, da det er baseret på statens eller regionens økonomiske situation og ikke på tiltrædelsesdatoen. Her vil jeg gerne påpege, at der er store problemer med at finde en bolig i mange byer og regioner i Europa, som ikke nødvendigvis ligger i en ny medlemsstat.

Desuden har jeg fundet det hensigtsmæssigt at støtte en grænse for de pågældende investeringer på 4 % af det samlede EFRU-budget og at slette henvisningen til husholdninger med lav indkomst, en henstilling, som indgik i Kommissionens oprindelige forslag, som overlod det til medlemsstaterne at fastlægge de kategorier af husholdninger, der er støtteberettigede. På dette grundlag fandt jeg det af afgørende betydning at overlade fastlæggelsen af, hvilke kategorier af husholdninger der er støtteberettigede, til medlemsstaterne, således at disse kan fastlægge specifikke relevante kriterier såsom ejernes økonomiske situation og de geografiske områder (ø, bjergegn, ikkebjergegn osv.). Endelig er det vigtigt at hæve det faste engangsbeløb til 50 000 EUR, fordi det afspejler omkostningerne.

Jeg har i denne betænkning ønsket at beskrive Europa-Parlamentets holdninger til dette emne og dermed også repræsentere det kompromis, som vi nåede frem til med Rådet inden for rammerne af den fælles beslutningsprocedure om de ændringsforslag, som vi stillede til det oprindelige forslag.

Revisionen af denne forordning påvirker ikke støtteberettigede udgifter til boliger og styrker aktiviteten i vigtige økonomiske sektorer såsom byggeindustrien og sektorer, der bygger energisystemer og vedvarende energisystemer.

Mere generelt er det i overensstemmelse med nærhedsprincippet, for så vidt som det støtter medlemsstaterne. Det er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, fordi det gælder for alle medlemsstater, det fremmer målsætningerne i samhørighedspolitikken som anført i EF-traktatens artikel 158, og det øger ikke budgettet for 2007-2013, men til gengæld fremskynder det udbetalinger af forskud og mellemliggende betalinger.

Derfor vil jeg gerne understrege, hvor vigtigt det er, at vi har suppleret med andre former for støtteberettigede omkostninger, nemlig indirekte omkostninger, omkostninger til faste satser og faste engangsbeløb.

Til sidst vil jeg gerne sige, at kommissær Barrot er til stede her i dag som repræsentant for kommissæren for regionalpolitik, fru Hübner, og vil fremsætte en bindende udtalelse på vegne af Kommissionen om evalueringen af de nye foranstaltninger for 2010 i forbindelse med alle tre forordninger.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne takke fru García Pérez, fru Jöns og hr. Angelakas. De har udarbejdet tre betænkninger af meget høj kvalitet om forslaget til revision af forordningerne om strukturfondene og Samhørighedsfonden, som Kommissionen har fremsendt til Rådet og Europa-Parlamentet i forbindelse med den europæiske økonomiske genopretningsplan, som blev vedtaget i november.

Disse tre betænkninger om hhv. den generelle forordning, forordningen om Den Europæiske Socialfond og forordningen om Den Europæiske Regionale Udviklingsfond viser Parlamentets ønske om at se EU tildele sig selv de ressourcer, der vil gøre det muligt hurtigt og effektivt at bekæmpe krisens indvirkning på væksten og beskæftigelsen.

Samhørighedspolitik er en effektiv løftestang, der stimulerer realøkonomien. 347 mia. EUR i bevillinger for 2007-2013 – sådan skaber man et solidt grundlag for budgetstabilitet og offentlige investeringer i EU's medlemsstater og regioner.

Det er netop derfor, at samhørighedspolitikken spiller en så vigtig rolle i genopretningsplanen. I denne plan har Kommissionen anbefalet aktiviteter, der henhører under Lissabonstrategiens fire prioriteringsområder, nemlig enkeltpersoner, virksomheder, infrastruktur og energi samt forskning og innovation.

Kommissionen har også foreslået, at en intelligent kombination af strategi og menneskelige ressourcer kan udløse investeringer, som vil sætte EU i stand til at skabe en varig velstand. Med hensyn til samhørighedspolitikken er hovedformålet med denne strategi at fremskynde både gennemførelsen af programmerne og investeringerne i projekter, der er til gavn for EU's borgere og den økonomiske aktivitet.

Ordførerne har netop i detaljer gennemgået de lovgivningsmæssige ændringsforslag, som De har foran Dem. Jeg vil koncentrere mig om et par af dem.

For at forbedre forvaltningen af midlerne tilbydes medlemsstaterne faciliteter, ikke mindst yderligere forskud på 2-2,5 %, i alt 6,5 mia. EUR i 2009. Det er vigtigt, at disse penge hurtigt kanaliseres ud til modtagerne, så der er flere midler til rådighed til de prioriterede projekter.

Med hensyn til energieffektivitet og vedvarende energi betyder ændringsforslagene til forordningen om EFRU, at indtil 4 % af det samlede beløb til EFRU kan investeres i boliger. Det svarer til i alt 8 mia. EUR, der er til rådighed for alle medlemsstaterne. Det vil øge samhørighedspolitikens bidrag til bekæmpelsen af klimaændringerne.

Med hensyn til de større projekter sigter ændringsforslagene til den generelle forordning mod at opbløde bestemmelserne for økonomisk forvaltning, således at forvaltningsmyndigheden i udgiftsanmeldelserne til Kommissionen kan medtage udgifter i forbindelse med større projekter, som endnu ikke har været omfattet af en kommissionsbeslutning.

Den finansielle og økonomiske krise har også en særlig indvirkning på små og mellemstore virksomheder (SMV). Derfor er det vigtigt, at genopretningsplanen gør det lettere at bruge finansieringstekniske instrumenter, så de kan gennemføre deres projekter, især takket være JEREMIE (fælles europæiske midler til mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder). De andre forslag til revision af den generelle forordning går også i den retning. Det vil sige direkte kontakt med Den Europæiske Investeringsbank, flere ressourcer til teknisk bistand til store projekter og støtteberettigede naturalydelse i forbindelse med finansieringsteknik.

Kommissionen har også i sit forslag søgt at forenkle kriterierne for tildeling af støtte fra EFRU og Den Europæiske Socialfond. Takket være Parlamentets og Rådets overensstemmende ændringsforslag vil forordningerne for EFRU og ESF blive ændret på samme måde, således at nye typer støtteberettigede udgifter, der beregnes på grundlag af faste beløb, vil blive føjet til Fællesskabets medfinansiering.

Disse ændringer vil forenkle proceduren for udgifters støtteberettigelse. De vil reducere arbejdsbyrden og antallet af obligatoriske støttedokumenter uden at belaste princippet om sund økonomisk forvaltning. En sådan rationalisering vil gøre det lettere at absorbere bevillingerne fra EFRU og ESF uden at underminere

disse to fondes principper, som stadig er relevante i krisetider. Derfor er dette ikke blot en rettidig reaktion på krisen, det er en reaktion på de gentagne ønsker om en forenkling af strukturfondene fra Europa-Parlamentet og Revisionsretten.

Jeg vil gerne takke de tre ordførere for deres støtte til disse foranstaltninger, som vil gøre det muligt for os at fremrykke gennemførelsen af projekterne i praksis. Disse lovgivningsforanstaltninger vil blive ledsaget af henstillinger til medlemsstaterne. Disse henstillinger fremgår af Kommissionens meddelelse fra den 16. december. Kommissionen har understreget, at de operationelle programmer kan få nyt fokus, nemlig støtte til de prioriteringer, der er affødt af krisen.

Europa-Parlamentet har også udtrykt ønske om at reagere på denne presserende situation ved at sikre, at disse tre forordninger vedtages hurtigst muligt, og at foranstaltningerne anvendes med det samme i medlemsstaterne. Jeg er taknemmelig over for Parlamentet, fordi det deler denne ambition, bl.a. fordi det kommer til betyde, at der kan udbetales forskud til medlemsstaterne for maj.

Kommissionen har taget hensyn til Parlamentets opfordring. Den har sikret, at de foranstaltninger, der vedtages under genopretningsplanen, vil blive nøje overvåget, og at der vil blive forelagt en rapport om gennemførelsen af foranstaltningerne og deres faktiske resultater for Europa-Parlamentet.

I anden halvdel af 2010 vil Kommissionen således udarbejde en rapport om gennemførelsen af de foranstaltninger, der vedtages inden for rammerne af genopretningsplanen under EU's samhørighedspolitik. Denne rapport, der vil blive udarbejdet i anden halvdel af 2010, vil blive baseret på de årlige gennemførelsesrapporter fra medlemsstaterne, som kommer i juni 2010. Medlemsstaterne vil blive bedt om i disse rapporter at medtage en gennemgang af gennemførelsen af de foranstaltninger, som vedtages under genopretningsplanen, som viser de resultater, der opnås under samhørighedspolitikken.

Kommissionen har vedtaget en erklæring om dette, som jeg nok skal sende til Europa-Parlamentet. Jeg vil gerne takke alle medlemmer og især vores tre ordførere for Deres opmærksomhed. Jeg ser frem til en frugtbar forhandling og er til Deres rådighed for kommentarer til forslagene til revision af de forordninger, som er blevet fremlagt for Dem.

næstformand for Kommissionen. – (FR)

Redegørelse fra Kommissionen

Betænkning af Angelakas

Kommissionen glæder sig over den indsats, der er gjort på meget kort tid for at vedtage ændringsforslagene til forordningerne om hhv. strukturfondene og Samhørighedsfonden, som er fremsat inden for rammerne af den europæiske økonomiske genopretningsplan.

Dette er resultatet af et frugtbart, effektivt samarbejde mellem Rådet, Europa-Parlamentet og Kommissionen med støtte fra Regionsudvalget og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg til gavn for EU's nationale og regionale økonomier.

Lovgivningspakken vil bidrage til at lette gennemførelsen af de operationelle programmer og fremskynde investeringerne til gavn for den europæiske økonomi, især gennem flere forenklingsforanstaltninger.

I løbet af anden halvdel af 2010 vil Kommissionen udarbejde en rapport om gennemførelsen af de foranstaltninger, der vedtages inden for rammerne af genopretningsplanen under EU's samhørighedspolitik. Denne rapport vil især blive baseret på de årlige gennemførelsesrapporter, som medlemsstaterne laver i juni 2010. Medlemsstaterne opfordres derfor til i disse rapporter at beskrive gennemførelsen af de foranstaltninger, der vedtages under genopretningsplanen og påvise de resultater, der opnås under samhørighedspolitikken.

Nathalie Griesbeck, *ordfører for udtalelsen fra Budgetudvalget. – (FR)* Hr. formand! Som permanent ordfører for strukturfondene i Budgetudvalget er der to grunde til, at jeg glæder mig over disse betænkninger her i aften.

Den første er, at strukturfondene repræsenterer hovedposten i EU's budget, og den anden grund, som både jeg og min kollega vil understrege her i aften, er, at vi har arbejdet så hurtigt for at finde praktiske og øjeblikkelige løsninger på den økonomiske krise trods et stramt budget, som vi naturligvis skal genforhandle med medlemsstaterne, når den tid kommer.

I denne sammenhæng vil jeg også gentage, at vi helt seriøst skal være rede til at optage et europæisk lån for at støtte disse foranstaltninger. Faciliteter til at forbedre pengestrømmen, til at fremskynde udnyttelsen af fondene og nødforanstaltningerne, som vi har set frem til længe, er, hvad der er brug for til at skabe nyt liv i vores europæiske økonomi i disse særdeles usikre tider.

Det er, hvad europæisk handling står for, det er, hvad vores Europa står for: At styrke sektorer med stor værditilvækst og mere end nogensinde foregribe krisens afslutning ved at investere i traditionelle områder, men frem for alt i de sektorer, som kan bidrage til at fjerne risikoen for arbejdsløshed for vores borgere.

Mit budskab i aften er dog, at selv om Parlamentet har evnet at reagere hurtigt og godt, er det vigtigt, at medlemsstaterne organiserer sig, så de kan håndtere udfordringer, da forsinkelser, som koster milliarder af euro i støtte, kan skyldes medlemsstaternes egen administrative inerti, deres problemer med at fastlægge deres strategiske målsætninger og deres afvisning af at medfinansiere projekter.

Så nu er alt klart i Europa, og som vi siger i mit land, behøver man kun sige tingene én gang til den kloge – dette er henvendt til medlemsstaterne.

Gabriela Crețu, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender*. – (RO) Hr. formand! Finanskrisen har resulteret i meget mere forsigtige kreditpolitikker, hvilket er nødvendigt for bankerne, men svært for økonomien. De negative virkninger begynder at kunne føles i realøkonomien, især af de små og mellemstore virksomheder (SMV) og de offentlige myndigheder. De har udarbejdet projekter, som skal forbedre den sociale og regionale samhørighed, skabe job, bruge lokale ressourcer og gøre det lettere at komme ind eller tilbage på arbejdsmarkedet.

EU's budget, som normalt er vigtigt, er i dag en afgørende finansieringskilde, som skal standse akkumuleringen af negative virkninger. Derfor støtter Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender forenklingen af reglerne og hurtigere adgang til strukturfondene og Den Europæiske Socialfond. Dette giver en dobbelt fordel for de lande, der har mindre erfaring med at få adgang til disse fonde.

Vi mener, at det er nødvendigt og godt, at de europæiske finansinstitutioner inddrages i finansieringsordningerne, at man ændrer strukturen for støtteberettigede udgifter og ophæver af lofterne over udbetalinger af forskud eller forudgående indberetning. Men adgang til fondene er ikke et mål i sig selv. Den finansielle indvirkning udgør over 6,3 mia. EUR. Det er rigtig mange penge.

Som repræsentanter for vores borgere er vi interesserede i, at midlerne bruges til at nå de målsætninger, som vi har fastlagt. Vi udsteder en blankocheck i dag, og vi kræver den nødvendige åbenhed om, hvordan disse penge bliver brugt. Vi håber også at kunne skabe en positiv præcedens. Tidligere blev mange især sociale initiativer afvist på grund af manglende retsgrundlag. Ændringen af denne forordning beviser, hvis det da overhovedet var nødvendigt, at hvor der er en politisk vilje, er der også et retsgrundlag. Det må vi ikke gemme.

Jamila Madeira, *ordfører for udtalelsen fra Regionaludviklingsudvalget*. – (PT) Hr. formand, mine damer og herrer! Som reaktion på den globale finanskrisen fastslås det i den europæiske økonomiske genopretningsplan, at samhørighedspolitikken yder et stort bidrag til medlemsstaternes og regionernes offentlige investeringer og skal fungere som et middel til at komme over den nuværende krise. Den indeholder specifikt et forslag om, at der skal gøres en indsats på de områder, der prioriteres i Lissabonstrategien, for at skabe vækst og beskæftigelse. Alle iværksatte instrumenter sigter mod at nå dette formål og opnå hurtigere resultater.

Hovedformålet med at udvide Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringens anvendelsesområde og strømline Den Europæiske Socialfond er at reagere på de mange sociale og økonomiske nødsituationer, som kræver støtte. Jeg er, nu som tidligere, sikker på, at jo mere komplementære deres aktiviteter og anvendelsesområder er, jo mere effektive bliver de. Da der imidlertid ikke var nogen bestemmelser for adgang til nye midler eller for nye retningslinjer er det især vigtigt at bruge Den Europæiske Socialfond fuldt ud i kampen mod arbejdsløshed og den hurtige forøgelse af konkurrencepresset på europæisk økonomi, som skyldes den nuværende finanskrisen og den økonomiske recession.

Jeg vil gerne understrege, at Regionaludviklingsudvalget gentagne gange har påpeget, at den forenkling, som Kommissionen foreslår, er vigtig for at forbedre forvaltningen og gennemførelsen af strukturfondene. Vi blev imidlertid bedt om at behandle denne sag som en hastesag, og det har vi taget hensyn til ved vedtagelsen af denne pakke af forordninger. Parlamentet har aldrig unddraget sig sit politiske ansvar. Selv om den lidt besynderlige situation har bragt mange synspunkter frem i lyset, vil vi af denne grund og for indeværende afholde os fra at fremsætte flere ændringsforslag for at sikre en hurtig procedure og give offentligheden de

fordele, der er hensigten med forslaget. Vi påpeger dog behovet for at iværksætte en vurdering af denne fond her og nu, således at den hurtigst mulig kan blive revideret.

Iosif Matula, for PPE-DE-Gruppen. – (RO) Hr. formand, mine damer og herrer! For det første vil jeg gerne udtrykke min støtte til fru García Pérez' betænkning.

Som led i samhørighedspolitikken er reformerne meget vigtige og sigter mod at afbøde de negative virkninger af finanskrisen. Fleksibilitet ved fordelingen af Fællesskabets midler vil give de nationale økonomier en øjeblikkelig pengestrøm, som vil sætte dem i stand til at investere i realøkonomien. Dette vil have en umiddelbar virkning, og vi kommer helt klart til at se de første resultater i de kommende måneder.

Kommissionen støtter medlemsstaternes økonomier på grundlag af fire prioriteringer, hvoraf den vigtigste er at øge forfinansieringen fra Den Europæiske Regionaludviklingsfond (EFRU) og Den Europæiske Socialfond og at intensivere støtten fra Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske Investeringsfond. I 2009 kan forfinansieringen, som især de nye medlemsstater modtager, hjælpe med at komme ud af krisen og bidrage til at indføre social og territorial samhørighed.

Betænkningen om støtteberettigede investeringer i energieffektivitet og vedvarende energi til boliger skal ligeledes tillægges stor betydning. Renoveringen af boligernes opvarmningssystemer skal også sættes på EU's prioriteringsliste, bl.a. på grund af den værditilvækst, som denne foranstaltning kan skabe.

I en tid hvor varmeudgifterne stiger konstant, skal medlemsstater også i deres programmer til bekæmpelse af finanskrisen medtage projekter, hvor der tages hensyn til energieffektivitet. De kan bibringe økonomien og befolkningen følgende fordele: en indsprøjtning af kontante midler i økonomien sammen med jobskabelse, reduktion af varmeudgifter, miljøbeskyttelse på grund af de reducerede drivhusgasemissioner, tilvejebringelse af social samhørighed og støtte til familier med lave indkomster.

I Rumænien har 1,4 millioner lejligheder et presserende behov for renovering.

Constanze Krehl, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi drøfter disse tre betænkninger på baggrund af den største og vanskeligste økonomiske og finansielle krise, vi hidtil har oplevet i EU's historie. Det er naturligvis rigtigt, at samhørighedspolitikken skal bidrage til at mildne følgerne af denne økonomiske krise. Men jeg vil gerne benytte mig af denne lejlighed til igen at understrege, at selv om det er rigtigt, at samhørighedspolitikens budget er det største enkeltstående budget i EU, er det desværre også rigtigt, at medlemsstaternes bidrag til EU's budget kun er en anelse over 1 % af deres BNP. Det betyder, at det kun er en dråbe i havet og bare ikke nok, selv om vi bruger over 6,25 mia. EUR til at finansiere mellemliggende betalinger og forskudsbetalinger. Det vil mildne følgerne, det vil skabe en vis udligning, men der vil fortsat være brug for en national indsats. Det bør vi måske huske på i forbindelse med den næste forhandling om de finansielle overslag.

Vores gruppe har drøftet de tre betænkninger meget intenst og kunne have suppleret forhandlingen med en række andre gode idéer. Mange gange var vi, som fru Jöns allerede har sagt, overraskede over, at der skulle en økonomisk krise til for at få reduceret bureaukratiet i Kommissionen. Vi vil ikke fremsætte nye ændringsforslag, for vi ved, at der er brug for hurtig handling i regionerne, og fordi vi også ved, at vi skal tale om ændringer af strukturpolitikken i andre fora.

Derfor støtter vi hele Kommissionens pakke og håber, at den vil nå ud til regionerne så hurtigt som mulig, og at pengene kan bidrage til at bekæmpe den finansielle krise.

Jean Beaupuy, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Mine kolleger fra Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa og jeg vil naturligvis stemme for disse tre betænkninger. Vi stemmer ikke for dem, fordi vi er ganske tilfredse – som mine kolleger sagde, ville vi gerne have stillet en række ændringsforslag – men fordi der er brug for hurtig handling. Det har fru Krehl netop påpeget.

Men undskyld, hvis jeg alligevel spørger, om vi overhovedet har en anelse om, hvad det hele drejer sig om. For vi sidder jo her, behageligt i opvarmede, veloplyste omgivelser. Er De klar over, at der lige nu findes 30 mio. boliger i Europa med utætte lofter og fugtige vægge?

Naturligvis kan vi med de 4 % fra Den Europæiske Regionaludviklingsfond (EFRU) rette op på denne situation for omkring 1 mio. boliger. Hvis vi gør det, hr. kommissær – hvilket jeg vil bede Dem om lige om lidt – skabes der 250 000 job, og situationen forbedres i 1 mio. boliger. Derved sparer vi 40 mio. ton CO₂ og

reducerer de enkelte familiers energiregning med 450 EUR om året. Disse tal, som jeg stiller til Deres rådighed, er udarbejdet af en større europæisk organisation, som er kendt for sin seriøsitet.

Det betyder derfor, at der kun er en stor betingelse knyttet til den beslutning, som vi træffer i dag, og som ikke kun sikrer genopretning, men også vore medborgeres velfærd, nemlig, at denne beslutning, som Parlamentet træffer i dag i enighed med Kommissionen, skal gennemføres i praksis i de kommende uger og måneder.

Hr. kommissær, vi lyttede opmærksomt til Dem for lidt siden. De sagde – og det tror jeg også på – at De inden den 30. juni 2010 vil have bedt hver medlemsstat indsende en rapport til Kommissionen. Jeg og mine kolleger fra alle politiske retninger i Regionaludviklingsudvalget er parat til at indgå et væddemål. I alle landene er de operationelle programmer netop blevet vedtaget, og vi ved, at flertallet af forvaltningsmyndighederne i disse lande ikke ønsker at ændre noget ved dem.

Om 15 måneder, den 30. juni, synes jeg ikke, De skal ansætte alt for mange medarbejdere til at udarbejde rapporterne og analysere, hvad der vil ske, for De opnår ikke ret meget, hvis De venter på, at medlemsstaterne, forvaltningsmyndighederne og partnerne går i gang med at arbejde.

Så på den ene side har vi 8 mia. EUR, og på den anden 30 mio. dårlige huse. Hvad skal der gøres?

Hr. kommissær, jeg og mine kolleger vil stille Dem et forslag i den retning. Kommissionen bør gå ud over sine beføjelser og handle med fasthed, ja, jeg fristes til at sige med voldsomhed, over for regeringerne og forvaltningsmyndighederne for at lære dem at anvende disse bestemmelser så snart som muligt. Medlemmerne elsker at stemme om tekster. Det er vores arbejde. Men vi elsker det især, når disse tekster bliver anvendt. Vi har brug for Kommissionen, vi håber, at Kommissionen vil lytte til os.

Mieczysław Janowski, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Vi behandler i dag betænkninger om regionalpolitik, som indfører positive ændringer og en god forenkling. Vi kan kun beklage, at det er krisen, der har tvunget os til at reagere hurtigt og forhåbentlig effektivt i den nuværende situation. Jeg glæder mig over denne mulighed for at indføre større fleksibilitet, for det kommer ikke på tale at forøge EU's budget. Det vil jeg gerne slå helt fast. Vi har i dag hørt kvoter omtalt. De er bare en dråbe i havet, da EU's budget udgør omkring 1 % af medlemsstaternes BNP. Vi kan kun håbe, at denne lille dråbe kan sætte skub i udviklingen. For det har vi brug for!

Jeg glæder mig også over den øgede fleksibilitet, som Den Europæiske Investeringsbanks og Den Europæiske Investeringsfonds støtte medfører. Jeg glæder mig over, at forenklingen af udgifters støtteberettigelse får tilbagevirkende kraft. Det er godt, at vi øger ratebetalingerne og fremrykker udgifterne til store projekter, som er indsendt forud, og at der nu kan foretages udbetalinger, før de er godkendt. Jeg kan kun gentage mit håb om, at alt dette vil sætte skub i udviklingen.

Elisabeth Schroedter, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi i Gruppen De Grønne/Europæisk Fri Alliance mener, at finanskrisen og klimakrisen hænger sammen, da klimaændringernes negative virkninger på regionerne er langvarige og medfører enorme omkostninger. De belaster den økonomiske, sociale og territoriale samhørighed. Derfor er vi nødt til at gøre noget nu.

Isolering af bygninger og brug af vedvarende energi i huse under Den Europæiske Regionaludviklingsfond (EFRU) er første skridt i den retning. Men hvad tjener dette fremskridt til, hvis medlemsstaterne samtidig har lov til at investere EFRU-midler i vejplanlægning og kolossale affaldsforbrændingsanlæg, som forværrer klimaændringerne igen og skader miljøet? Det er halvhjertet og inkonsekvent.

Og i Deres dynamiske indlæg, hr. kommissær, besvarer De heller spørgsmålet om, hvorfor Kommissionen afviser vores forslag om at rette regionalpolitikken som helhed mod miljø- og klimabeskyttelse. Er Kommissionen så bange for medlemsstaterne, at den ikke tør kræve en revision af EFRU-forordningen, så den rettes mod klimamålsætninger? Hvorfor har Kommissionen ikke nogen handlingsplan for regionalpolitik? De forbehold for klimabeskyttelse, som Generaldirektoratet for Regionalpolitik har fremsat, har betydet, at vores ændringsforslag ikke blev vedtaget i udvalget. Men vi skal nok genfremsætte dem og kræve en afstemning ved næsteopråb. Så skal vi nok få at se, om vælgerne kan have tillid til, at også De støtter klimabeskyttelse.

Bairbre de Brún, for GUE/NGL-Gruppen. – (GA) Hr. formand! Jeg vil gerne tilslutte mig hr. Angelakas' betænkning i dag. I sin betænkning støtter hr. Angelakas Kommissionens forslag om at yde finansiering til medlemsstaterne over Den Europæiske Regionaludviklingsfond til sikring af energieffektivitet og vedvarende energi i relation til boliger.

Vi kæmper med en økonomisk nødsituation. Mennesker, som arbejder i byggeindustrien – i mit eget land, Irland, f.eks. – har særligt store problemer. Jeg håber, at vi kan tillade delvis finansiering af et renoveringsprogram for energieffektivitet som følge af denne beslutning. Et sådant program vil være en forbedring for byggeindustrien i både det nordlige og det sydlige Irland og bidrage til at bevare arbejdspladser og opfylde vores forpligtelser i relation til klimaændringerne, og også, som det allerede er sagt under denne forhandling, i relation til at håndtere brændstofsituationen. Det vil sige at hjælpe mennesker, som bruger en stor del af deres indtægt på brændstof.

Jeg synes, at Kommissionen skal fokusere på boliger til husholdninger med lav indkomst som mål for denne ændring af kriterierne. Det er især disse mennesker med lave indkomster, som lider under den forværrede økonomi. Samtidig kan disse mennesker ikke renovere deres boliger og forbedre energieffektiviteten uden økonomisk hjælp. Denne ordning ville derfor være med til at afbøde de værste følger af manglen på brændstof, som har en yderst negativ virkning for mange mennesker – hvis den bruges ordentligt.

Jeg håber, at de lokale, regionale og nationale myndigheder vil udnytte denne mulighed og ikke nægte at tilvejebringe disse relevante ressourcer, som de allerede har, og dermed omsætte dette forslag til praksis.

Fernand Le Rachinel (NI). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Fra 2007 til 2013 vil regionalpolitikken udgøre hovedposten i EU's budget med 347 mia. EUR til strukturfondene.

Kan denne udvikling bidrage til at beskytte vores økonomier mod virkningerne af den globale økonomiske krise, sådan som Kommissionen påstår? Det tillader jeg mig at tvivle på.

For det første straffer stigningen i regionernes udgifter nogle medlemsstater, især Frankrig. Denne stigning sker på bekostning af den fælles landbrugspolitik og dermed på bekostning af fransk landbrug, der indtil de seneste år var hovedmodtager af midler under denne fælles landbrugspolitik.

Andelen af strukturmidler udbetalt til franske regioner falder konstant, idet hovedparten går til Østeuropa, som er ødelagt af over 40 års kommunisme.

Frankrig, der bidrager med 16 % af EU's budgetindtægter, giver flere og flere penge til Bruxelles, men får mindre og mindre ud af det. Men værst af alt gør den europæiske regionalpolitik i stedet for at beskytte modtagerne mod den økonomiske krise det hele værre, da den indgår i den ultraliberale markedslogik i Lissabonstrategien.

Kommissionens foreslåede ændringer i forvaltningen af strukturfondene vil derfor ikke sætte vores lande i stand til at håndtere denne krise, der skyldes den uigennemtænkte åbning af vores grænser og dereguleringen af finansmarkederne.

Mere end nogen sinde før skal vi opbygge et nyt Europa, et Europa bestående af suveræne lande, baseret på følgende tre principper: økonomisk og social patriotisme, europæisk protektionisme og fællesskabspræference.

Richard Howitt (PSE). – (EN) Hr. formand! Verdens økonomiske nedtur rammer alle vores lande og regioner. Det er godt, at vi i aften vedtager nødforanstaltninger for at kanalisere europæiske midler ud til dem, der har brug for det i disse krisetider. Især glæder jeg mig over, at papirarbejdet er blevet reduceret med indførelsen af faste engangsbeløb, der kan bruges til at opnå energieffektivitet i boliger, idet der nu er afsat omkring 6 mia. engelske pund som en begyndelse, og det er blevet lettere at arbejde med Den Europæiske Investeringsbanks lån. Når et callcenter hos et realkreditinstitut i Hertfordshire i min valgkreds fyrer folk, kan vi inden for 24 timer mobilisere en europæisk finansieret løsning med hjælp til de afskedigede, hvilket viser, at Europa kan yde reel hjælp til vores lokalsamfund.

Med hensyn til de ændringer, vi vedtager i aften glæder East of England Development Agency sig over, at der bliver mulighed for virksomhedsstyret og skræddersyet uddannelse, og siger, at det vil hjælpe os med hurtigere at opfylde vores regions pligt til at hjælpe 1 24 000 mennesker, alene gennem finansiering fra EU's socialfond.

Endelig er jeg meget stolt over, at kommissær Hübner kom personligt til Lowestoft i min valgkreds for at starte vores europæiske regionaludviklingsprogram til 100 mio. britiske pund, som især er rettet mod at hjælpe erhvervslivet i vores samfund med at tilpasse sig en vækst med lavt kulstofemissioner. Den økonomiske krise skal ikke afholde nogen af os fra at opfylde den langsigtede udfordring, som klimaændringerne er. Investeringer i miljøteknologi vil bane vejen for genopbygningsindsatsen. East of England vil stå fast på denne målsætning.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Også jeg bifalder dette forslag, fordi det er en direkte, fysisk reaktion fra EU's side på den nuværende økonomiske krise. Vi bruger de instrumenter, vi har adgang til, men jeg er meget enig med min kollega, hr. Beaupuy, i, at vi har brug for at stå sammen og gøre noget hurtigt for familier og samfund.

For det andet glæder jeg mig over den forenkling og fleksibilitet, som forslaget indfører. Det er der under alle omstændigheder brug for. Igen og igen hører jeg fra grupper, der forsøger at få adgang til finansiering, og som klager over det store papirarbejde og bureaukrati. Ganske vist løser denne pakke ikke alle deres problemer, men den hjælper.

For det tredje glæder jeg mig navnlig over, at naturalydelser nu anerkendes som støtteberettigede udgifter. I min betænkning om det frivillige arbejdes bidrag til økonomisk og social samhørighed, som Parlamentet har vedtaget, opfordrede jeg til, at denne meget nødvendige foranstaltning blev indført. Det betyder, at bidrag fra frivillige og andre nu opfattes som et bidrag til de forskellige projekter. Selv om det har krævet den nuværende økonomiske krise for at få os til fuldt og helt at gå i denne retning, er det alligevel positivt.

Denne foranstaltning er en praktisk anerkendelse af frivilliges bidrag, også i tid, og hvordan dette også kan udgøre en del af vores reaktion på den nuværende krise. På denne måde arbejder vi sammen med vores borgere som partnere. Vi ved fra de satellitregnskaber, som de forskellige medlemsstater har offentliggjort, at det ikkeudbyttegivende sektor tegner sig for 5-7 % af BNP. Nu anerkender og værdsætter vi dette og siger til vores borgere, at deres indsats, deres tid, deres engagement er vigtigt, og at vi samarbejder med dem.

Guntars Krasts (UEN). Medlemsstaterne får nu mulighed for at kanalisere disse ressourcer derhen, hvor man opnår den bedste virkning med hensyn til øget energieffektivitet. De mest omfattende resultater fremkommer ved at bruge disse ressourcer til formål, som giver forbrugerne frie tøjler til at gennemføre initiativer, som øger energieffektiviteten, og de bedste foranstaltninger er dem, der reducerer risiciene for dem, som selv tænker på at investere i energieffektivitet. Jeg vil dog sige, at udvalget burde have givet medlemsstaterne nogle retningslinjer for en yderligere indsats på dette område. En sådan tilgang ville ikke alene stimulere økonomien, men også skabe en hurtig formidling af forståelsen for energibesparelser i medlemsstaterne. Mængden af tilgængelige ressourcer kræver imidlertid, at medlemsstaterne begrænser antallet af modtagere af hjælp, og derfor vil det være fornuftigt at få en vejledning vedrørende Kommissionens forslag, således at disse ressourcer først og fremmest kanaliseres ud til husholdninger med lav indkomst.

Jan Olbrycht (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Vi drøfter i dag nogle vigtige ændringer. De er ikke kun vigtige som reaktion på de vanskeligheder, der er opstået på grund af den økonomiske krise, men også, fordi de kan påvirke den politiske samhørighed i perioden efter 2013. Indførelsen af disse omfattende ændringer kan ikke kun opfattes som en midlertidig foranstaltning.

For første gang nogensinde oplever vi, hvordan Kommissionen efter aftale med Parlamentet og Rådet har taget initiativer, som længe er blevet drøftet, og som så ud til at være meget vanskelige. Vi har nu været vidne til reel forenkling, reel fremrykning og naturligvis en strategændring i form af, at investeringer nu indgår i energibesparelsesforanstaltningerne. Dette sender et meget positivt signal om, at vi kan reagere på denne situation i programmeringsfasen og ikke dogmatisk holde fast i de principper, vi har vedtaget på et tidligere tidspunkt.

Europa-Parlamentet opfattes åbenbart som en lillebror til Rådet og Kommissionen. Alligevel vil vi sikre, at vores handlinger viser, at vi er parate til at samarbejde om en hurtig reaktion på de nye udfordringer, vi står over for.

Gábor Harangozó (PSE). – (HU) Hr. formand! Jeg synes faktisk, vi skal fejre i dag. Parlamentet har i mange år gjort sig til talsmand for, at vi ikke skal finansiere indholdsløse foranstaltninger på boligområdet, men at vi skal gennemføre reelle foranstaltninger.

En stor del af EU's befolkning lever i lejligheder i blokbebyggelser. Ved at udvikle disse boligområder kan vi helt konkret forbedre beboernes faktiske forhold og reducere bygningernes energiforbrug, samtidig med at vi skaber og bevarer arbejdspladser. De foreliggende ændringer gør det i mit land muligt at renovere 90 % af de høje boligblokke, og det er under alle omstændigheder et enormt skridt.

Men da disse midler kun vil blive brugt til at finansiere disse renoveringer i byområder, kan vi ikke glæde os uforbeholdent. Den fattige befolkning i landdistrikterne, som har det største behov for økonomisk hjælp, lades igen i stikken. Da vi ikke på nogen måde ønsker at stille os hindrende i vejen for boligblokprogrammet,

der er vigtigt for os alle, har vi aftalt slet ikke at stille ændringsforslag denne gang. Men til gengæld forventer vi, at Kommissionen medtager vores henstilling i sin pakke før sommerferien.

Det første og vigtigste skridt mod effektiv og bæredygtig social integration i de ugunstigst stillede områder er én gang for alle at få sat en stopper for marginalisering og ghettodannelse. At renovere bebyggelser, som er adskilt fra alt andet, har ikke noget formål. I stedet for renovering er genopbygning understøttet af komplekse programmer, der skaber beskæftigelse, løsningen.

Kære kolleger, vi får først rigtig god grund til at fejre, når vi ikke længere har usammenhængende ghettoer i landdistrikter, og de, der arbejder i nydannede kooperativer, når de kommer hjem til deres nye hjem, fortæller deres børn, at de skal gå i skole og arbejde hårdt, fordi de så kan blive lige det, de har lyst til.

Samuli Pohjamo (ALDE). – (FI) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Først vil jeg takke ordførerne for deres fremragende forberedende arbejde. De foreslåede ændringsforslag til forordningerne om strukturfondene vil fremskynde brugen af fondene og forenkle reglerne, så de er virkelig værd at støtte. På denne måde kan vi sikre, at strukturfondsmidlerne kan bruges til genopretning og til at forebygge recessionens negative følger for økonomi og beskæftigelse. Dette er også en god start på reformen af EU's struktur- og regionalpolitik, hvis formål bør være at forenkle og fremskynde procedurerne og øge fleksibiliteten, så vi kan opnå de bedste resultater.

Mens vi reducerer bureaukratiet i EU's forordninger og fokuserer på at få bedre resultater, skal vi samtidig sikre, at medlemsstaterne også arbejder i samme retning. Regionerne og de lokale aktører skal have flere beføjelser, og centralregeringen skal slække på sin stramme kontrol.

FORSÆDE: Martine ROURE

Næstformand

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru formand! Den nuværende krise kræver stimulering af den økonomiske aktivitet, støtte til jobbeskyttelse og beskyttelse af dem, der mister deres arbejde. Kommissionens forslag om at udvide de former for udgifter, som Den Europæiske Socialfond dækker, er et skridt i den rigtige retning.

Finansiering af faste engangsbeløb og ligeledes af direkte omkostninger og blandede omkostninger og ophævelsen af en øvre grænse for udbetalinger er meget nyttige foranstaltninger, som vil bidrage til en bedre udnyttelse af Den Europæiske Socialfonds ressourcer. Indførelsen af udbetalinger af faste engangsbeløb til direkte omkostninger og til indirekte omkostninger op til 50 000 EUR vil forenkle de administrative procedurer. Det vil fjerne forsinkelserne i virkeliggørelsen af fondens mål. Da det haster med at få indført disse foranstaltninger, støtter jeg en vedtagelse uden ændringsforslag. Jeg vil gerne takke fru Harkin for at have gjort opmærksom på vigtigheden af at anerkende værdien af frivilligt arbejde.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Fru formand! Jeg vil gerne starte mit indlæg med at bifalde disse koordinerede foranstaltninger. Jeg vil også gerne takke ordførerne for deres fortræffelige arbejde.

Vi ved alle, hvilke virkninger krisen har haft i vores lande, lige fra dalende økonomisk vækst og jobmuligheder til stigende budgetunderskud og recession. EU's samhørighedspolitik kan være et meget troværdigt, effektivt instrument, også i denne sammenhæng. Som vi alle udmærket ved, er Europa hårdt ramt af denne krise, og det er opmuntrende, at EU har evnet at reagere så hurtigt.

Beslutningen om at ændre forordningerne for de eksisterende fonde, som allerede har bevist deres effektivitet, er den mest hensigtsmæssige. Proceduren med at oprette en særlig krisefond ville have været alt for langvarig. En forenkling af kriterierne for udgifters støtteberettigelse, øget forfinansiering fra Den Europæiske Regionaludviklingsfond (EFRU) og Den Europæiske Socialfond og fremrykning af udgifterne til store projekter er foranstaltninger, som vil hjælpe medlemsstaterne ud af den økonomiske og finansielle krise.

Europa gennemgår en økonomisk krise, men også en energikrise. Den foranstaltning, der gør det mulig at bruge EFRU til at investere i energieffektivitet og brug af vedvarende energi i boliger burde få stor betydning. Rumænien har som mange andre lande i Central- og Østeuropa mange problemer med de høje boligblokke. De gamle bygninger er ekstremt dårligt isoleret, og mange beboere har ikke råd til at få deres bolig isoleret.

Vi håber, at denne foranstaltning hjælper Europas borgere med at skabe energibesparelser, så de både ender med at have flere penge i lommerne og er med til at reducere den globale opvarmning. Den siddende rumænske regering har sagt, at dette er en nulprioriteringsforanstaltning, og de faciliteter, som er godkendt, betyder, at denne prioritering allerede er sikret.

Stavros Arnautakis (PSE). – (EL) Fru formand, mine damer og herrer! Dagens pakke med ændringsforslag til bestemmelserne i strukturfondforordningerne er et vigtigt skridt i retning af at forenkle og direkte aktivere ressourcer, både på europæisk, nationalt og lokalt niveau.

Det er vigtigt for at skabe nyt liv i den europæiske økonomi midt i en uventet alvorlig krise, som skader realøkonomien på alle niveauer mere og mere hver dag. Det er et skridt, som svarer til Europa-Parlamentets konstante krav om enklere procedurer og større fleksibilitet i anvendelsen af strukturfondenes bestemmelser.

Hvad er nutidens ledeses reaktion på den massive krise, vi befinder os i for øjeblikket? Hvor er Europas politikere? For at sikre, at den nødvendige likviditet når frem til modtagerne, og at projekterne iværksættes her og nu, skal medlemsstaterne reagere på omstændighederne. Samhørighedspolitikens ressourcer skal stilles til rådighed her og nu til de reelle modtagere på regionalt og lokalt niveau. Formålet med at aktivere de operationelle programmer er at sikre arbejdspladser, iværksætterånd og konkurrenceevne samt udnytte de naturlige, kulturelle og menneskelige ressourcer i alle regioner.

Kun øjeblikkelig aktivering af programmerne kan beskytte samhørigheden og hindre, at der opstår nye forskelle.

Måtte krisen være en mulighed for, at vi står sammen, således at Europas stemme er med til at løse de problemer, vi alle står over for i dag.

Toomas Savi (ALDE). – (EN) Fru formand! Tiltrædelsen til EU gav adgang til EU's strukturfonde og Samhørighedsfonden, hvorfra Republikken Estland modtog omkring 800 mio. EUR i 2004-2006, mens yderligere 3,4 mia. EUR er afsat i de finansielle overslag for 2007-2013.

Trods den økonomiske krises alvor er formålet med EU's fonde, som er at udligne forskellene i udviklingen inden for EU, tættere end nogensinde før på at blive nået.

Jeg glæder mig meget over Kommissionen forslag til Rådet om at give tilsagn om yderligere 6,3 mia. EUR til at modvirke den økonomiske krises negative virkninger, dvs. at fremskynde gennemførelsen af fondene til gavn for realøkonomien.

Jeg er dog enig med ordføreren, fru García Pérez, i, at der skal indføres en fælles tilgang i alle medlemsstater, så vi undgår at uddybe forskellene mellem landene i EU og misbruge de europæiske skatteyderes penge.

Rolf Berend (PPE-DE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Der er mange måder at håndtere de varige virkninger af den uventede finansielle og økonomiske krise på. Denne revisionspakke, denne lovgivningsmæssige foranstaltning i den europæiske økonomiske genopretningsplan er tænkt som en god, om end ikke helt tilstrækkelig, reaktion på denne midlertidige, om end usædvanligt kritiske situation.

Den opfylder blandt andet ønsket om enklere procedurer og øget fleksibilitet i anvendelsen af de eksisterende regler under strukturfondsforordningen, som Europa-Parlamentet gentagne gange har fremsat i de senere år. Jeg vil gerne understrege, at det også er godt, at ændringsforslaget til artikel 7, støtteberettigede udgifter, sætter EU's medlemsstater og regioner i stand til at investere i energieffektivitet og vedvarende energi i boliger med støtte fra strukturfondene, og at denne foranstaltning ikke kun er rettet mod husholdninger med lav indkomst. I det pågældende ændringsforslag fjernes henvisningen til "husholdninger med lav indkomst" derfor, og i stedet indføres der et loft på 4 % af den samlede tildeling under Den Europæiske Regionaludviklingsfond (EFRU) til hver medlemsstat til disse udgifter. Det er blot en af de mange foreslåede forbedringer.

Gennemførelsen af denne pakke vil kort sagt fremskynde udbetalingen af støtten og dermed stille flere midler til rådighed fra EFRU, Den Europæiske Socialfond (ESF), Samhørighedsfonden og strukturfondene til gennemførelsen af de nødvendige målsætninger og dermed forenkle reglerne og fremme en hurtig gennemførelse af programmerne.

I min optik er dette et effektivt, om end stadig utilstrækkeligt bidrag til at løse den nuværende krise.

Lidia Geringer de Oedenberg (PSE). – (PL) Fru formand! EU står over for en omfattende krise, hvis virkninger i øjeblikket er umulige at foregribe. Vi har bemærket, at væksten er faldende, budgetunderskuddene stiger, og der er en dramatisk stigning i arbejdsløsheden. Den europæiske samhørighedspolitik med et budget på 347 mia. EUR for perioden 2007-2013 ser ud til at være et af de mest effektive instrumenter til at stimulere investeringer og give adgang til yderligere offentlig finansiering til de nationale økonomier.

Kommissionen har allerede vedtaget en række foranstaltninger, der skal ændre den eksisterende pakke af forordninger vedrørende strukturfondene. Ændringerne skal fremskynde udbetalingen af støtte, øge likviditeten i relation til gennemførelsen af projekter og forenkle foranstaltninger, som gør det lettere at gennemføre projekter i regionerne. Hovedområderne vedrører øget støtte fra Den Europæiske Investeringsbank (EIB), Den Europæiske Investeringsfond (EIF) og forenkling af udgifternes støtteberettigelse. Udbetalinger af faste engangsbeløb og fremrykning af udgifterne til store projekter er også positive tiltag.

Jeg glæder mig over Kommissionens hurtige reaktion og de foreslåede lovgivningsmæssige ændringer. En anden og lige så nødvendig ændring er imidlertid blevet overset, nemlig at skabe et forvaltnings- og kontrolsystem, som sikrer reel likviditet i hele EU's økonomiske system.

Oldřich Vlasák (PPE-DE). – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Kommissionens forslag giver alle medlemsstater mulighed for at investere strukturfondsmidler i ombygning og renovering af boligblokke og andre bygninger. Dette er især vigtigt for Den Tjekkiske Republik, fordi op imod 26 % alle tjekker bor i gamle boligblokke. Hvis dette forslag vedtages i morgen og også formelt vedtages i Ministerrådet til april, åbner det mulighed for at investere yderligere 16 mia. CZK i varmesystemer til lejligheder og huse, og ikke kun i Den Tjekkiske Republik. Personligt glæder jeg mig også over ophævelsen af kravet om kun at bruge midlerne til husholdninger med lav indkomst, som jeg finder problematisk, fordi disse er defineret forskelligt i de nationale regler.

Efter min mening skal medlemsstaterne have mulighed for at beslutte, hvilke kategorier af bygninger der er støtteberettigede til finansiering i henhold til deres egne regler, og at fastlægge deres egne kriterier ud fra deres egne behov. Vi skal skabe mulighed for at give alle adgang til bedre og billigere boliger, ikke kun dem, der bor i socialt boligbyggeri. Det er beklageligt, at der skulle en finanskrisen til at få os til at støtte flere investeringer i boliger og indføre disse foranstaltninger i hele EU. Jeg tilslutter mig helhjertet denne beslutning, fordi borgerne skal passe meget på pengene i dag, og på denne måde kan vi hjælpe dem med at spare penge til varme og varmt vand og dermed reducere deres boligudgifter. Ifølge et skøn fra CECODHAS-organisationen kan de europæiske husholdninger gennemsnitligt spare 450 EUR årligt på disse udgifter, og det er da en helt konkret hjælp.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Fru formand! For det første vil jeg lykønske ordførerne med deres gode arbejde med disse betænkninger, som jeg anbefaler Parlamentet at stemme for. Jeg synes, vi skal tage meget varmt imod denne støtte.

Hvis medlemsstaterne udnytter denne mulighed for at bruge op til 4 % af finansieringen fra Den Europæiske Regionaludviklingsfond (ERUF) til at gøre det lettere at investere i energieffektivitet i boligsektoren, vil det være et meget positivt bidrag til både vores økonomi og miljø. Det er godt at se et forslag som dette fra Kommissionen, der på samme tid søger at løse problemerne med den økonomiske krise og med miljøet.

Betænkningen er især en god nyhed for mange af de gamle medlemsstater, og det glæder mig, at de gamle EU-medlemsstater nu får lov til at bruge en del af ERUF-midlerne til aktiviteter, der fremmer energieffektivitet i boligsektoren. Det glæder mig, at kriterierne for støtteberettigelse er blevet udvidet og ikke vil være begrænset til husholdninger med lav indkomst.

Men vi skal også være klar over, at dette ikke udgør en stigning i finansieringen. Det er nu op til de nationale og regionale myndigheder at udnytte denne mulighed til at omdirigere en procentdel af deres ERUF-midler til finansiering af disse projekter. Det kan betyde, at de skal omprioritere en del af deres operationelle programmer, men jeg tror, at det i det lange løb er indsatsen værd.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Disse foranstaltninger fra Kommissionen ser i det store og hele ud til at være sunde. Direkte tildeling af kontrakter til Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske investeringsfond ser ud til at være en god ide, og det gælder også forenklingen af procedurerne og fremrykningen af udbetalinger.

Men frem for alt er der én grundlæggende henstilling, nemlig national og regional åbenhed i anvendelsen af midlerne, hvilket efter min mening mangler i nogle tilfælde. Der skal udføres kontrol med det samme, og udbetalingerne skal ske med det samme. I nogle regioner i Italien såsom Lazio udbetales landmændenes midler måneder eller i nogle tilfælde år efter deres overførsel fra EU, og jeg har ikke tid til at komme med andre eksempler. Lad os derfor bekæmpe krisen ved ikke kun at overveje forskellige former for aktiviteter, men også effektiv, rettidig og målrettet udnyttelse af midlerne.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Fru formand! Strukturfondene hjælper os også med at klare den nye økonomiske virkelighed. De gør det muligt for medlemsstaterne at optimere EU-investeringer som et effektivt middel mod den økonomiske krise.

Europa-Parlamentet opfordrer løbende via Regionaludviklingsudvalget til større forenkling af de administrative regler. Det glæder mig, at Kommissionen endelig har lyttet, og at den nu har fundet fælles fodslag med Rådet.

Dyr administration, forsinkede udbetalinger og kompliceret vurdering af udgifternes støtteberettigelse skaber økonomiske problemer for slutmodtagerne. Mange embedsmænd i mit land, Slovakiet, anklager ofte Bruxelles for at lægge enorm vægt på bureaukrati og kontrol af konti 117 gange. De glemmer, at det, det drejer sig om, er den rigtige type aktivitet, projektindhold og kvalitet, effektiv gennemførelse og projektfordele.

Personerne i projektgrupperne skal koncentrere sig om projekter af høj kvalitet, som skaber fordele i form af et konkurrencedygtigt miljø, og ikke sidde i timevis i regnskabskontorer og spille værdifuld tid og energi for ikke at nævne de bjerge af papirarbejde, der er nødvendige til erklæringerne. Kontrol af ganske små poster koster ofte meget mere end de overhovedet er værd.

Derfor tilslutter jeg mig en udvidelse af brugen af faste beløb og faste satser i forordningerne om Den Europæiske Regionaludviklingsfond og indførelse af tre nye typer af støtteberettigede udgifter: Indirekte udgifter op til 20 % af de direkte omkostninger, faste engangsbeløb på op til 50 000 EUR og standardskalaer for alle for individuelle udgifter.

Derfor synes jeg, at denne pakke af beslutninger som Kommissionen har vedtaget for at fremme fleksibiliteten i medlemsstaternes udnyttelse af strukturfondene er en positiv reaktion på den økonomiske krise.

Forenkling af regler og fleksibel finansiering vil sætte medlemsstaterne i stand til at udarbejde gode projekter i sektorer, der giver et højt udbytte. Vi skal rette investeringerne mod energieffektivitet og vedvarende energi på boligområdet og derved skabe nye arbejdspladser og spare energi. Ved at støtte ren teknologi kan vi bidrage til at hjælpe både bil- og byggeindustrien.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg glæder mig over ændringsforslagene til forordningen om Den Europæiske Regionaludviklingsfond (EFRU), således at der kan anvendes midler fra EFRU til investeringer i energieffektivitet og vedvarende energi i boliger. Jeg er også enig i ændringsforslaget til Kommissionens oprindelige forslag om at begrænse støtteberettigelsen til husholdninger med lav indkomst og i stedet begrænse støtteberettigelsen til aktiviteter, der støtter social samhørighed, således at det bliver op til medlemsstaterne at fastlægge, hvilke kategorier af boliger der er støtteberettigede.

Men jeg har et specifikt spørgsmål til Kommissionen. Hvad mener vi med energieffektivitet (og vi taler om det under EFRU-finansieringen)? Får vi en harmoniseret metode til at beregne energieffektivitet i hele EU-27, eller kommer der forskellige beregninger og forskellige betingelser i de forskellige medlemsstater? Når vi taler om energieffektivitet og investeringer i energieffektivitet i private boliger, betyder det så det samme som under direktivet om bygningers energimæssige ydeevne, som i øjeblikket er til diskussion, og hvor der er en debat om behovet for harmoniseret – eller et fælles grundlag for – beregning for at sikre, at investeringen bruges til reel energieffektivitet eller reduktion af CO₂-emissioner?

Det er en del af den drøftelse, vi havde i formiddags under det morgenmadsarrangement, som blev afholdt af sammenslutningen af små og mellemstore virksomheder, som min kollega, hr. Rübig, var vært for. Her fik vi i helt klare ord at vide, at der er flaskehalse, når man skal finansiere energieffektivitet i bygninger – flaskehalse i finansieringen på grund af de indskrænkede lånemuligheder. Vi skal se på støtteformer og forskellige skatteincitamenter, og vi skal have en enkel administration for at tilskynde almindelige boligejere til at udnytte disse midler, uanset om de kommer fra EFRU eller medlemsstaterne. Jeg vil gerne have ført til protokols, at vores regering netop har indført en støtteordning på dette område, Home Energy Saving Retrofit grant scheme.

Men vi skal have forenklet administrationen. Vi skal sikre, at investeringerne ikke kun reducerer importen af fossilt brændsel og CO₂-emissionerne, men sådan at husholdningerne også kan se, at de får deres egne energiudgifter reduceret.

Ljudmila Novak (PPE-DE). – (SL) Fru formand! Jeg tilslutter mig helhjertet de foreslåede ændringsforslag til forordningen, som udvider systemet med finansiering med et fast beløb og gør det muligt at bruge et betalingssystem med faste engangsbeløb. Det er en hensigtsmæssig foranstaltning, som kan være med til at løse de arbejdsløses problemer under de rette økonomiske forhold.

Men før vi vedtager disse ændringsforslag, vil jeg gerne påpege, at tre ud af fire EU-borgere mener, at Parlamentet spiller en vigtig rolle i den fælles udformning af europæiske politikker. Det fremgår også af denne meningsmåling, at Parlamentet er den institution, der nyder størst tillid blandt respondenterne. 50 % af respondenterne sagde, at de havde tillid til Europa-Parlamentet, mens kun 47 % udtrykte tillid til Kommissionen og 42 % til Rådet. Parlamentet var endog mere tillidvækkende end Den Europæiske Centralbank.

Hvorfor nævner jeg disse statistikker? Europa-Parlamentet fastslog allerede i 2005, at behovet for større forenkling er afgørende for de europæiske strukturfonde generelt og især for Den Europæiske Socialfond. Men Kommissionen er først nu begyndt at gennemføre vores henstillinger om at forbedre vilkårene for borgere og erhvervsliv, her, hvor vi befinder os midt i en krise.

Skønt det glæder mig, at man i det mindste delvist har anerkendt vores resultater og henstillinger, er jeg ked af, at vi bare slukker ildebrande. Jeg håber dog, at denne erfaring kan få Kommissionen til at handle hurtigere i fremtiden, og at Parlamentets mange omfattende og legitime bemærkninger og forslag hurtigere vil blive omsat til praksis.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg glæder mig over disse nye forslag. Lige nu befinder vi os i en krise. I hele EU mister vi arbejdspladser.

I dag fik vi de nyeste arbejdsløshedstal for Irland. Arbejdsløsheden er nu 11 % – en stigning fra 5,4 % for bare et år siden – mere end en fordobling i reelle tal. Disse tal er chokerende og skræmmende. Men i denne triste tid må vi søge at finde kreative løsninger for at udstyre de arbejdsløse med kvalifikationer, muligheder og håb for en bedre fremtid.

Den Europæiske Socialfond (ESF), Den Europæiske Regionaludviklingsfond (EFRU) og Samhørighedsfonden kan spille en afgørende rolle her. Ved at målrette finansieringen kan vi give vores økonomier nye værktøjer til at komme ud af recessionen med. Vi skal alle – som medlemmer og som borgere – bringe dette budskab ud til offentligheden, som er så bekymret for tiden. Vi skal alle bringe dette budskab ud til vores nationale regeringer: nemlig at denne finansiering skal matches og bruges så hurtigt og effektivt som muligt. Jeg glæder mig også over, at papirarbejdet nu bliver reduceret. Det er et skridt i den rigtige retning.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Fru formand! Det er i 2010, at vi foretager en midtvejsevaluering af, hvordan strukturfondene udnyttes, og her synes jeg, at vi skal prioritere energieffektivitet. Jeg er ked af, at ændringsforslagene til disse betænkninger ikke blev vedtaget.

Som ordfører for direktivet om bygningers energimæssige ydeevne foreslog jeg at øge andelen af midler fra Den Europæiske Regionaludviklingsfond (EFRU), som kan bruges til energiforbedring i boliger, til 15 %. Det handler faktisk om større fleksibilitet, og det er op til medlemsstaterne at beslutte, om og hvor meget de ønsker at afsætte til dette område.

Jeg forstår godt, at det haster. EU-15 skal kunne bruge strukturfondene til energieffektivitet. Det vil muliggøre udveksling af god praksis og give de nye medlemsstater adgang til støtte. Jeg opfordrer Kommissionen til at fremsætte nye lovforslag inden 30. juni 2010 om at hæve loftet til 15 % eller fastsætte en minimumstærskel på 10 % af EFRU-midlerne til energieffektivitet i bygninger.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Fru formand! Igen og igen har diskussionen om energieffektivitet handlet om, at der kan opnås meget mere og meget hurtigere, hvis vi bare havde adgang til forskudsfinansiering. Derfor er det så vigtigt at tillade, at finansiering fra Den Europæiske Regionaludviklingsfond (EFRU) bruges til energieffektivitet, ikke kun i EU-12, men også i EU-15.

Trods betydelige fremskridt har Det Forenede Kongeriges boligminister indrømmet, at kun 1 % af den nuværende boligmasse er energieffektiv nok til at hindre mangel på brændstof. I min egen region, Nordøstengland, er hver 10. bolig kommet i kategori 1 for sundhedsfare, fordi de er så kolde og fugtige.

Jeg bifalder derfor denne ændring og opfordrer alle medlemsstater og regioner til at udnytte denne nye fleksibilitet til fulde. For at håndtere klimaændringer, knappe brændstofressourcer, arbejdsløshed og energisikkerhed opfordrer jeg som fru Țicău Kommissionen til at hæve den nuværende procentdel betydeligt, således som Udvalget om Industri, Forskning og Energi opfordrede til ved afstemningen om omarbejdningen i tirsdags.

Catherine Stihler (PSE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke ordførerne. At se på, hvordan vi kan bruge de europæiske strukturfonde mere effektivt for at hjælpe dem, der er berørt af den globale økonomiske krise,

er blot en af mange foranstaltninger, som medlemsstater skal træffe for at hjælpe dem, der har mistet deres arbejde, med at komme tilbage på arbejdsmarkedet så hurtigt som muligt.

Det er interessant, at vi drøfter dette emne lige før G20-topmødet. G20 kan være startskuddet til at skabe globale regler for finansiering, hvilket er nødvendigt for at forhindre, at vi kommer ud i et sådant økonomisk udføre igen.

Vi skal gøre arbejdspladser og den sociale dagsorden til centrale emner i valget til Europa-Parlamentet. De 25 mio. mennesker i hele EU, som vil have mistet deres job inden årets udgang, skal stå i centrum for arbejdet her i Parlamentet med at sætte skub i økonomien igen og hjælpe borgerne tilbage på arbejdsmarkedet.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Fru formand! Først vil jeg gerne takke fru García Pérez, fru Jöns og hr. Angelakas, som har fremlagt fremragende betænkninger, og alle de medlemmer, der har taget ordet.

Langt de fleste har i deres indlæg støttet de foranstaltninger, som Kommissionen har foreslået, og understreget deres relevans for en effektiv bekæmpelse af krisens virkninger på den europæiske økonomi. Det vil jeg gerne takke Dem for på Kommissionens vegne.

Deres indlæg har understreget Europa-Parlamentets ønske om at give EU de nødvendige ressourcer til at modvirke krisens virkninger for den enkelte. De har understreget behovet for hurtig handling, og det er også vores mål. Det Tjekkiske Formandskab, hvis støtte jeg gerne vil takke for, arbejder også for at få vedtaget forordningerne så snart som muligt.

Ud fra en ret så optimistisk antagelse kan de nye forordninger træde i kraft i de kommende uger og derfor få en hurtig indvirkning på de operationelle programmer. Og forskud kan udbetales fuldt ud fra begyndelsen af maj.

Andre talere har lagt vægt på indførelsen af streng overvågning af anvendelsen af disse foranstaltninger, og at det er vigtigt at få fremlagt en rapport i 2010 med de indtil da opnåede resultater. Kommissionen har givet sit tilsagn, og dette indgår i den udtalelse, jeg har sendt til formandskabet.

Det har taget de europæiske institutioner lige under fire måneder at udarbejde og få vedtaget denne pakke. Jeg vil især gerne nævne energieffektivitet, som er blevet nævnt i mange indlæg.

Jeg vil gerne påpege over for Parlamentet, at der afholdes en workshop om dette emne i juni ved et seminar med medlemsstaternes forvaltningsmyndigheder. Vi vil bede medlemsstaterne beskrive deres hensigter med hensyn til behandlingstid i de strategiske rapporter, som de skal udarbejde inden udgangen af 2009.

I lyset af den nuværende situation er det naturligvis op til medlemsstaterne at fastlægge deres egne energieffektivitetskriterier og støtteberettigede foranstaltninger. Det er det, subsidiaritet handler om. Men det er også rigtigt, at direktivet om energieffektivitet er under behandling, og når det er vedtaget, vil det naturligvis blive anvendt. Desuden slutter jeg mig med glæde til det kor, der har understreget, at forskning i bygningers energieffektivitet har den dobbelte fordel, at den skaber job og efterfølgende gør det muligt for os at berede os på fremtiden og være med til at løse problemerne med global opvarmning.

Jeg vil også gerne sige, at det bortset fra denne krise, som på sin vis har skabt et meget tæt samarbejde mellem institutionerne, naturligvis bliver stadig vigtigere at kunne skabe et partnerskab mellem Kommissionen og Parlamentet baseret på en høj grad af tillid. Kommissionen har søgt at håndtere den økonomiske og finansielle krise så effektivt som muligt og samtidig ønsket at udnytte denne interaktive diskussion med medlemsstaterne og Europa-Parlamentet til at reagere på ønsket om forenkling af disse procedurer og politikker.

Der kunne naturligvis være taget flere forslag med i genopretningsplanen. Det er ikke alle, der er kommet med, men de vil udgøre et input til den diskussion, som Kommissionen vil iværksætte for at styrke planens virkninger og tilbyde flere muligheder til de nationale myndigheder, som forvalter projekter. Kommissionen nedsatte derfor en arbejdsgruppe om forenkling i november. Dens arbejde har allerede ført til et udkast til revision af Kommissionens gennemførelsesforordning. Andre forslag til ændring af den generelle forordning og de specifikke forordninger for den enkelte fond kan følge.

Alle de betragtninger, der er blevet fremført under denne forhandling, er meget nyttige, og andre er også velkomne. Jeg vil navnlig takke Europa-Parlamentet for dets villighed til at finde en hurtig løsning på de alvorlige problemer, som krisen har skabt.

Vedrørende fru Schroedters ændringsforslag til udkastet til forordning om Den Europæiske Regionaludviklingsfond vedrører tre betragtningerne og et selve indholdet. Med hensyn til betragtningerne – ændringsforslag 8-10 – ville de ikke have ændret det generelle indhold i Kommissionens forslag, med de ville have forlænget proceduren for vedtagelsen af forordningen.

Med hensyn til ændringsforslagene til indholdet er Kommissionen i princippet ikke imod dem. Men målet er at få vedtaget en mekanisme, som ikke indgik i kompromisteksten fra Rådet, da teksten skabte problemer med gennemførelsen i medlemsstaterne.

Jeg var nødt til at komme med disse forklaringer, og det har jeg gjort her ved slutningen af mit indlæg. Tak igen til Parlamentet for at gøre det muligt for os at handle hurtigere og dermed begrænse krisens skadelige virkninger, som nogle af Dem har påpeget og beskrevet så rammende.

Iratxe García Pérez, ordfører. – (ES) Fru formand, hr. kommissær! Jeg vil gerne takke Dem for Deres redegørelser om dagens forhandling. Jeg formoder, at De er klar over, at den næsten fuldstændige enstemmighed, der hersker i Parlamentet i dag om de netop drøftede forslag, ikke blot er et tilfælde.

Som vores kollega fru Crepu sagde, har dette vist vores politiske vilje, og at vi kan gøre vores for at finde løsninger på den nuværende krise. Krisen skaber yderst vanskelige situationer og fattigdom for Europas borgere.

Det har også været en øvelse i ansvar, som De selv påpegede, ja, jeg gentager, en øvelse i ansvar, da vi vidste, at dette forslag måske kunne have været bedre. Vi kunne have indarbejdet andre elementer i forslaget for at fremskynde eller forenkle procedurerne, men vi var klar over, at det hastede med at få gennemført disse foranstaltninger, og at det derfor var nødvendigt ikke at fremsætte ændringsforslag til betænkningerne.

Jeg har derfor blot en anmodning til Kommissionen: Nu da vi har en revideret plan, som forenkler formaliteterne, som det er blevet fortalt, håber jeg, at Parlamentet får en større rolle i debatten om og planlægningen af disse nye initiativer. Jeg fremsætter denne anmodning på vegne af både Parlamentet og de lokale myndigheder, som er involveret i projekterne i lokalområderne og forstår deres egne særlige behov med hensyn til gennemførelsen af de forskellige initiativer.

Emmanouil Angelakas, ordfører. – (EL) Fru formand, hr. kommissær! Jeg har lige et par bemærkninger til det, vi netop har hørt.

Det glædede mig, hr. kommissær, at De sagde, at forskuddene allerede vil blive udbetalt fra begyndelsen af maj, og jeg antager derfor, at disse ændringsforslag vil blive offentliggjort i EUT inden for en rimelig frist, dvs. inden for to, tre eller fire uger fra i morgen, så de kan blive gennemført, som De også sagde. Det var min første bemærkning.

Den anden er, at jeg vil sige til Dem, at De skal holde samme fart, når de andre forordninger skal ændres og forenkles, som andre medlemmer allerede har været inde på, og at Europa-Parlamentet ønsker at yde et aktivt bidrag til undersøgelsen, evalueringen og udformningen af disse forordninger.

Jeg må sige, at vi stadig har en række forslag og tanker, men da sagen jo er meget presserende, følte de fleste af os i udvalget og Parlamentet, at det ikke ville være en god idé at gå videre med sådanne ændringsforslag.

Da vi har hørt, at der i stigende grad bruges vedvarende energi i boliger, vil jeg lige sige, at de nye medlemsstater i henhold til de tal, vi har adgang til, for indenværende kun bruger 1-1,5 %, så her ligger der måske et par problemer. Jeg synes, at 4 %, som er det maksimumsbeløb, der er afsat hertil under Den Europæiske Regionaludviklingsfond (EFRU), er tilfredsstillende, og jeg håber, at tingene bliver bedre.

Jeg glæder mig også over, at De vil udarbejde en rapport om genopretningsplanen i anden halvdel af 2010 på grundlag af medlemsstaternes programmer.

Endelig vil jeg afslutningsvis understrege, at procedurernes kompleksitet er det første problem, som medlemsstaterne og regionerne støder på, når disse procedurer skal anvendes. Der er et presserende behov for at forenkle dem, og jeg er sikker på, at også De vil være med til dette, og Europa-Parlamentet står bag Dem.

Formanden. – Forhandlingen under ét er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Den finansielle krise og den økonomiske recession har en negativ indvirkning på de offentlige budgetter. I de fleste medlemsstater er den økonomiske vækst betydeligt lavere, og nogle lande oplever endog økonomisk stagnation. Arbejdsløshedstallene er blevet dårligere. Når der opstår en situation som den økonomiske recession, er det meget vigtigt, at Den Europæiske Socialfond bruges bredt til at løse de arbejdsløses problemer, især for dem, der er hårdest ramt.

Det er meget vigtigt, at der ikke ændres ved Den Europæiske Socialfonds fire hovedområder:

- øget tilpasningsevne hos arbejdstagere og virksomheder
- bedre vilkår for beskæftigelse, arbejdsløshed forebyggelse, forlængelse af arbejdsaktiviteter og fremme af mere aktiv deltagelse på arbejdsmarkedet
- forbedring af den sociale integration ved at fremme integration af mennesker, som modtager socialhjælp, på arbejdsmarkedet og bekæmpelse af forskelsbehandling
- fremme af partnerskaber på områderne beskæftigelse og integration ved gennemførelsen af reformen.

Sebastian Bodu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den udvidede europæiske økonomiske genopretningsplan eller revisionen af forordningen om Den Europæiske Regionaludviklingsfond (EFRU) for at være mere præcis giver EU-medlemsstaterne en række muligheder, så meget desto mere som den globale økonomiske krise mindsker væksten i de nationale økonomier. Den nye foranstaltning, der er foreslået i rapporten om revisionen af EFRU-forordningen, vedrørende investeringer i energieffektivitet og brug af vedvarende energi i boliger i alle medlemsstaterne, kan både skabe nye arbejdspladser og forbedre boligernes energieffektivitet. Virkeliggørelse af Fællesskabets mål for energi og klima er et meget alvorligt anliggende, og her bør der ikke tages hensyn til den økonomiske krise eller andet. Forslaget i revisionen af EFRU kombinerer effektivt foranstaltningerne til bekæmpelse af den økonomiske krises virkninger (ved at skabe nye job, øge investeringerne osv.) med foranstaltningerne til miljøbeskyttelse (gennem varmeisolering af boliger og investeringer i vedvarende energi). Derfor mener jeg, at betænkningen om investeringer i energieffektivitet og vedvarende energi for boliger er et vigtigt skridt, som EU her tager, og jeg er taknemmelig over, at medlemsstaterne vil kunne udnytte denne mulighed til fulde.

Corina Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Krisens smertelige sociale følger begynder nu at kunne mærkes i alle medlemsstater. Navnlig på jobområdet står vi i en situation, der bliver hastigt værre i alle medlemsstaterne. OECD's generalsekretær fremhæver således, at den anslåede arbejdsløshed i EU og USA nå helt op på 10 % i år. Det er en foruroligende stigning, her hvor den i januar gennemsnitligt lå på 8 % i EU.

Selv om den officielle arbejdsløshed i Rumænien er under gennemsnittet i EU, registrerede vi sidste år en stigning på 1 %, således at den nu er på 5,3 %. Men vi forventer, at den fremover vil stige hurtigere i takt med, at flere og flere virksomheder tvinges til at afskedige deres medarbejdere, og vores landsmænd, der arbejder i udlandet, kommer hjem, fordi de mister deres arbejde.

Situationen truer nu med at medføre en bølge af social ulighed, som vi risikerer ikke længere at kunne kontrollere, og jeg ønsker derfor at understrege behovet for øget opmærksomhed på de arbejdsløses problemer, fordi de er dem, som er mest ramt af og sårbare over for den nuværende krise.

Dragoș Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg glæder mig over Kommissionens forslag om ændring af forordningen om Den Europæiske Regionaludviklingsfond (EFRU), således at alle medlemsstater og regioner i EU kan investere i foranstaltninger vedrørende energieffektivitet og vedvarende energi i boliger med støtte fra strukturfondene.

På grundlag af den nugældende forordning ydes der allerede under EFRU støtte til foranstaltninger i boligsektoren, som også dækker energieffektivitet, men kun for de nye medlemsstater (EU-12) og på visse betingelser.

Det er vigtigt, at medlemsstaterne får lov til at ændre deres prioriteringer og tidsplanen for deres operationelle programmer for at kunne finansiere foranstaltninger på dette område, hvis de ønsker det.

Der er indført et loft på 4 % af alle EFRU-midler, som tildeles de enkelte medlemsstater til dækning af omkostninger i relation til forbedret energieffektivitet og brug af vedvarende energi i eksisterende boliger, og dette loft bør hæves til 15 %, således at investeringer på dette område kan få den størst mulige indvirkning for EU's borgere.

Jeg vil gerne lykønske ordføreren, hr. Angelakas, med hans bidrag til denne betænkning.

Rumiana Jeleva (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Vi er endt i denne krise sammen, og vi skal ud af den sammen. Det betyder, at vi skal samarbejde, både i Europa og resten af verden. Men vi skal først afslutte vores arbejde her, i EU, i Europa-Parlamentet for at være mere præcis, hvor alle Europas borgeres interesser er repræsenteret.

Kommissionens forslag, som vi drøfter i dag, sigter mod at tilføre Europas økonomier nyt liv for at hjælpe dem med at komme ud af recessionen. Ændringsforslaget til forordningen om strukturfondene om at tage hensyn til samhørighedspolitikken vil gøre det muligt at styrke investeringerne og hjælpe med at genskabe tilliden til økonomierne.

Disse ændringsforslag er navnlig hensigtsmæssige for lande med en lav udnyttelse af europæiske ressourcer. Dette er imidlertid kun muligt, hvis de tilsvarende nationale myndigheder også anvender de generelle standarder for god forvaltning og partnerskab. Vi skal sætte en stopper for ineffektive arbejdsmetoder og korruption, som desværre stadig forekommer.

Nu skal vi reagere i fællesskab. Som ordfører for PPE-DE opfordrer jeg Dem til at støtte Kommissionens forslag til ændring af forordningen om Den Europæiske Regionaludviklingsfond, Den Europæiske Socialfond og Samhørighedsfonden vedrørende forskellige bestemmelser i relation til finansiell forvaltning.

Zbigniew Kuźmiuk (UEN), skriftlig. – (PL) I relation til forhandlingen om de europæiske fonde vil jeg gerne henlede opmærksomheden på fire forslag fra Kommissionen om at fremrykke modtagernes udnyttelse af de finansielle ressourcer og strukturfondene.

1. Øget støtte fra Den Europæiske Investeringsbank (EIB) og Den Europæiske Investeringsfond (EIF) til projekter, som samfinansieres via strukturfondene.
2. Forenkling af procedurer for udgifters støtteberettigelse med tilbagevirkende kraft til den 1. august 2006, f.eks. således at en modtagers naturalydelse gøres til en støtteberettiget udgift.
3. Øge ratebetalingerne fra strukturfondene med 2 % og tillade betaling af flere rater til i alt 6,25 mia. EUR i 2009.
4. Fremrykke udgifter til store projekter blandt andre foranstaltninger ved at tillade modtagerne at indsende betalingsanmodninger, før Kommissionens har godkendt projekterne.

Alle ovenstående ændringer sigter mod at øge modtagernes likviditet. De fortjener helhjertet støtte og bør gennemføres hurtigst muligt. Det samme gælder for forenklingen af bestemmelserne.

Adrian Manole (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Ifølge undersøgelser har Rumænien et af de højeste elforbrug i Central- og Østeuropa. Bedre energiforvaltning kan være en direkte faktor, der påvirker økonomisk vækst, reducerer forureningen og sparer ressourcer, så de bruges på en mere produktiv måde.

For at skabe en sådan situation i Rumænien skal befolkningen informeres om de økonomiske fordele, der kan opnås gennem energieffektivitet, forudsat at der ydes vejledning til alle, der er interesserede i at få adgang til EFRU's midler, om de seneste energisparemetoder.

Denne hjælp gør livet lettere for forbrugerne og reducerer samtidig deres energiregning, fremmer energieffektivitet i hele energikæden og sikrer overensstemmelse med den nugældende lovgivning om energieffektivitet. Det er dette, der er afgørende for at ændre en energipolitik, der nu er baseret på produktion, til en aktiv energipolitik baseret på energibesparelser med det formål at spare ressourcer gennem energibesparelser.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Det glæder mig, at vi nu endelig tager konkrete skridt til at mindske bureaukratiet i forbindelse med adgangen til de europæiske fonde. Men det er en skam, at det først er, når der er krise, at det fremsættes et forslag om enklere og mere fleksible bestemmelser for europæiske fonde.

Jeg vil gerne fremhæve et vigtigt aspekt ved disse forordninger: forhøjelsen af tærsklen for investeringer i energieffektivitet i bygninger. I lande, der har erfaring med systematisk urbanisering og tvunget industrialisering, er problemet med energieffektivitet i bygninger noget, der påvirker millioner af borgere. Hidtil har man kun anvendt meget få midler fra disse fonde, men jeg mener, at det bare to år inde i den nuværende økonomiske programmeringsperiode er for tidligt at danne sig en nærmere idé om absorptionsgraden. Derfor var det nødvendigt at hæve denne tærskel på grund af de mange modtagere og

muligheden for jobskabelse. Men dette vil imidlertid fortsat udgøre et problem for Rumænien, så længe disse foranstaltninger efter Kommissionens anmodning kun er tilgængelige for byer, der er udpeget som vækstpoler. Jeg håber, at Kommissionen også vil holde sit løfte om at genforhandle visse dele af de operationelle programmer, som allerede er godkendt, så midlerne kan omfordes til foranstaltninger, der rummer et større potentiale for økonomisk vækst.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Forslaget til forordning, som er genstand for denne betænkning, er et eksempel på, hvordan EU-midler kan sættes i arbejde for at sikre større fordele for de europæiske borgere.

På denne måde kan man opnå betydningsfulde resultater uden at øge de tildelte midler og uden at træffe foranstaltninger, der har konsekvenser for Fællesskabets budget, med andre ord ved ganske enkelt at forbedre spillereglerne.

Jeg vil gerne understrege, at for det land, jeg repræsenterer, Rumænien, vil disse ændringsforslag bidrage til at fordoble de fællesskabsmidler, der kan investeres i renovering af varmesystemer i boligblokke.

Disse midler vil supplere det særdeles ambitiøse program, som den rumænske regering har iværksat til renovering af varmesystemer i boligblokke.

Hvad betyder alt dette? For det første mindre energispild. For det andet mindre energiimport som følge af dette. Endelig betyder det en reduktion af udgifterne til boligopvarmning, som borgerne skal betale.

Jeg håber, at dette kun er begyndelsen, og at EU vil tilskynde til endnu flere investeringer i energieffektivitet.

Jeg har støttet denne idé lige siden begyndelsen af mit mandat som medlem af Europa-Parlamentet. Derfor vil jeg i morgen stemme for Angelakas-betænkningen og for forslaget til forordning fra Kommissionen.

Nicolae Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Angelakas-betænkningen betyder en velkommen forenkling af tilskudsmulighederne for investeringer i energieffektivitet og vedvarende energi til boliger. En øget anvendelse af faste satser og faste beløb vil have en positiv indvirkning på den daglige forvaltning af strukturfondene.

Ændringsforslaget til artikel 7 i EFRU-forordningen, som giver alle EU's medlemsstater mulighed for at investere i foranstaltninger vedrørende energieffektivitet og vedvarende energi til boliger med bidrag fra strukturfondene, er et velkomment træk og ikke kun i forbindelse med den nuværende økonomiske krise. Når EU-27's adgang til EFRU lettes, markerer det endnu et skridt i retning af at nå målsætningen om, at 20 % af Europas energi skal komme fra vedvarende energikilder i 2020.

Siden Rumænien blev medlem af EU, er vedvarende energi og energieffektivitet blevet obligatoriske mål også i mit hjemland. Som en følge heraf vil lovgivningen om renovering af boligopvarmningssystemer blive ændret, så 50 % af de nødvendige midler vil blive dækket af staten, ejerne skal kun betale 20 % af udgifterne og de lokale myndigheder 30 %. For at give Dem nogle tal var varmesystemerne i 1 900 lejligheder blevet renoveret ved udgangen af 2008. For 2009 vil det rumænske ministerium for regionaludvikling og boliger afsætte 130 mio. EUR til renovering af varmesystemer, hvor børnehaver, skoler og alderdomshjem vil være blandt modtagerne.

Theodor Stolojan (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg glæder mig over initiativet fra Kommissionen om at ændre nogle af de økonomiske betingelser for struktur- og samhørighedsfondene, så der hurtigere kan komme flere penge ud til medlemsstaterne. Jeg mener, at denne indsats fra Kommissionens side skal fortsætte gennem en forøgelse af de økonomiske ressourcer til faciliteterne JASPER, JEREMIE, JESSICA og JASMINE, der har vist sig at være effektive med hensyn til at fremskynde de nye medlemsstaters adgang til europæiske fonde.

Margie Sudre (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Revisionen af de tre forordninger for strukturfondene vil give EU's regioner større fleksibilitet ved forvaltningen og programmeringen af deres budgetter inden for den europæiske politik for økonomisk og social samhørighed.

Disse bestemmelser vil give dem mulighed for at ændre deres prioriteringer uden at forøge den finansieringskapacitet, der tilbydes regionerne, for at koncentrere de europæiske bidrag om de projekter, der rummer det største vækst- og beskæftigelsespotentiale.

Regionerne kan fremover anvende medfinansiering fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) til at investere i energieffektivitet for alle kategorier af boliger med henblik på at udvikle programmer for isolering af boliger eller montering af solpaneler.

I lyset af den faldende økonomiske aktivitet i Europa glæder jeg mig over denne nye mulighed for at fremskynde udbetalingerne fra de regionale bistandsmidler og over forenklingen af deres anvendelse med henblik på at frigøre likviditet, der kan sikre en hurtig gennemførelse af nye projekter inden for realøkonomien.

Det er meget vigtigt, at *États généraux de l'Outre-mer*, som er ansvarlige for at udnytte nye indenlandske udviklingsmuligheder i de oversøiske franske departementer (DOM), med det samme tilskynder de lokale myndigheder i vores ultraperifere regioner til at udnytte disse muligheder til at maksimere virkningerne af Fællesskabets politikker i disse områder.

Csaba Tabajdi (PSE), skriftlig. – (HU) Som følge af den økonomiske krise har flere hundredtusinde mennesker i EU og mere end 20 000 i Ungarn mistet deres arbejde. I alle lande i Europa er arbejdsløsheden steget kraftigt. Den økonomiske krise bliver mere og mere til en beskæftigelseskrise, og undersøgelser viser, at risikoen for at miste sit arbejde nu er den største bekymring hos Europas borgere. Det mest effektive redskab for EU i kampen mod arbejdsløshed er Den Europæiske Socialfond, hvor vi nu gennemfører en betydelig forenkling af reglerne for at fremskynde udbetalingerne.

De ændringer, der foreslås af Kommissionen, giver mindre bureaukrati ved brug af denne finansieringskilde og letter og fremskynder udbetalingerne. Loftet på 50 000 EUR, de tidligere aftalte faste beløb og konsekvent ex post-kontrol nedbringer risikoen for misbrug til et minimum. Med denne foranstaltning har Kommissionen endnu en gang bevist, at selv om den har begrænsede økonomiske ressourcer, er den kreativ.

16. Indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Infrastrukturudvikling er vigtig for vores økonomiske genopretning. Mens det tidligere var anlæggelse af veje og jernbaner, der bidrog til at stimulere økonomier i tilbagegang og viste vejen mod fremgang, skal vi i dag fokusere på vores informations- og kommunikationsteknologiske infrastruktur som drivkraft for fremtid vækst.

I den forbindelse vil jeg gerne henlede opmærksomheden på den forfærdelige situation i Irland med den såkaldte "digitale kløft". På grund af års forsømmelser i opgangstider står vi nu med store områder i de irske landdistrikter, hvor der er langsomme forbindelser, der ligger under den moderne standard, og værst af alt har 28 % slet ingen adgang til bredbånd. Hvordan skal vi skabe fremgang og muligheder for vores landsamfund, hvis vi ikke giver dem midlerne til at nå disse mål? Hvordan kan vi fortælle vores unge landmænd, at de ikke kan benytte IKT til at udvikle deres landbrugsvirksomheder, fordi vi ikke har sikret dem forbindelserne?

Jeg glæder mig over de seneste meldinger fra Kommissionen, hvori man nærmere beskriver udbetalingerne af EU-midler med henblik på at løse denne kolossale udfordring. Afslutningsvis skal vi fokusere på at afskaffe den digitale kløft, selv midt i en økonomisk krise.

Justas Paleckis (PSE). – (LT) Fru formand! Krisen må tvinge os alle til at ændre vores adfærd og tankegang. Medlemmerne af de litauiske, lettiske og irske parlamenter er gået ned i løn, hvilket også betyder en reduktion af lønningerne for disse landes medlemmer af Europa-Parlamentet. Indkomsterne for præsidenter, ministre og andre statslige embedsmænd sættes ned, og det er helt på sin plads, for vi har brug for solidaritet. Krisen skal ikke bæres af de svageste. Efter kompromiset, som det tog mere end et årti at nå frem til, vil det være vanskeligt at nedsætte lønnen til medlemmerne af Europa-Parlamentet med det samme, men jeg vil imidlertid opfordre mine kolleger her i Europa-Parlamentet til at donere en del af deres løn til velgørenhed. Her i krisen kan vi reducere diæterne til Europa-Parlamentets medlemmer. Jeg er sikker på, at et flertal af mine kolleger vil støtte en reduktion af antallet af oversættelser til alle 23 officielle sprog, hvilket vil give os mulighed for at spare hundreder af millioner EUR. Lige nu forekommer rejserne fra Bruxelles til Strasbourg til plenarsamlingerne, som koster 200 mio. EUR om året, særligt absurde. For at spare og skåne miljøet bør vi holde op med at spilde tusinder af t papir og gå over til at bruge elektroniske dokumenter ved vores møder.

Marc Pannella (ALDE). – (FR) Fru formand! I dag har vi afsat et minut her i begyndelsen af vores møde, og det vil jeg gerne takke formanden for, til at hylde mindet om de daglige ofre for et system, som nu har skabt en tragedie af et hidtil uset omfang, en fortsat tragedie, hvor fattige bekæmper fattige i deres jagt på arbejde og mad. Vi hørte også lige for lidt siden, at der er fundet 94 kvinder og syv børn.

Som vi har sagt i otte år, er problemet følgende: Er det muligt, at der ikke er nogen opfølgning, at det er umuligt at få kendskab til årsagerne i en tid, hvor vi kan se blomsterne på vores balkoner fra rummet? Årsagerne er ikke kendte, følgerne er kriminelle...

(Formanden afbrød taleren)

Sylwester Chruszcz (UEN). – (PL) Fru formand! Det gjorde mit trist til mode at høre nyheden om resultatet af afstemningen om mistillidsvotummet til premierminister Topolánek i Prag i sidste uge. Den Tjekkiske Republik har haft EU-formandskabet siden 1. januar, og jeg synes, at formandskabet har arbejdet godt indtil videre. Jeg er sikker på, at det vil fortsætte i denne retning i de kommende tre måneder. Jeg krydser fingre for vores tjekkiske venner og for alle de projekter, som det tjekkiske formandskab håber at gennemføre. Det drejer sig f.eks. om den meget vigtige naboskabspolitik mod øst og foranstaltningerne vedrørende Europas energisikkerhed.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! EF-Domstolen offentliggjorde for nylig sin dom i en sag mod Grækenland, hvor den fastsætter samme pensionsalder for mænd og kvinder i den offentlige sektor, hvilket betyder, at kvinders pensionsalder er hævet med fem til 17 år.

Denne udvikling, som i høj grad fordømmes fra arbejdstagerside, er systematisk blevet støttet siden begyndelsen af 1990'erne, også af EU og de græske regeringer. Det er skadeligt for arbejdende kvinder og er et skridt i retning af at hæve pensionsalderen til 65 for både mænd og kvinder som allerede indført i de antiforsikringslove, som Nea Dimokratia- og PASOK-regeringer har indført for personer, der har tegnet forsikring efter 1993, til gennemførelse af EU-lovgivningen.

Denne uacceptable afgørelse er en total underminering af socialforsikringens offentlige, sociale karakter i den offentlige og den private sektor. Her opfattes det nationale forsikrings- og pensionssystem som en arbejdsforsikring snarere end en socialforsikring. Det betyder, at der ikke er nogen sikring i henseende til aldersgrænse, pensionsbeløb og ydelser generelt.

Den eneste mulighed for kvindelige og mandlige arbejdstagere er at lade være med at respektere afgørelser truffet af EU og EU's institutioner.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – (PL) Fru formand! Ifølge data på portalen eudebate2009 har kun 52 % af alle europæere tillid til Europa-Parlamentet som institution. Det er en nedgang på 3 % i forhold til tallene fra sidste år. Andelen af vælgere, som stadig ikke har besluttet, om de vil stemme til valget til Europa-Parlamentet i år, er helt oppe på 50 %. Kun 30 % af de adspurgte sagde, at de ville stemme til valget. Andelen af vælgere, som ikke vil stemme, fordi de føler, at deres stemme ikke gør nogen forskel, er helt oppe på 68 %.

Derfor vil jeg gerne stille et spørgsmål. Planlægger Europa-Parlamentet et eller andet spændende sidsteøjebliks-arrangement for at overtale folk til at stemme? Skal vi på en eller anden måde udvide Europas informationskanaler? I mit land har der overhovedet ikke været nogen debat om Europa. Premierministeren gør ikke noget. Skal vi alle bare stå stille og se på?

Livia Járóka (PPE-DE). – (HU) Fru formand! I næste uge fejres den internationale romadag i hele verden som et symbol på romaernes håb om anerkendelse og accept. For nylig har afskyelige handlinger skabt stærke følelser i den offentlige opinion, og den usikkerhed, der følger i kølvandet på den økonomiske krise, har yderligere forværret situationen. Vores ansvar for at finde en løsning på denne ekstreme fattigdom er derfor øget eksponentielt.

Det er uacceptabelt, at romaernes situation bruges til at fremsætte politiske angreb og skabe et hysteri i stedet for til at gøre noget effektivt. At gøre en hel gruppe til syndebuk og stigmatisere den gør erhvervsuddannelse til en umulighed, og det er en alvorlig tilsidesættelse af både romaernes og flertallets interesser. Som roma afviser jeg efter århundreders marginalisering af vores samfund at påtage mig nogen form for kollektiv skyld, uanset om vi taler om at stigmatisere romaerne eller resten af samfundet.

At anklage et helt samfund for en kriminel livsstil eller racisme er en alvorlig fejl og underminerer ganske EU-institutionernes værdighed, hvis de baserer deres meddelelser på uverificerede rapporter eller forkerte påstande. Det er uacceptabelt, hvis visse politiske grupperinger søger at retfærdiggøre sig selv ved at henvise til forfulgte gruppers historiske lidelser. Problemerne med romaernes ghettos kan kun løses med en europæisk handlingsplan, der her og nu skal sikre integration og udvikling af disse marginaliserede regioner.

Vasilica Dăncilă (PSE). – (RO) Fru formand! Eksperternes vurderinger af eventuelle problemer på det globale fødevarermarked og af sikringen af en tilstrækkelig forsyning af hele verdens befolkning er en af grundene til, at det er vigtigt at tænke i nye baner med hensyn til den måde, som landbrugsjorden bruges på i Europa, især i de nye medlemsstater, som jo også omfatter Rumænien.

I den sammenhæng skal der foretages en realistisk vurdering af de muligheder, som Rumænien giver investorer, der er interesserede i at investere i landbrugssektoren, som i denne krisetid ser ud til at have størst interesse. Det er i det mindste, hvad man kan læse i en undersøgelse offentliggjort i Bukarest, hvor der tales om en betydelig vækst i investeringerne i Rumæniens landbrugs- og skovbrugssektor. Den forklaring, der gives af forfatterne til undersøgelsen, er, at disse ejendomssegmenter er dem, som er mindst påvirket af den vanskelige økonomiske situation, der ellers karakteriserer markedet.

På den anden side må vi ikke glemme, at Rumænien engang var Europas spisekammer, men at genvinde denne status kræver politikker, der støtter landmændene, og samtidig udnyttelse af Fællesskabets fonde, som Rumænien har adgang til i sin egenskab af medlemsstat.

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Gaddafi, Libyens diktator, har kaldt Den Internationale Straffedomstol en "ny form for verdensterrorisme". Jeg vil gerne minde Parlamentets formandskab om, at Parlamentet kæmpede for at få oprettet denne domstol – det gjorde vi i det ikkevoldelige Tværnationale Radikale Parti.

Jeg mener ikke, at Parlamentet som en europæisk institution kan lade den libyske diktators ord passere uden en skarp fordømmelse. Vi skal kæmpe for at underlægge staternes nationale suverænitet bindende international lovgivning mod folkekrig, krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden, dvs. international og supranational lovgivning over absolut suverænitet. Vores venner i den tibetanske eksilregering bad os gøre det samme under gårdsdagens høring i Udenrigsudvalget, hvilket Congress of Nationalities for a Federal Iran også gjorde under høringen i dag, for absolut suverænitet er frihedens og retfærdighedens fjende.

Andrzej Zapalowski (UEN). – (PL) Fru formand! På det seneste møde i Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter nævnte kommissær Fischer-Boel reformen af sukkersektoren som en af den fælles landbrugspolitik's største succeser. Jeg vil gerne meddele Parlamentet, at Polen efter denne reform er ophørt med at være et sukkerekporterende land og nu i stedet er nødt til at importere omkring 20 % af sit sukker. I de sidste to år er sukkerprisen steget med 60 %. Derfor melder det spørgsmål sig, om kommissæren og hendes kolleger har begået en alvorlig fejl, eller om dette er en planlagt strategi, der skal sikre, at nogle lande får et større overskud. Jeg vil gerne slå helt fast, at den fælles landbrugspolitik, som de polske vælgere også har oplevet, er utrolig uafbalanceret og til fordel for de gamle EU-medlemsstater.

Petya Stavreva (PPE-DE). – (BG) Fru formand, mine damer og herrer! Vi lever i en hurtig, stresset tid med forandringer og nye udfordringer og i de sidste måneder også med en global økonomisk krise.

I går vedtog Europa-Parlamentets Udvalg om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter en betænkning om tildeling af flere ressourcer til landmænd og medlemsstaternes landbrugsdistrikter for at hjælpe dem med at klare krisens følger. Der vil blive allokeret 1,02 mia. EUR i støtte til EU's landbrugssektor i disse vanskelige tider. Jeg tror, at Fællesskabets landmænd og indbyggerne i landdistrikterne vil forstå dette vigtige budskab om et forenet Europa.

Investeringer i internetinfrastruktur, omstrukturering af mejerisektoren, vedvarende energi, beskyttelse af biologisk mangfoldighed og vandressourcer er nøglen til at løse en stor del af problemerne i disse regioner, fordi det skaber alternativer for dem, der bor i disse områder. Muligheden for at målrette en del af ressourcerne til kredit- og garantimidler vil gøre det lettere at gennemføre projekterne i praksis.

Jeg forventer, at Rådet og Kommissionen bakker op om Europa-Parlamentets arbejde og sikrer den nødvendige støtte til millioner af producenter af landbrugsprodukter i hele EU.

Marusya Lyubcheva (PSE). – (EN) Fru formand! I det nuværende klima med økonomisk krise og jobtab i EU's medlemsstater er der en alvorlig risiko for, at børn i stigende grad vil blive udnyttet som arbejdskraft. I en sådan krisesituation er kvinder og børn desværre dem, der går værst ud over. Uanset det sunde lovgivningsmæssige grundlag på europæisk plan og gode løsninger på nationalt plan, også i det land, jeg repræsenterer, nemlig Bulgarien, overholdes lovgivningen i mange tilfælde ikke i praksis. Dette problem rammer indvandrergupper og romaerne særligt hårdt. Der er behov for forebyggende foranstaltninger på alle planer og for en stramning af kontrollen med, om lovgivningen overholdes i hele EU. Mange virksomheder udnytter børnearbejde trods de relevante begrænsninger i loven. Der sker tusindvis af overtrædelser af

arbejdsmarkedslovgivningen i medlemsstaterne. Kommissionen skal iværksætte målrettede initiativer i forbindelse med bekæmpelsen af børnearbejde og opfordre til, at kontrolmekanismerne strammes op i processen. Hvis vi ønsker at beskytte børnenes interesser som led i vores europæiske politik, er dette et absolut must.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru formand! Spørgsmål som folkedrabet i Tjetjenien, mordet på tjetjenere med henblik på at bruge deres organer til transplantationer og voldtægt af tjetjenske kvinder er ofte blevet rejst her i Parlamentet. Det, der sker nu, er et bevidst angreb på Tjetjeniens kultur, en ødelæggelse af tjetjensk kultur, som er mange hundrede år ældre end Ruslands. Her tænker jeg ikke blot på dagligdagens skrifter og brugsting, som man kunne finde i et museum, men også på boligblokke. Der er tale om helt specielle strukturer, som ikke findes noget andet sted i Europa. Vi har ofte understreget, hvordan vores kultur beriges gennem mangfoldighed. En del af vores kultur er nu ved at forsvinde for øjnene af os, og vi er vidne til, at en af dens kilder nu udslettes.

András Gyürk (PPE-DE). – (HU) Fru formand! Efter gaskrisen i januar har den fælles europæiske energipolitik igen fået en svidende lussing her i de sidste par dage. Det østrigske selskab OMV har solgt sin betydelige andel i det ungarske selskab MOL til et russisk olieselskab, hvis ejerskab er ukendt, og som ifølge nyhedsberetninger på ingen måde opfylder EU's forventninger til åbenhed.

Samtidig er det svært at forestille sig, at denne handel kunne gennemføres, uden at de berørte regeringer vidste noget om det. Vi kan derfor sige, at denne uventede transaktion er et klart bevis på den ambivalens, der hersker mellem medlemsstaterne, og at den samtidig er en ny advarsel. Det har ikke noget formål, at EU taler om behovet for en fælles energipolitik, hvis medlemsstaternes handlinger strider mod hinanden.

Hvis ikke EU kan tale med én stemme om vigtige spørgsmål som energipolitik, vil det fortsat være offer for bestræbelserne på at så splid. Og som følge heraf vil de europæiske forbrugere blive endnu mere sårbare.

Catherine Stihler (PSE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne meddele Parlamentet, at der på lørdag vil blive nedlagt en særlig krans i Zillhausen i Tyskland til minde om de syv britiske teknikere, som mistede livet under Anden Verdenskrig. Deres fly blev skudt ned natten mellem den 15. og den 16. marts 1944. De var med i 97 Squadron baseret i RAF Bourn i Cambridgeshire. De hed William Meyer, Bernard Starie, Reginald Pike, Thomas Shaw, James McLeish, Archibald Barrowman og Albert Roberts og vil alle blive mindet på lørdag.

De bragte det ultimative offer for, at vi kan nyde den frihed, vi så ofte tager for givet i dag, og deres liv må aldrig glemmes.

Jeg vil gerne takke borgmesteren i Balingen, dr. Reitemann, og det lokale byråd for at give tilladelse til nedlæggelsen af denne mindekrans til ære for disse unge mænd. Ligeledes vil jeg også takke Brett og Luella Langevad, som betaler for kransen, og RAF 9 Squadron for at sende to flybesætninger til ceremonien på lørdag.

Personligt kan jeg fortælle, at James McLeish var min grandonkel, og at repræsentanter for min familie vil være til stede under mindehøjtideligheden.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Fru formand! Der er valg i Republikken Moldova den 5. april. Her til morgen var der en eksplosion i Ananiev-Tiraspol-Ismaïl-gasledningen i Transnistrien. Årsagen til denne ulykke er stadig ukendt, men den har resulteret i, at gasforsyningerne fra Rusland til Balkanlandene er blevet afbrudt.

Jeg håber ikke, at denne ulykke får følger for valgresultatet. Samtidig tror jeg, at der er en forbindelse mellem ulykken og to meget vigtige faktorer. Det er bydende nødvendigt, at der gøres noget for at få afsluttet de uløste konflikter i denne region og især i Transnistrien. EU skal også finde specifikke, varige løsninger, der kan sikre udviklingen af alternative energiforsyningsruter til Sortehavet. Desværre kan den aftale, som blev underskrevet i sidste uge mellem Gazprom og det statsejede olieselskab i Aserbajdsjan, skade Nabucco-projektet.

Derfor skal vi rette opmærksomheden mod alle aspekter af konsolideringen af EU's energisikkerhed.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Fru formand! Donau spiller en meget vigtig rolle for økonomisk og social samhørighed og for Europas kulturelle udvikling. Den europæiske Donaukommission blev grundlagt den 30. marts 1856 i kølvandet på Pariskonferencen og har hovedkvarter i Galați, Rumænien. Den var en af de første europæiske institutioner, og dens målsætning var at få indført et internationalt system for fri sejlads på Donau.

Hovedområde 18 under TEN-T, der udgøres af Donau- og Main-Rhin-kanalen, forbinder Sortehavet og Nordsøen, hvilket reducerer afstanden mellem havnene i Rotterdam og Constanța med 4 000 kilometer. Donau skal prioriteres højere i EU's politikker. Jeg foreslår, at vi i begyndelsen af Parlamentets næste valgperiode nedsætter en tværgående gruppe, som skal arbejde med spørgsmål i forbindelse med Donau.

I de kommende år skal vi sammen indføre en fælles strategi for udviklingsinitiativer, der vedrører Donauregionen. Vi skal have en integreret europæisk udviklingsstrategi for Donauflodbækkenet for at fremme økonomisk udvikling, udvikling af transportinfrastrukturen og miljøbeskyttelse.

Anna Záborská (PPE-DE). – (SK) Fru formand! For tre år siden tildelte Europa-Parlamentet Sakharovprisen til hustruer til politiske fanger, som blev tilbageholdt i Cuba i marts 2003. Disse kvinder i hvidt gjorde frygtløst opmærksom på overtrædelser af menneskerettighederne i deres land.

Det Europæiske Råd har gentagne gange vedtaget konklusioner om en løbende, åben debat med de cubanske myndigheder og samtidig understreget vigtigheden af at overholde grundlæggende menneske- og frihedsrettigheder. Det har dog også truffet beslutning om, at disse rettigheder altid skal drøftes under officielle besøg, og hvor det er muligt, skal der afholdes møder med den demokratiske opposition.

Jeg må desværre meddele, at der under udviklingskommissær Louis Michels officielle besøg i Cuba ikke fandt sådanne møder sted, til trods for at der var fremsat en anmodning herom. Dette er så meget vanskeligere at forstå og så meget mere chokerende, fordi Kommissionens besøg fandt sted på seksårsdagen for anholdelsen af Castroregimets modstandere. Det bekymrer mig, at Parlamentets næstformand også var medlem af delegationen.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Fru formand! I november drøftede vi situationen i den polske skibsværtsindustri på foranledning af De Europæiske Socialdemokraters Gruppe i Parlamentet. Trods vores meningsforskelle besluttede vi alle at opfordre Kommissionen og kommissær Kroes til at finde løsninger, der forbedrer skibsværfternes situation, i stedet for at lukke dem.

Fire måneder senere er situationen som følger. Den polske regering har alt for let givet efter for Kommissionens pres og accepteret dennes løsning, som omfatter salg af enkeltstående dele af værfternes aktiver ud fra princippet om, at den højst bydende kan købe de ønskede aktiver. Nu bygges der ikke mere skibe, og de fleste værtsarbejdere har allerede mistet deres arbejde og kun modtaget en symbolsk kompensation. Og med hensyn til den europæiske skibsværtsindustris konkurrenceevne er den ikke bedre, end den var før.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Fru formand, mine damer og herrer! I slutningen af sidste uge blev flere hundrede rumænske borgere hindret i at rejse ind i Republikken Moldova. I de fleste tilfælde fik de ikke nogen forklaring, og ellers blev der brugt de mest mærkværdige undskyldninger, såsom at de ikke havde dokumentation for, at de ikke var hiv-smittede.

Dette er en hidtil uset chikane. Ingen andre europæiske borgere har nogen sinde været ude for en så grov overtrædelse af deres ret til fri bevægelighed. Jeg støtter kraftigt Republikken Moldovas og dens borgeres europæiske dag, men jeg protesterer imod denne grove overtrædelse og beder Kommissionen og Rådet anmode om forklaringer fra myndighederne i Chișinău, lige som Rumænien allerede har gjort det gennem udenrigsministeren.

Zita Pleštinová (PPE-DE). – (SK) Fru formand! Jeg vil gerne i mit indlæg bifalde Kommissionens initiativ vedrørende projektet om de europæiske borgerhøringer i 2009. Dette projekt har deltagelse af borgere fra de 27 EU-medlemsstater og afvikles før valget til Europa-Parlamentet, hvor de skal diskutere svar på spørgsmålet om, hvad EU kan gøre for at påvirke vores økonomiske og sociale fremtid i en globaliseret verden.

De nationale høringer med slovakiske borgere blev gennemført den 28.-29. marts. Det europæiske borgertopmøde finder sted den 10.-11. maj 2009 i Bruxelles, hvor 150 deltagere fra de 27 nationale høringer vil udarbejde et udkast til en endelig udgave af de europæiske henstillinger, som parlamentsmedlemmerne kan bruge i den kommende valgperiode som grundlag for udformningen af europæisk lovgivning.

Jeg er fast overbevist om, at det kun er gennem diskussioner med borgerne, at vi kan genskabe deres tillid til det enestående europæiske projekt. Samtidig opfordrer jeg medierne til at blive mere objektive og aktive i fremlæggelsen af information om Europa-Parlamentet, da dette får betydning for valgdeltagelsen.

Csaba Sógor (PPE-DE). - (HU) Fru formand! Der er i dag afholdt en konference i Parlamentet med en mærkelig titel, nemlig den såkaldte ungarsk-sovjetiske republiks nederlag. Men der har aldrig eksisteret et land med det navn, og derfor har det heller ikke lidt noget nederlag.

Jeg tager afstand fra enhver politisk holdning, som af nationalistiske motiver lader nationalstatens interesser bestemme udlægningen af historiske spørgsmål, f. eks. når en stat giver sin begrundelse for sine ambitioner om at vinde nyt territorium tilbagevirkende kraft.

Det er uacceptabelt, at invasionen af Ungarn, det rumænske militærs besættelse og udplynning af landet, der startede i november 1918, fortolkes som en faktor i den regionale stabilisering ved et arrangement her i Bruxelles, i Europas centrum, af Europa-Parlamentets medlemmer.

På vegne af det ungarske samfund i Rumænien vil jeg også protestere kraftigt mod vores rumænske socialdemokratiske kollegers kyniske adfærd og mod deres vildledende pr-manøvre og forsøg på at forme opinionens holdning ud fra nationalistiske motiver.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). - (SK) Fru formand! Den 18. og 19. marts 2009 aflagde kommissæren for udvikling og humanitær bistand, Louis Michel, besøg i Cuba. Det faldt sammen med seksårsdagen for fængslingen af 75 repræsentanter for oppositionen. Kommissær Michel mødtes ikke med Damas de Blanco eller andre oppositionsrepræsentanter under sit besøg.

Ifølge oplysninger fra europæiske diplomater udnyttede kommissær Michel ikke lejligheden til at nævne menneskerettighederne eller denne årsdag. På den cubanske oppositionsradio sagde Louis Michel, at datoen var en officiel fejl, og at han ikke vidste, at Damas de Blanco ønskede at mødes med ham.

Jeg er også nødt til at sige, at Parlamentets næstformand, Miguel Ángel Martínez Martínez, som var Parlamentets officielle repræsentant, heller ikke mødtes med oppositionen, om end han dog mødtes med familier til cubanske spioner, som er blevet anholdt i USA. Næstformanden tillod på denne måde Castros regime at udnytte hans besøg og det møde, han var med til, til at fjerne mediernes opmærksomhed fra Damas de Blancos aktiviteter i forbindelse med årsdagen, fordi mediernes dækning var koncentreret om kommissærens besøg og dette møde.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

17. Indvandreres forlis ved Libyens kyster (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er indvandreres forlis ved Libyens kyster.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. - (FR) Fru formand! Kommissionen var forfærdet over at høre, at et skib med indvandrere, som skulle til Europa, søndag aften forliste ud for Libyens kyst. Ifølge nogle kilder var der 257 mennesker om bord, hvoraf størstedelen savnes.

Kommissionen vil gerne udtrykke sin medfølelse med ofrene for denne menneskelige katastrofe og sin vrede over denne tragedie. Den skyldes sikkert mange faktorer, men det primære ansvar må ligge hos de kriminelle organisationer, som styrer denne livsfarlige ulovlige trafik fra Libyens kyster, og som bliver rige på bekostning af andre mennesker. Kommissionen finder det ganske uacceptabelt, at dette fænomen, som ser ud til at være vokset kraftigt i årenes løb, stadig vokser. Den opfordrer alle parter til at mobilisere deres indsats for at få sat en stopper for denne trafik.

Her spiller Libyen en central rolle. Libyen skal være mere konsekvent og effektiv i sin bekæmpelse af menneskesmuglere, der opererer på landets område, for at hindre ulovlige udrejser fra sine kyster, lede efter og redde skibe i nød i have, som er under dets kontrol, og tilbyde international beskyttelse til dem, som har brug for det, i overensstemmelse med sine forpligtelser under OAU-konventionen fra 1969 om beskyttelse af flygtninge, som det er medunderskriver af.

I det sidste par år har Kommissionen mange gange bedt de libyske myndigheder om at påtage sig deres ansvar og indføre effektive foranstaltninger i samarbejde med EU og medlemsstaterne. Vi har tilbudt at øge den økonomiske bistand til Libyen, og der er ingen tvivl om, at de libyske myndigheder har brug for denne hjælp til at forbedre deres bekæmpelse af smuglingen af indvandrere og andre på deres område og til at styrke kontrollen ved den sydlige grænse. De libyske myndigheder skal også udvikle et system til modtagelse af indvandrere, der opfylder international lov.

Det er korrekt, at EU er klar til at samarbejde og bidrage til at tilbageholde og om nødvendigt redde skibe i Middelhavet. I de kommende måneder iværksættes Nautilus og Hermes, to flådeoperationer, som tilrettelægges og finansieres af Frontex, Europas agentur for de ydre grænser, og som kommer til at koste ca. 24 mio. EUR. Kommissionen opfordrer alle EU-medlemsstater til at samarbejde om gennemførelsen af de to aktioner. Medlemsstaterne skal også udvise solidaritet i praksis over for Italien og Malta, som er meget udsatte for indvandrerstrømmen fra Libyen. Desuden skal Libyen påtage sig sit ansvar for at tillade indvandrere, som er rejst gennem landet, at komme ind i det igen.

Vi har noteret os, at de italienske myndigheder mener, at det fra den 15. maj bliver muligt at iværksætte fælles inspektioner med den libyske flåde i libysk territorialfarvand med det formål at tilbageholde eller yde hjælp til ulovlige fartøjer. Vi glæder os over de italienske myndigheders støtte til udviklingen af den libyske flådekapacitet til dette formål.

Ud over disse nødforanstaltninger mener Kommissionen imidlertid desuden, at vi skal prioritere hele den menneskelige dimension af disse problemer. Indvandrere, som betror deres liv til skruppelløse smuglere, er i langt de fleste tilfælde folk, der flygter fra krig eller forfølgelse. Vi håber, at de sidste dages begivenheder vil skabe en bevidsthed i alle medlemsstaterne om, hvor alvorligt dette problem er, og at vi sammen med medlemsstaterne og med Europa-Parlamentets støtte kan udarbejde et Stockholmprogram, hvor man hovedsagelig prioriterer denne globale tilgang til indvandring. En global tilgang er nødvendig, hvis vi skal have en langsigtet strategi til at styre indvandrerstrømmen, som i højere grad tager hensyn til oprindelseslandets vilkår og krav.

Denne strategi skal desuden bidrage til at fremme dialogen med vores afrikanske partnere, især i forbindelse med Rabatprocessen og inden for rammerne af forholdet mellem EU og Den Afrikanske Union. Sammen skal vi finde fælles svar på denne udfordring og også udnytte mulighederne i lovlig indvandring, som jo kan være en chance for både Europa og oprindelseslandet. Denne strategi skal også mobilisere flere ressourcer gennem øget samarbejde med oprindelses- og transitlandene for at styrke deres kapacitet til at optræve menneskesmuglingsorganisationer og behandle indvandrerne på en værdig måde, hvor deres rettigheder respekteres.

Endelig skal denne strategi gøre det muligt for os at styre og organisere ankomsten af legitime asylansøgere til medlemsstaterne mere effektivt ved yderligere at integrere udviklingen af kapaciteten til at beskytte flygtninge i vores samarbejde med tredjelande.

For to uger siden var jeg på besøg i Lampedusa og Malta. Her kunne jeg selv se og høre om disse tragiske skæbner, hvor mennesker af skruppelløse smuglere tilskyndes til at risikere livet ved at rejse tværs over havet. I lyset af denne seneste ulykke er vi nødt til at tage disse problemer meget alvorligt og skabe en bevidsthed i hver enkelt medlemsstat om alvoren samt det stigende omfang af dette fænomen, hvor folk sætter livet på spil under forfærdelige forhold.

Derfor vil jeg takke Parlamentet for at have afkrævet Kommissionen denne redegørelse. Jeg har udarbejdet den efter min bedste viden og overbevisning, og jeg gentager her, at jeg personligt i de kommende måneder vil arbejde for at undgå en gentagelse af denne tragedie.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra, for PPE-DE-Gruppen. – (ES) Fru formand! I dag føler vi en fælles sorg over disse mange indvandreres død. De var fulde af håb og desperation og måske også skuffelser. De er uskyldige ofre for en situation, som de ikke havde valgt, for omstændigheder, som de er blevet påført. Jeg kender problemet særdeles godt. Middelhavet og Atlanterhavet mellem Afrika og De Kanariske Øer er blevet ruter til et ikkeeksisterende "El Dorado" for mange mennesker, som udsættes for mange risici under rejsen, som er fyldt med frustrationer, og som risikerer at blive straffet ved ankomsten.

EU og medlemsstaterne skal gøre en større indsats for at undgå sådanne tragedier. Vi gør en masse, men opnår ingenting. Resultaterne er ekstremt barske, som vi har set det ud for Libyens kyster, og må få os til at genoverveje vores politikkers begrænsede effektivitet.

Der findes ingen magisk opskrift på, hvordan man finder en fuldstændig effektiv løsning på sådanne tragedier, men der findes vedvarende, konsekvente politikker. Vi skal tilskynde til solide samarbejdspolitikker med oprindelses- og transitlandene, samarbejde og samspil skal være to sider af samme mønt. Vi skal være bedre til at administrere og offentliggøre fordelene ved lovlig indvandring på en ensartet måde, selv i krisetider. Vi skal samarbejde med oprindelses- og transitlandene om kontrollen ved deres grænser på grundlag af detaljerede aftaler. Vi skal også jage smuglerne ud af deres netværk med efterretningstjenester og specialenheder og

samtidig stramme straffelovgivningen i modtagerlandene. Vi skal udstyre Fonden for De Ydre Grænser bedre. EUR 1 820 mio. EUR over syv år er helt klart ikke nok, uanset hvordan man ser på det.

Vi skal også styrke Frontex og sikre, at udstyrskataloget CRATE (Centralised Record of Available Technical Equipment) ikke bare er en hensigtserklæring, men et effektivt værktøj til koordineret kontrol med og overvågning af kritiske punkter, der er særlig plaget af ulovlige aktiviteter.

Nautilus, Hermes og 24 mio. EUR er ensbetydende med mere engagement og mere udstyr. Vi skal holde op med at sige "vi skal" og så påtage os dette store ansvar – med eller uden global enighed.

Pasqualina Naipoletano, for PSE-Gruppen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Vi taler om tab af over 500 liv, den største tragedie til havs siden Anden Verdenskrig. Tallene er chokerende, og alligevel vender Europa og regeringerne det døve øre til. Nogle lande såsom Italien troede, at de have beskyttet sig ved at underskrive bilaterale aftaler som den nylige traktat med Libyen, men sådan forholder det sig ikke. Den pågældende aftale omfatter en lang række forhold såsom anerkendelse af forbrydelser begået i kolonitiden med løfter om investeringer til gengæld for forpligtelser til at kontrollere udvandring. I dag ser det ud til, at illusionen om de italienske investeringer i Libyen tiltrækker tusindvis af unge fra Vestafrika. Det er let at forudsige, at hvis de lovede 5 mia. USD ikke kommer, ja, så er det folk, som kommer.

Og hvad kan vi sige om de franske interesser i Niger, der hænger sammen med oplagringen af uran, som er ved at udløse en krig mellem tuaregerne og dermed skaber gunstige vilkår for menneskesmuglerne? Og hvad værre er – alt dette sker helt åbenlyst og dokumenteres af journalister.

Og det viser, at visse europæiske regeringer leger med ilden. Hvis alt dette ikke bliver ændret – hurtigt – hvis Europa ikke beslutter sig for at sætte ind med positive politikker, der er i overensstemmelse med vores værdier, vil det ikke være nok bare at slå lyden fra, når vi hører nyhederne, sådan som vi gør nu. Middelhavet er ved at blive en massegrav langt fra de retoriske billeder, som beskriver det. Vi må ikke glemme, at dette hav er uløselig knyttet til Europas egen skæbne.

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

Gérard Deprez, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! På min gruppes vegne vil også jeg gerne udtrykke min respekt for de seneste ofre for fattigdom, kriminel udnyttelse og staternes kynisme. Men medfølelse er ikke nok. Vi er nødt til at se virkeligheden, som den er.

Og virkeligheden er, at EU's reelle grænser mod syd ikke længere ligger i Europa, men på det afrikanske kontinent. Når bådene har lagt fra de afrikanske kyster, har de uheldige passagerer ikke længere noget valg, hvis man kan sige det sådan, mellem døden, hvis forholdene er dårlige, og en status som ulovlige indvandrere med den dermed forbundne fattigdom, hvis de tilfældigvis skulle nå frem de europæiske kyster, før de bliver udvist, hvad de som oftest gør.

Disse gentagne tragedier stopper ikke, før EU har magt og vilje til at forhandle sig frem til reelle partnerskabsaftaler med oprindelses- og transitlandene, som skal indeholde mindst følgende tre elementer: pålidelig grænsekontrol, men også og frem for alt en omfattende udstedelse af visa til lovlige indvandrere og en omfattende udviklingsdel. Uden disse aftaler vil flere og flere blive begravet på havets bund i lang tid fremover, trods vores overfladiske og magtesløse medlidenhedsudbrud.

Hélène Flautre, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Hvem var de? Hvor mange var der? Hvor kom de fra? Var det børn, kvinder, flygtninge? Generede kystvagterne bådenes sejlads? Krydsede fiskerne deres rute? Der er så mange ubesvarede spørgsmål. Tragediens menneskelige omkostninger er ikke kendt, men hundredvis er omkommet og har sluttet sig til de tusindvis af indvandrere, som er druknet i Middelhavet.

Lad os være så anstændige, som vi også er her i aften, at vi ikke lægger skylden over på vejret. Hundredvis af indvandrere er gået i eksil under umenneskelige og yderst farlige forhold. Hvorfor? Fordi de flygter fra ødelagte områder, fordi de mindre farlige ruter er blevet lukket, og fordi de ikke har opgivet håbet om at få et liv.

Ja, det er netop antiindvandringsmekanismerne, som tilskynder indvandrerne til at tage farligere og farligere ruter for at flygte fra elendigheden i deres land, som er årsagen. Var det ikke netop meddelelsen om de kommende fælles patruljer i Italien og Libyen, der har fremskyndet bådenes afgang til Europa i de seneste uger?

Ja, Europa er jo helt besat af tanken om at lukke sine grænser og koncentrere sin administration om tredjelande, der ødelægger frihed, og dét er ødelæggende. Den alt for store vægt på lov og orden, patruljer og pigtråd ændrer ikke noget ved deres ønske om at slippe ind.

Så spørgsmålet er følgende: Er Europa klar til at påtage sig ansvaret for følgerne af et sådant valg? Nej, det er vi ikke, så derfor vil jeg opfordre Kommissionen og medlemsstaterne til følgende:

- for det første at gøre alt for at finde og om muligt redde mennesker, som er forsvundet til havs, og undersøge omstændighederne omkring dette forlis,
- for det andet igen at bekræfte international havret, som forpligter parterne til at yde hjælp til alle i nød, mens de syv tunesiske fiskere stadig står anklaget,
- for det tredje at stoppe alle forhandlinger om indvandringsspørgsmål med lande, der ikke garanterer overholdelse af menneskerettighederne,
- for det fjerde at respektere, at alle mennesker har ret til at forlade deres land og bede om international beskyttelse i et andet land. De har ret i, at de mennesker, der forsvandt på havet, ikke er ulovlige indvandrere,
- for det femte at ophæve den restriktive visumpolitik, som ofte er vilkårlig og uretfærdig,
- og til sidst at foretage en detaljeret gennemgang med særlig vægt på udvikling i tredjelande af alle EU's politikker, herunder den uretmæssige tilegnelse af mineressourcer, dumping af landbrugsprodukter, frihandelsaftaler, våbenhandel og eftergivende samarbejde med eneherskere.

Giusto Catania, for GUE/NGL-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Det, der skete forleden, er blot den seneste i en lang række skændige tragedier, som har antaget enorme dimensioner. At indvandrere i deres forsøg på at nå frem til vores kyster drukner langt ude på havet, er uden skygge af tvivl den alvorligste krænkelse af livet i det civiliserede Europa. Disse tragedier viser Europas fæstnings grimme ansigt. Måske skulle vi begynde at tænke på vores ansvar for, at der dør mænd og kvinder, hvis eneste ønske var at få et bedre liv og flygte fra sult og krig.

Derfor bør vi sandsynligvis erkende, at disse mennesker, som lider skibbrud i Middelhavet, ikke er en skævhed i en mekanisme, som skaber ulovlig indvandring, men snarere en forventelig følge af EU's og medlemsstaternes indvandringspolitik. Massakren i Middelhavet skyldes vores undertrykkelsesfilosofi, vores politik med at sende mennesker tilbage til havs, det virtuelle pigtråd langs vores kyster og den forbudspraksis, som gennemføres i EU-medlemsstaternes og dermed også Italiens og Maltas indvandringspolitik. Man kan ikke komme ind i Europa. Der findes ingen lovlige kanaler til at få adgang til Europas arbejdsmarked eller den hellige asylret. Man sætter sin lid til det stormfulde Middelhav. Rettighederne lægges i hænderne på skruppelløse bådejere, som er blevet den eneste metode eller i det mindste den eneste tilgængelige metode til at komme ind i EU på. Dét er den reelle grund til disse dødsfald ud for Libyens kyst for et par dage siden. Dét er grunden til, at titusindvis af indvandrere i de sidste 20 år er døde i forsøget på at nå frem til Europa. Mænd og kvinder uden ansigt, uden navn, som reduceres til fiskeføde.

Jeg bad formand Pöttering om at åbne mødet i dag med et minuts stilhed som tegn på respekt for disse ofre. Jeg vil gerne takke ham, fordi han imødekom min anmodning. Det har vi pligt til at gøre, men det er helt klart ikke nok. Det er et tegn på vores indignation, men vi skal forsøge at få vedtaget en politik her i Parlamentet, en konkret politik, som tager udgangspunkt i ordene "aldrig mere", aldrig mere må der ske dødsfald i Middelhavet.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg skal fatte mig i korthed. Det vigtige nu er at handle, og her tilslutter jeg mig hr. Deprez. Vi skal få indført en global tilgang og partnerskabsaftaler, for vi kan ikke løse disse problemer alene. Jeg erkender åbent, som det også blev påpeget, at vi som europæere har et ansvar. Og med hensyn til lovlig indvandring skal vi udvise åbenhed. Vi skal også opfylde vores pligt til at modtage mennesker, som flygter fra forfølgelse og krig.

Men når det er sagt, vil jeg tilføje og erindre Parlamentet om, at ansvaret også ligger hos en række tredjelande, som det er meget svært at forhandle med. Betyder det, at vi skal opgive at forhandle? Nej! Vi skal f.eks. sikre, at Libyen i sidste instans får et asylsystem. Vi skal sikre, at Libyen kan hjælpe os med at standse de smuglere, som tvinger disse stakler til at løbe unødige risici. Jeg har personligt hørt de maltesiske myndigheder sige, at Libyen har tilladt en række både at sejle ud under forfærdelige forhold, og at den maltesiske flåde derfor var nødt til at finde og redde disse stakkels mennesker, som smuglerne udnyttede på det groveste. Så vi skal

påtage os vores ansvar, men samtidig skal vi være faste i forhandlingerne med de lande, som ikke opfylder deres internationale forpligtelser.

Det er nok til at få os alle til at samarbejde om at forhindre nye tilfælde af disse tragiske hændelser.

Formand. – Forhandlingen er afsluttet.

18. Fællesskabskodeks for visa (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0161/2008) af Lax for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en fællesskabskodeks for visa (KOM(2006)0403 – C6-0254/2006 – 2006/0142(COD)).

Henrik Lax, ordfører. – (SV) Hr. formand! Fællesskabskodeksen for visa har til formål at harmonisere og forenkle visumproceduren i hele Schengenområdet. Alle, der ansøger om et visum, bør behandles ens, uanset hvilket konsulat i Schengenområdet, de henvender sig til. Der bør sikres god administrativ praksis og en anstændig modtagelse, og det skal gøres lettere for reelle arbejdstagere at komme ind.

Reglerne for indførelsen af kravet om, at visumindehaverne skal afgive deres fingeraftryk i visummet, og muligheden for at omplacere modtagelsen og behandlingen af visumansøgninger er allerede vedtaget ved en tidligere lejlighed i en særskilt betænkning af baronesse Ludford. Disse regler er medtaget i fællesskabskodeksen som en integrerende del af denne kodeks.

(EN) Tak for samarbejdet Sarah Ludford!

(SV) Forslaget til forordning skal vedtages gennem den fælles beslutningsprocedure mellem Parlamentet og Rådet. Efter næsten tre års arbejde, som har krævet intense forhandlinger med Rådet, er det mig en stor glæde som ordfører at kunne forelægge et kompromisforslag, som Rådet har godkendt, og som jeg håber, at også Parlamentet vil bifalde.

Især vil jeg gerne takke skyggeordførerne, fru Klamt, hr. Cashman, fru Ždanoka og fru Kaufmann, for deres meget konstruktive samarbejde og stærke støtte under forhandlingerne. Uden støtten fra et enstemmigt udvalg ville Parlamentet ikke have kunnet opnå et så godt resultat under forhandlingerne. Jeg vil også takke Kommissionen, hvis oprindelige forslag det var en fornøjelse at arbejde videre med. Min tak går også til det franske og det tjekkiske formandskab, som begge udviste vilje til at erkende de problemer, som Parlamentet ønskede at behandle, og evnede at møde Parlamentet på halvvejen.

Med Kommissionens forslag som udgangspunkt var alle kompromiserne forbedringer af den nuværende situation, og det viste sig at være muligt at løse de vanskeligste problemer med det franske formandskab, og det endda før jul. Hele forberedelses- og forhandlingsprocessen ville naturligvis aldrig være lykkedes uden det fortræffelige arbejde udført af mine egne dygtige medarbejdere og mine kolleger, udvalgets sekretariat og tjenestemændene fra de politiske grupper. Dem vil jeg gerne takke særlig varmt.

De tre vigtigste resultater, som vi har opnået, er følgende: For det første at et visum til flere indrejser ikke blot kan, men skal udstedes, hvis de fastlagte kriterier er opfyldt, for det andet at medlemsstaterne har forpligtet sig til at indgå en aftale om at repræsentere hinanden, således at en person, der ansøger om et visum, ikke skal foretage uforholdsmæssigt vanskelige rejser for at nå frem til et kompetent Schengenkonsulat, og for det tredje at der skal oprettes et fælles websted, som skal give samme billede af Schengenområdet og indeholde information om reglerne for udstedelse af visa.

Det er skuffende, at gebyret ikke kan sænkes fra 60 EUR til 35 EUR. Men denne skuffelse opvejes til dels af, at f.eks. børn under seks år og personer under 25 år, som repræsenterer organisationer, som deltager i seminarer, sportsaktiviteter eller kulturarrangementer, ikke skal betale gebyr for deres visum.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige, at der med denne reform indføres to instrumenter, som bliver afgørende for, at det i praksis bliver muligt at indføre en ensartet anvendelse af Schengenreglerne, nemlig visuminformationssystemet, som er en database, der dækker alle Schengenlandene og giver konsulaterne realtidsinformation om, hvem der har ansøgt om visum, hvem der har fået tildelt visum, hvis visumansøgning der er afvist, og hvilke visa der er trukket tilbage, samt fornyet lokalt, institutionelt samarbejde mellem Schengenkonsulater i forskellige lande.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Kommissionen værdsætter Parlamentets og i et vist omfang også Rådets store indsats. Takket være denne indsats kan vi nå til enighed under førstebehandlingen. I lyset af den konsensus, som Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender bekræftede i midten af marts og Coreper et par dage før, er der nu endeligt opnået enighed.

Skønt teksten ikke er perfekt og ikke opfylder alle vores oprindelige ambitioner, støtter Kommissionen uden forbehold dette kompromis. Vi anerkender og bifalder Parlamentets bestræbelser på at nå til enighed om dette forslag under førstebehandlingen og før udgangen af den indeværende valgperiode.

Denne forordning vil gøre reglerne for udstedelse af visa klarere, ikke kun for ansøgerne, men også for medlemsstaterne. Og reglerne vil blive anvendt på en mere harmoniseret måde.

Det glæder Kommissionen, at bestemmelsen om pligt til at angive årsagerne til en afvisning af en visumansøgning og give klageadgang til personer, hvis visumansøgning er blevet afvist, så godt som ikke er blevet ændret i forhold til det oprindelige forslag, takket være Parlamentets støtte.

Disse proceduremæssige garantier forhindrer, at beslutninger om at afvise en visumansøgning kan blive opfattet som vilkårlige. Hvis dette ikke gennemføres, skal vi fortsat leve med mangler i form af inkonsekvens i de nuværende regler, hvilket vil være til alles ugunst.

Jeg vil gerne udtrykke tilfredshed med det kompromis, som forhandlingerne er mundet ud i, og som vil afbøde manglerne og inkonsekvensen i de nugældende regler. Jeg vil naturligvis gerne takke Henrik Lax og Parlamentet. Jeg er overbevist om, at denne nye visumkodeks vil være til stor glæde for dem, der rejser i god tro.

Eva Klamt, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vedtagelsen af fællesskabskodeksen om visa betyder, at Schengenvisa, dvs. visa til ophold af op til tre måneders varighed, bliver udstedt efter ensartede kriterier i Schengenområdet. Der er et presserende behov for dette initiativ i et EU med åbne grænser. Samtidig afklares medlemsstaternes ansvar for behandling af visumansøgninger. Som regel skal ansøgerne kontakte den medlemsstat, på hvis område rejsens væsentligste bestemmelsessted befinder sig. Min gruppe glæder sig over, at kravet om og proceduren for udstedelse af indrejsevisa vil fremskynde indreisen for et stort antal mennesker. På den måde vil forretningsrejsende, der rejser til EU, blive behandlet retfærdigt, og ferierejsende fra alle verdenshjørner, hvilket jo er langt den største gruppe af tilrejsende til EU, kommer til at nyde godt heraf.

På denne måde har vi ikke kun gjort det muligt at behandle visumansøgninger hurtigere, men også sikret, at sikkerhedsscreening hindrer misbrug. Med denne balance mellem sikkerhed og lettere indrejse giver visuminformationssystemet medlemsstaterne øjeblikkelig, direkte adgang til alle data, der er relevante for udstedelsen af visa. Gennemgangen af visumansøgninger bliver enklere, samtidig med at man fremover kan udstede visa med en større grad af sikkerhed takket være brugen af biometriske identifikatorer, dvs. fotografi og fingeraftryk. I kompromiset mellem ordføreren, hr. Lax, og Rådet er der taget hensyn til Parlamentets oprindelige holdning, og flertallet i min gruppe støtter dette forslag.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at gentage min tak til hr. Lax for hans engagement og det fortræffelige samarbejde i løbet af de forgangne tre år om denne meget komplekse sag, der giver europæisk visumpolitik et nyt grundlag.

Michael Caschman, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Lax for hans forbilledlige arbejde. Jeg er glad for på vegne af De Europæiske Socialdemokraters Gruppe at kunne sige, at vi støtter denne betænkning i dens helhed. Det glæder os også, at vi har fået opfyldt de fleste af vores målsætninger.

Det glæder mig også, at De under vores samarbejde også har udvist den fantasi, der er absolut nødvendig for en brillant lovgiver, nemlig at sætte sig i samme sted som den person, der skal benytte denne tjeneste, hr. Lax! De har anlagt en helhedsbetragtning til dette spørgsmål. Det er grunden til, at De har overvejet one-stop-proceduren, internettet, visa til flere indrejser og nedsættelsen af visumomkostningerne for personer under 25 år – jeg ville bare ønske, at jeg selv kunne benytte mig af dette privilegium – og undersøgt, hvordan vi kan få dette her til at fungere for den enkelte borger. Det er et virkelig godt eksempel for resten af Parlamentet. Vi nærmer os ofte tingene ved at stille ændringsforslag, som måske nok forbedrer teksten og skaber sammenhæng, men er det godt nok til borgeren? Sådan har De altid tænkt!

Jeg er glad for, at vi nu har visa til flere indrejser. Vi har også set på hele spørgsmålet om klager. For lige at nævne et navn fra Generaldirektoratet samarbejdede jeg med Jan om et yderst vægtigt princip, nemlig at hvis

man får afslag på en visumafvisning eller nægtes adgang til Schengenområdet, har dette ikke opsættende virkning, men den myndighed, der afviser ansøgningen, skal begrunde sit afslag.

Jeg vil gerne igen takke ordføreren og også takke Kommissionen for at sikre, at dette princip nu er blevet knæsat. Jeg har kun tilbage at takke mine og Deres medarbejdere og især Renaud, som sidder på tilhørerpladserne. Uden vores medarbejdere ville vi aldrig kunne gøre vores arbejde så godt. Det har været en herlig treårig kærlighedsaffære, og som med de fleste kortvarige kærlighedsaffærer er det også dejligt, når de slutter.

Sarah Ludford, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Min forordning om biometriske visa indarbejdes nu i denne nye visumkodeks, så jeg synes også, at jeg har lidt ejerskab til den. Den hænger sammen med visuminformationssystemet, som jeg var ordfører for.

Det samlede resultat er ikke blot en forbedring af sikkerheden i forbindelse med visa, men også, som andre har sagt, en forbedring for visumansøgerne. Det var også hr. Cashmans formål med grænsekodeksen. Så jeg synes, at medlemmerne har nået disse to mål.

Jeg håber, at biometrikken, som gør forbindelsen mellem ansøger og dokument mere pålidelig, vil betyde, at færre personer afvises ubegrundet. Hr. Lax har, som hr. Cashman også sagde, arbejdet intenst med at forbedre denne ydelse for ansøgerne og dermed også forbedret EU's image. For 99 % af alle, der ønsker at rejse ind i EU, er formålet handel, rejse og turisme, og vi ønsker også disse indrejsende, for det er godt for erhvervslivet og turismen, men hvis de får en dårlig service og behandles dårligt, kølnes deres følelser for EU.

Hr. Lax har gjort et storartet stykke arbejde.

Tatjana Ždanoka, for Verts/ALE -Gruppen. – (EN) Hr. formand! Vi vil gerne takke hr. Lax for hans store indsats for at nå frem til et kompromis i et så ambitiøst projekt.

Verts/ALE-Gruppen mener stadig, at Parlamentets ændringsforslag ville have været den bedste løsning. Der kan – og det bliver der også – f.eks. være praktiske problemer med at fastslå, hvor det væsentligste bestemmelsessted befinder sig, i stedet for at følge vores forslag om frit valg, når man ansøger om et visum.

Rådet har kun accepteret at forpligte medlemsstaterne til at samarbejde. Desværre bliver visumgebyret på 60 EUR og ikke 35 EUR som foreslået af Parlamentet. Forhåbentlig er der en række undtagelser og reduktioner for børn, studerende og aktive unge.

Skønt det ikke var muligt at opnå et kompromis om udstedelse af visa til flere indrejser som standard, har vi nu da i det mindste fået indført en forpligtelse til at udstede disse visa i bestemte situationer.

Retten til at indgive en klage over en negativ beslutning er også et stort fremskridt. I mange medlemsstater er der ikke en sådan ret i dag. Som menneskerettighedsaktivist i mit tidligere liv vil jeg især takke hr. Lax for denne bestemmelse.

For min gruppe er det naturligvis lidt af et skår i glæden, at betænkningen om biometriske indikatorer nu er kommet med visumbetænkningen. Vi er imod en sådan bred indførelse af biometriske oplysninger.

Visumpolitikken er dog blevet forbedret på visse punkter, og derfor støtter vi denne betænkning.

Sylvia-Yvonne Kaufmann, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Først vil jeg takke ordføreren, hr. Lax, for hans fortræffelige arbejde. Lige fra starten har han arbejdet meget tæt sammen med alle skyggeordførerne og har takket være sit engagement sandsynligvis opnået det bedst mulige resultat fra Rådet.

Fællesskabskodeksen for visa er nødvendig for at ensrette behandlingen af Schengenvisa til kortvarige ophold og frem for alt for at forbedre visumudstedelsesprocessen og dermed opfattelsen af EU i tredjelande. Efter over tre års arbejde med fællesskabskodeksen for visa og komplicerede forhandlinger med Rådet har det langt om længe været muligt at nå frem til et kompromis. Selv om det desværre ikke var muligt at komme igennem med alle Parlamentets krav, indeholder fællesskabskodeksen for visa mange forbedringer, f.eks. med hensyn til samarbejdet mellem medlemsstaterne. Frem for alt gør den tingene lettere for ansøgerne, fordi de får større retssikkerhed og mere åbenhed.

Især er det vigtigt, at ethvert afslag på en visumansøgning fremover skal begrundes, og at alle ansøgere får ret til at klage over et afslag. Desværre er gebyret imidlertid stadig 60 EUR. Selv om mange mennesker

fremover er fritaget for gebyret, er der sandsynligvis mange borgere fra tredjelande, som ikke har råd til at betale disse 60 EUR, og det betyder, at de ikke kan rejse ind i EU.

Endelig vil jeg gentage min tak til ordføreren og alle mine kolleger for deres fortrinlige samarbejde i de sidste par år og lykønske hr. Lax med hans betænkning.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Fællesskabskodeksen for visa indeholder procedurer og betingelser for udstedelse af Schengenvisa og harmoniserer de eksisterende bestemmelser for beslutninger om at afvise, forlænge eller annullere disse visa.

Det er vigtigt, at medlemsstater, som ikke har deres eget konsulat i et tredjeland, repræsenteres af en anden medlemsstat, som har en diplomatisk eller konsulær repræsentation i det pågældende tredjeland. Ifølge kodeksen skal der tages hensyn til bilaterale aftaler indgået af Fællesskabet, især med lande, der indgår i EU's naboskabs- og partnerskabspolitik, for at lette behandlingen af visumansøgninger og anvendelsen af forenklede procedurer.

Jeg tror ikke, at medlemsstaternes ret til at samarbejde med kommercielle foretagender, der fungerer som formidlere, vil bidrage til at forenkle procedurerne for behandling af visumansøgninger. Det skyldes, at visumansøgere ifølge kodeksen skal fremmøde personligt, når de indsender deres første ansøgning, således at deres biometriske data kan blive registreret. Der er også mulighed for at indkalde en visumansøger til en samtale i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om et Schengenvisum.

Formålet med kodeksen for Schengenvisa er, at EU skal have et ensartet ansigt udadtil, behandle visumansøgere på samme måde og have klare kriterier for fritagelse og regler for en række tredjelande. I denne sammenhæng finder jeg det hensigtsmæssigt at minde Dem om, at EU skal gøre sit yderste for at sikre, at medlemsstaterne behandles ensartet af tredjelande, som kun anvender visumfritagelser for visse medlemsstater. Vi kan simpelthen ikke have to klasser af europæiske borgere, når de ønsker at rejse til f.eks. Australien eller USA.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne sige til hr. Marinescu, at jeg naturligvis arbejder for at sikre gensidighed fra tredjelande, og at min nylige rejse til Washington til dels handlede om dette spørgsmål.

Med hensyn til resten er jeg meget glad, fordi jeg synes, at hr. Lax har gjort et godt stykke arbejde, og at han er blevet belønnet med en meget bred accept. Jeg vil gerne tilføje, at vi naturligvis også over for en række lande har en strategi, som skal gøre det lettere at få et visum, og jeg nærer store forventninger til denne strategi, så det kan blive så let som muligt at få et visum, især for unge fra tredjelande, for jeg mener, at vi har al mulig interesse i at gøre det lettere for unge at rejse til Europa.

Tak for denne gode tilgang, som har betydet, at vi har kunnet få færdiggjort denne tekst og dermed bibragt visumpolitikken en ny kvalitet, som i høj grad vil blive værdsat.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 2. april 2009.

19. Evaluering af køretid og hvileperioder (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelse fra Kommissionen om evalueringen af køretid og hvileperioder.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil nu oplæse Kommissionens redegørelse om evalueringen af køretid og hvileperioder.

Forordning (EF) nr. 561/2006 trådte i kraft den 11. april 2007, dvs. for ca. to år siden, og trådte i stedet for bestemmelserne for køretid og hvileperioder, som ikke var blevet ændret i over 20 år.

Siden vedtagelsen har Kommissionen aktivt overvåget dens gennemførelse, bl.a. i form af flere møder med medlemsstater, industri og fagforeninger, i udvalget og i forskellige arbejdsgrupper nedsat af udvalget.

Kommissionen vil snart offentliggøre halvårsrapporten om gennemførelsen af sociale bestemmelser. En af de foreløbige konklusioner er, at medlemsstaternes indsats og investeringer i overvågning skal intensiveres for at nå op på det niveau, der kræves i europæisk lovgivning.

Kommissionens initiativer omfatter retningslinjerne, som offentliggøres efter aftale med medlemsstaterne, og har til formål at sikre en harmoniseret anvendelse af bestemmelserne for køretid og hvileperioder, f.eks. i tilfælde hvor en fører af et køretøj er nødt til at afbryde sin hvileperiode på grund af en nødsituation.

Kommissionen arbejder også aktivt på at forbedre den digitale fartskriver. En pakke foranstaltninger, der skal øge systemets sikkerhed, blev vedtaget i januar. Medlemsstaterne skal derfor udvikle specifikt, videnskabeligt udstyr til at overvåge fartskriveren.

En anden pakke foranstaltninger, der sigter mod at tilpasse de tekniske specifikationer for fartskrivere, drøftes i øjeblikket under udvalgsproceduren. Disse foranstaltninger vil gøre det lettere for førere af køretøjer i vejtransport at bruge fartskriverne, fordi de letter manuelle indlæsninger.

Kommissionen konkluderer af de sidste to års iagttagelse af anvendelsen af forordningen, at den nye lovgivning om køretid og hvileperioder har været en succes. Kommissionen har derfor efter aftale med medlemsstaterne netop overbevist de lande, som har undertegnet AETR-overenskomsten (international transport ad landevej), om at indføre disse nye bestemmelser fra 2010. Medlemsstaterne skal dog naturligvis sikre, at disse sociale bestemmelser gennemføres på en harmoniseret måde i hele EU.

Det var, hvad jeg havde at sige til Parlamentet på Kommissionens vegne, og jeg vil nu lytte opmærksomt til de bemærkninger, som de forskellige medlemmer måtte have.

Corien Wortmann-Kool, for PPE-DE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Der herskede en vis forvirring omkring Kommissionens redegørelse i dag, men der er ingen tvivl om, at de mundtlige forespørgsler fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater dannede grundlag for redegørelsen i dag. De mundtlige forespørgsler var affødt af den store bekymring, der trods Kommissionens bestræbelser stadig hersker over forordningens gennemførelse i praksis.

Hvis jeg kører et minut længere i et land, fordi jeg skal flytte min bil, risikerer jeg at blive idømt skyhøje bøder i et andet land et par uger senere. Det er blot ét eksempel på de problemer, som førere af køretøjer og transportvirksomheder støder på. Det kan skabe enorme problemer, f.eks. hvis man bare kører et par kilometer længere for at nå frem til en sikker parkeringsplads (da alle parkeringspladser jo er overfyldte i Europa) eller for at nå frem til en god parkeringsplads for natten.

Det glæder mig, at De har iværksat en række foranstaltninger, og også at De snart fremlægger Deres rapport. Jeg vil bede Dem om i denne rapport ikke kun at se på bestemmelseernes indførelse, men også på selve forordningen, og om at foretage en bred evaluering, som giver sektoren mulighed for at drøfte de problemer, jeg lige har nævnt, med Dem. Der er derfor brug for en bred evaluering, så vi kan se på de områder, der kan forbedres.

Ulempen ved disse retningslinjer, som jeg har forstået det, er indtil videre, at de ikke har nogen retskraft i medlemsstaterne. Hvis førerne støtter sig til retningslinjerne, risikerer de at stå tilbage med ingenting, fordi de ikke er retligt bindende, og det er netop det, der er problemet. I lyset af Deres viden om spørgsmålet glæder det mig, at det er Dem og ikke kommissær Tajani, der er til stede her i dag, og jeg håber inderligt, at De kan love os denne brede evaluering, kommissær Barrot!

Silvia-Adriana Țicău, for PSE-Gruppen. – (RO) Hr. formand! De europæiske bestemmelser om arbejdstid, køretid og hvileperioder for transportoperatører vedrører ikke kun sociale vilkår i vejtransportsektoren, men især også trafiksikkerhed.

Desværre er det ikke lykkedes EU at gøre nok for at nedsætte antallet af trafikulykker. Det er helt rigtigt, at medlemsstaterne havde brug for at forbedre deres kontrol med transport i transit. Som ordfører for sociale bestemmelser har jeg gennemgået Kommissionens første rapport, som skulle have været udarbejdet to gange årligt. Den blev desværre forsinket, men jeg så i denne rapport, at nogle medlemsstater i praksis har overskredet mindsteantallet af kontroller, som skal udføres, mens andre medlemsstater ikke har opfyldt disse forpligtelser.

Det glæder mig, at vi med Grosch-betænkningen om markedsadgang sammen med Rådet har fået udarbejdet en kompromistekst, hvor vi har anmodet om, at alle vejkontroller skal være ikkediskriminerende, og at de ikke må være baseret på transportoperatørens nationalitet eller bopælsland.

Vi har brug for sikre parkeringspladser, hr. kommissær! Der var et udkast til en betænkning om opførelse af sikre parkeringspladser ved grænsen mellem EU og Rusland, men disse parkeringspladser er desværre ikke nok. Medlemsstaterne skal investere mere i sikre parkeringspladser, da det desværre forholder sig sådan, at 40 % af alle røverier mod transportoperatører sker på parkeringspladser.

Vi har også indført en ændring i budgettet, så vi kan afsætte penge til opførelse af sikre parkeringspladser. Jeg tror kun, at bestemmelserne for køretid og hvileperioder kan overholdes, hvis vi skaber nogle betingelser for transportoperatører, der gør det muligt at opfylde disse bestemmelser.

Eva Lichtenberger, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Min kollega fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater sagde, at sektoren er meget bekymret over, at en chauffør, der kører bare et par minutter for længe, risikerer at skulle betale bøder flere uger senere.

Desværre – set fra min synsvinkel – kan jeg berolige hende. For det første er medlemsstaternes kontroller meget sporadiske, idet mange af dem tager let på eller helt tilsidesætter deres overvågningspligt. For det andet befinder retsforfølgelser på dette område sig stadig i sin spæde vår, også selv om situationen er katastrofal. Hvis en fører af et køretøj, der har arbejdet i 38 timer uden stop, standses på Inntal-motorvejen, er der ingen, der skal fortælle mig, at det er fordi han ikke har kunnet finde en parkeringsplads. Tværtimod presser arbejdsgiverne ofte chaufførerne til at køre, til de falder om. Det er farligt for alle andre trafikanter. Jeg behøver ikke gå i detaljer med alvoren af ulykker med tunge godskøretøjer.

Dette er naturligvis heller ikke betryggende for de lokale beboere, da nogle af køretøjerne også transporterer farligt gods, der kan forårsage skader. Derfor synes jeg, det er utrolig nødvendigt og vigtigt med en ordentlig overvågning på dette område – det er af afgørende betydning!

For det andet er der nu, især med indførelsen af digitale fartskrivere, en så lang gennemførelseshistorie i medlemsstaterne, at tiden nu langsomt, men sikkert og langt om længe er kommet til at gøre det muligt for dem, som ønsker at overvåge – til fordel for førere af køretøjer, lokale beboere, andre trafikanter og trafik sikkerheden generelt – at gøre dette mere effektivt.

Johannes Blokland, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Endelig er forordningen om køretid og hvileperioder og dens anvendelse sat på plenarmødets dagsorden. Siden forordningen trådte i kraft, er der blevet klaget og klaget over anvendelsen af denne forordning – ”uklar” og ”urimelig” er nogle af de ord, man ofte hører. Der skal gøres noget. Forordningen skal hurtigst muligt revideres. Hvad er det, der skal forbedres? Lovgivningen skal være forudsigelig.

Jeg er ikke fortaler for at harmonisere alle sanktioner. Det skal være medlemsstaternes kompetenceområde. Men det, jeg ønsker, er et klart, forudsigeligt og fornuftigt system. Det er den eneste måde, vi kan komme væk fra absurd høje og urimelige bøder, som medfører ekstremt langtrukne tvistbilæggelsesprocedurer. Det er åbenbart muligt i henhold til den nugældende lovgivning at indføre en diskriminerende adfærd over for især udenlandske førere af køretøjer på europæiske veje, og dette er ganske uacceptabelt. Det er en alvorlig forvridding i det indre marked.

Endelig et kort eksempel på det absurde i forordningen om køretid og hvileperioder. En fører af et køretøj, der kørte gennem Frankrig, fik en bøde på 750 EUR, fordi der manglede 15 minutter i hans hvileperiode. Men det tog hele seks timer at få afgjort bødesagen. Det betød, at den pågældende ikke kunne laste og losse den dag med de deraf følgende ulemper. Det medførte et reelt tab på grund af en bøde for en overtrædelse på et kvarter på ca. 1 750 EUR.

Kommissionen skal være meget mere bestemt over for medlemsstater, der gør sig skyldige i disse forvridninger i det indre marked. Jeg kommer fra Nederlandene og tænker her især på landene mod syd.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Det er vigtigt, at førere af køretøjer overholder forordningerne om køretid og hvileperioder for at bevare et højt sikkerhedsniveau på Europas veje og beskytte passagererne.

Kommissionen vedtog en pakke med foranstaltninger i januar 2009 for at hindre misbrug af fartskrivere og styrke medlemsstaternes mulighed for at kontrollere overholdelse af forordningerne om køretid og hvileperioder. Disse foranstaltninger er velkomne på grund af de mange problemer, der er opstået i tidens løb med systemer til registrering af arbejdstid, primært i relation til digitale fartskrivere, og fordi de eksisterende lovbestemmelser opfattes som ufleksible og vanskelige at håndhæve.

Jeg mener, at et af de vigtigste aspekter, som Kommissionen skal have i erindring, er vigtigheden af at omsætte direktiv 22/2006 til national lovgivning og harmoniseringen af de nationale bestemmelser, som er afledt af artikel 19 i forordning (EF) nr. 561/2006. Rumænien har opfyldt sine forpligtelser på disse områder, men nogle medlemsstater har stadig ikke afsluttet processen, hvilket skaber problemer med at håndhæve sanktionerne ordentligt på et transnationalt plan og med at opkræve bøder, der idømmes på grund af overtrædelser af loven.

På baggrund af de halvårslige rapporter fra medlemsstaterne, der blev indsendt i den sidste referenceperiode, og de mange vanskeligheder, som vi har hørt om fra vognmændene, opfordrer jeg Kommissionen til at overveje muligheden af at revidere forordning (EF) nr. 561/2006.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Hr. formand! Vi drøfter hvileperioder og arbejdstid for førere af køretøjer i vejtransport midt i en økonomisk krise. Tusindvis af køretøjer står stille, fordi der ikke er noget at bruge dem til. Det samme gælder for førerne af køretøjerne. Desuden er mange virksomheder ved at få økonomiske problemer. Hr. Jarzembowski, fru Wortmann-Kool og de andre medlemmer med ansvar for dette spørgsmål rejste med rette følgende tre spørgsmål, nemlig systemets kompleksitet, pålidelighed osv. og praksis med at indføre de restriktioner, der har eksisteret indtil nu.

Der er intet videnskabeligt belæg for, at en mere fleksibel gennemførelse, der endog under specifikke omstændigheder vil tillade en udvidelse af arbejdstiden i en bestemt uge, ville få en negativ indvirkning på trafiksikkerheden, når trafikmængden er faldende. Derimod er det mere end sandsynligt, at denne sektors fremtid vil blive truet af en stram gennemførelse af restriktionerne og også af indførelsen af de nye byrder, der lægges over på vejtransporten. Her tænker jeg især på eurovignetten og internaliseringen af eksterne omkostninger. Dette spørgsmål bør drøftes, og jeg vil gerne høre Kommissionens holdning til dette.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg har lyttet omhyggeligt til det, der er blevet sagt her.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at denne forordning befinder sig i sin indkøringsperiode – da vi nu taler om transport – og at den naturligvis er meget vigtig af hensyn til trafiksikkerheden og også af sociale årsager. Jeg vil gerne berolige dem, som har udtrykt bekymring på branchens vegne. Kommissionen er bekendt med den gradvise gennemførelse af forordningen, som Parlamentet og Rådet har vedtaget. Den er i kontakt med arbejdsmarkedets parter og eksperterne i medlemsstaterne, så forordningen gradvist kan harmoniseres i overensstemmelse med behovet for fortolkning.

Det er rigtigt, at Kommissionen den 30. januar 2009 vedtog et direktiv, der harmoniserer definitionerne af overtrædelser, og at den med hensyn til sanktioner forventer at offentliggøre en rapport om emnet som krævet i artikel 10 i direktiv 2006/22. Denne rapport vil vise, at bøderne er forskellige fra medlemsstat til medlemsstat, men at der også er forskelle i relation til, hvordan overtrædelser kategoriseres.

Det var det første punkt.

Jeg vil gerne sige til fru Wortmann-Kool, som nævnte førernes behov for at finde et sikkert sted at parkere og arbejdede for flere sådanne p-pladser, at det i henhold til forordningen er tilladt at køre i længere perioder for at finde en sikker parkeringsplads.

Det er korrekt, som hr. Liberadzki netop sagde, at vi ikke skal lægge for mange byrder over på sektoren, men De ved også, at formålet er at gøre det muligt for denne sektor at undgå sikkerhedsrisici, og at det er en måde at give førerne en vis beskyttelse mod de risici, som de løber. Fru Lichtenberger mindede os om vigtigheden af disse bestemmelser for trafiksikkerheden.

Jeg vil gerne sige til hr. Marinescu, at vi hele tiden forsøger at evaluere gennemførelsen, men det er rigtigt, at vi ikke kan diskutere lovgivningsbestemmelser igen nu. Vi er nødt til at give disse forordninger tid til at skabe nye vaner, vaner, der garanteret vil være til fordel for hele sektoren, for så vidt som de vil harmonisere arbejdsforholdene lidt mere ved at sikre både respekt for førernes privatliv og øget sikkerhed.

Det var, hvad jeg havde at sige. Jeg vil naturligvis videregive Deres bemærkninger til min ven, kommissær Tajani, så han kan sikre, at denne evaluering fortsætter på græsrodsplan og i lyset af alle de betragtninger, der er fremsat og især de relevante bemærkninger fra de forskellige medlemmer, som har talt her i aften.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

FORSÆDE: Gérard ONESTA*Næstformand***20. Fastsættelse af grænseværdier for restkoncentrationer af farmakologisk virksomme stoffer i animalske fødevarer (forhandling)**

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er indstilling ved andenbehandling af Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer om Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fællesskabsprocedurer for fastsættelse af grænseværdier for restkoncentrationer af farmakologisk virksomme stoffer i animalske fødevarer og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 2377/90 og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/2/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 726/2004 (15079/2/2008 – C6-0005/2009 – 2007/0064(COD)) (Ordfører: Avril Doyle) (A6-0048/2009).

Avril Doyle, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at takke alle mine skyggeordførere og også det franske formandskab for at have gjort det lettere at opnå enighed under andenbehandlingen.

Formålet med dette temmelig tekniske forslag er at ajourføre den eksisterende EU-ordning, hvis hovedmålsætning er at beskytte folkesundheden ved at begrænse eksponeringen af forbrugere af animalske fødevarer for restkoncentrationer af farmakologisk virksomme stoffer i veterinærlægemidler og biocidholdige produkter. Dette opnås ved at indføre sikkerhedstærskler eller maksimale grænseværdier (MRL) for godkendte stoffer og ved at forbyde stoffer, der enten er usikre, eller for hvilke der ikke har kunnet udarbejdes en videnskabeligt baseret sikkerhedsprofil.

MRL alene kan ikke beskytte forbrugerne. Forbrugerne beskyttes direkte ved, at der fastsættes en hensigtsmæssig tilbageholdelsesperiode før slagtning og ved at indføre kontroller til overvågning heraf. I praksis fastsættes tilbageholdelsesperioderne under anvendelse af en høj sikkerhedsfaktor, som afspejler mængden af data, der er tilgængelige på det indeværende produktudviklingstrin.

Vi har opnået enighed om de centrale aspekter. For det første ekstrapolering af MRL fra en art til en anden, for det andet vedtagelse på EU-plan af MRL, der er fastsat internationalt under Codex Alimentarius, og for det tredje etablering af rammer for fastsættelse af MRL for fødevarer, der importeres fra tredjelande.

Vi fik afklaret, hvilke foranstaltninger der skal træffes, når der findes ikkegodkendte stoffer enten i fødevarer produceret i EU eller importeret fra tredjelande, samt afklaret grundlaget for at revidere dette såkaldte referencegrundlag for foranstaltninger (RPA), dvs. det maksimale niveau, der fastsættes med henblik på kontrol af ikkegodkendte stoffer i lyset af eventuelle nye data.

Der blev også opnået enighed om spørgsmålet om fastsættelse af MRL for visse biocidholdige produkter såsom desinfektionsmidler brugt i dyremiljøet, især i henseende til finansieringsaspekterne ved deres godkendelse og dossierer.

Fastsættelsen af en MRL for et farmakologisk virksomt stof kræver en dyr pakke af data fra toksikologi- og stofskifteundersøgelser. Det er for dyrt for nogle mindre almindelige, mindre udbredte dyrearter, da markedet for veterinærlægemidler er begrænset – såkaldte anvendelser af mindre betydning. Fastsættelse af en MRL er det første, der skal gøres, før der kan indsendes en ansøgning til myndighederne om godkendelse af et veterinærlægemiddel til dyrearter, der er beregnet til fødevarerproduktion, som indeholder et farmakologisk virksomt stof.

Så dette spørgsmål om mindre udbredte sygdomme og mindre udbredte arter (MUMS) er et problem, som skal løses hurtigst muligt, fordi det kan påvirke dyrevelfærden og fødevarer sikkerheden. Dyrlæger har pligt til at udvise omhu og vil altid søge at behandle et sygt dyr. I henhold til den nugældende lovgivning tvinges de ofte til at ty til ikkegodkendte lægemidler.

Findes der ikke en MRL, kan myndighederne heller ikke fastsætte en relevant tilbageholdelsesperiode for et lægemiddel. Ifølge den nugældende MRL-forordning skal der ikke fastsættes en MRL for individuelle arter. Udvalget for Veterinærlægemidler under Det Europæiske Lægemiddelagentur (CVMP) fastsætter MRL for individuelle arter i henhold til forsigtighedsprincippet. I 1997 reviderede CVMP efter fem års erfaringer alle fastsatte MRL og konkluderede, at det ikke var nødvendigt at fastsætte MRL for individuelle arter, da MRL'erne for et bestemt stof næsten altid ligner hinanden eller er identiske. Samme år udsendte CVMP retningslinjer

for fastsættelse af MRL for mindre udbredte arter. Det definerede mindre udbredte arter, der anvendes til levnedsmiddelproduktion, som alle arter undtagen kvæg, svin og fjerkræ, herunder slægten salmonidae.

Herefter kan der ekstrapoleres fra en mere til en mindre udbredt art af samme familie, dvs. drøvtygger til drøvtygger, fisk til fisk og kylling til andet fjerkræ. I 2008 udstedte CVMP efter otte års erfaringer nogle nye retningslinjer, nemlig en risikoanalyse for reststoffer af veterinærlægemidler i animalske fødevarer. Her beskrives en risikobaseret tilgang til ekstrapolering af en MRL for et stof fra en eller flere arter til andre arter. Disse retningslinjer gør det muligt at ekstrapolere MRL fra data om de tre største arter til alle arter, forudsat at MRL for disse tre største arter ligner hinanden eller er identiske.

Den tekst, vi har foran os, er blot et retsgrundlag for den nuværende praksis med ekstrapolering, der sigter mod at gøre veterinærlægemidler tilgængelige og fremme dyrs velfærd.

To ændringsforslag sigter specifikt mod at udvide denne manglende tilgængelighed af artsspecifikke lægemidler til hovdyr (og her må jeg sige, at jeg har en personlig interesse), som skal opfylde en række behandlingsmæssige og velfærdsrelaterede behov, herunder begrebet "kliniske fordele", og ikke blot kravet om, at det er "vigtigt" at få et lægemiddel føjet til positivlisten for hovdyr som nævnt i direktivet om veterinærlægemidler. Under klart definerede forhold skal visse produkter, der bruges til hovdyr, ikke have MRL, men skal overholde en tilbageholdelsesperiode på seks måneder.

Jeg vil gerne spørge formanden, om der måske findes en erklæring, som kommissæren vil have ført til protokols. Jeg kan i hvert fald huske en diskussion om dette emne for nogle måneder siden i forbindelse med revisionen af direktivet om veterinærlægemidler.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Revisionen af lovgivningen om grænseværdier for restkoncentrationer af farmakologisk virksomme stoffer i animalske fødevarer er et vigtigt initiativ for Kommissionen. Målet er at beskytte forbrugerne mod restkoncentrationer af lægemidler i fødevarer og samtidig forbedre tilgængeligheden af veterinærlægemidler i hele EU. Det er også en vigtig del af Kommissionens program om forenkling af lovgivningen.

Den 21. oktober sidste år indgik Rådet og Parlamentet en aftale, som er afspejlet i denne fælles holdning. Derfor har vi nu en holdning, som ikke kun er fælles for Rådet og Parlamentet, men som også Kommissionen tilslutter sig. Det glæder mig, at Kommissionen har indarbejdet ændringsforslagene fra både Parlamentet og Rådet, da begge parter forslag stemmer overens med både ånden i og indholdet af det oprindelige forslag fra Kommissionen.

Kommissionen gav derfor sin fulde støtte til den fælles holdning i sin meddelelse til Europa-Parlamentet af 8. januar i år. Vedtagelsen af den fælles holdning vil nu gøre det muligt at få afsluttet sagen med et godt resultat inden denne valgperiodes afslutning.

At få afsluttet den på grundlag af denne fælles holdning vil gøre det muligt for de aktører, der arbejder med fødevarekontrol og produktion af veterinærlægemidler i det daglige, at udføre et bedre arbejde, hvilket fremmer dyrevelfærden og forbrugerbeskyttelsen i Fællesskabet. Disse mennesker har ventet meget længe og meget utålmodigt på at få ændret lovgivningen om restkoncentrationer, og nu synes jeg faktisk, at de har ventet længe nok og kan glæde sig over, at der er fundet en løsning.

Jeg ved udmærket godt, at det er af særlig stor vigtighed at have adgang til veterinærlægemidler. Selv om der allerede er gjort store fremskridt med denne forordning om restkoncentrationer af farmakologisk virksomme stoffer, vil Kommissionen derfor i 2010 fremlægge en vurdering af de problemer, der opstår i kølvandet på direktivet om veterinærlægemidler, og vil om nødvendigt også fremsætte forslag om ny lovgivning.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til især at takke fru Doyle, hvis utrættelige indsats har gjort det muligt for os at nå til enighed om dette vigtige spørgsmål.

Doyle-betænkningen

Kommissionen er klar over, at borgere, dyrlæger, medlemsstaterne og dyresundhedssektoren nærer betænkeligheder ved direktivet om bestemmelser for godkendelse af veterinærlægemidler. Især er den bevidst om, hvor vigtigt det er at løse de eksisterende problemer med udbuddet af veterinærlægemidler og anvendelsen af lægemidler på arter, som de ikke er godkendt til, og at imødegå de uforholdsmæssigt store byrder, der kan være forbundet med lovgivningen, og som kan være en hæmsko for innovation, samtidig med at der skal sikres et højt forbrugersikkerhedsniveau i forbindelse med animalske fødevarer. Kommissionen gør opmærksom på de positive tiltag, der i øjeblikket gennemføres på dette område, f.eks. forenklingen af

bestemmelserne om ændringer af markedsføringstilladelser for veterinærlægemidler og nærværende revision af lovgivningen om maksimalgrænseværdier i fødevarer.

For at opfylde målene om forbrugersikkerhed og dyresundhed, konkurrenceevne i veterinærlægemiddelindustrien, for herunder små og mellemstore virksomheder, og begrænsning af den administrative byrde vil Kommissionen desuden i 2010 forelægge en vurdering af problemerne i forbindelse med anvendelsen af direktivet om veterinærlægemidler og om nødvendigt fremsætte forslag til lovgivning.

Avril Doyle, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne have ført til protokols, at der er ét ændringsforslag, som jeg ikke kan støtte, fordi det ville skabe en juridisk blindgyde. Hvis man ikke kan give et lægemiddel under test til dyr, medmindre det allerede har en MRL, kan man overhovedet ikke udføre de test, der er nødvendige for at indhente de data, der skal bruges til at fastlægge MRL og tilbageholdelsesperioden.

Tak til kommissæren for hans samarbejde på dette område, og fordi han har fokuseret på det presserende behov for en revision af direktivet om veterinærlægemidler.

På sin vis bruger vi denne revision af MRL som en lappeløsning på et stort problem, som endnu ikke er blevet løst, men hvis eksistens vi alle kender. Tilgængeligheden af tilstrækkelig mange og forskellige veterinærlægemidler til behandling af de mange forskellige dyrearter i EU er blevet en stedse større udfordring i de sidste 20 år. I denne periode har de forskellige interessenter, herunder lovgivere, industrien og dyrlæger, gjort en stor indsats for at løse problemet med lægemidlers tilgængelighed.

Trods disse bestræbelser er situationen ikke blevet bedre, tværtimod. Manglen på godkendte lægemidler er en reel trussel mod dyrs sundhed og velfærd og forbrugernes sikkerhed. Det skaber også store problemer for dyreejere, landmænd, dyrlæger og myndigheder, hvis dyr ikke behandles eller er truet på grund af et ikkegodkendt eller uegnet produkt, herunder den risiko, som zoonotiske sygdomme på grund af ubehandlede eller fejlbehandlede dyr udgør for dyreejerne, forbrugere og borgerne.

Der er også økonomiske, juridiske og handelsmæssige følger for de forskellige interessenter, og manglen på lægemidler kan få negative følger for landdistrikternes økonomi og for landbruget generelt. Et meget vigtigt eksempel er indvirkningen på bestøvning som følge af det faldende antal bifamilier. Bier er et meget vigtigt aspekt af MUMS (mindre udbredte sygdomme, mindre udbredte arter).

De nuværende problemer med tilgængelighed i EU har imidlertid ikke kun generelt betydning for dyrs sundhed og velfærd, for en sikker fødevareforsyning i EU og for folkesundheden, de underminerer også EU's evne til at opfylde Lissabondagsordenens målsætninger og udnytte det enorme potentiale, som europæisk landbrug og offshore akvakultur har for at tiltrække forskning og udvikling inden for veterinærlægemidler.

Tak igen til alle kollegerne og til kommissæren for samarbejdet om denne betænkning.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Péter Olajos (PPE-DE), – skriftlig. (HU) Vi hører ofte klager over, at EU forsøger at regulere alting og samtidig ikke forholder sig til alvorlige spørgsmål.

Mange af os synes måske, at dette også gælder for denne betænkning, men det ville være forkert. For i denne sag taler vi om fødevarer, der forbruges af mennesker – det er det, vi gerne vil gøre mere sikkert for borgerne.

De eksisterende bestemmelser er forældede og gør det svært for dyrlæger at få fyldt deres lager af lægemidler op. Derfor er der behov for god regulering på netop dette område.

Nu til dags har flere og flere medicinalvirksomheder en afdeling, som arbejder med produkter til dyr, og som giver dem betydelige indtægter. Efterspørgslen er stadig stigende, for dyr bliver jo også syge, og nu, hvor fødevarer blive dyrere og dyrere, kan det betale sig at forebygge dette.

I den seneste tid har vi imidlertid flere gange hørt, at nogle virksomheder arbejder på, hvordan man kan få mere ud af dyr, f.eks. hurtigtvoksende kyllinger eller svin, som opfædes til enorme størrelser på bare et par måneder. Alt dette gøres med (læge)midler, der ofte er skadelige for mennesker.

Derfor skal hvert eneste præparat, der gives til dyr, testes i samarbejde med Det Europæiske Lægemiddelagentur (EMA) for at få fastslået, om de restkoncentrationer af disse produkter, der forbliver i dyr, som efterfølgende forbruges af mennesker, udgør en fare.

Det er virksomheden, der betaler for testen. Vi skal også fremhæve, at der nu findes en hasteprocedure, som reducerer den tid, der bruges til administration, og det er også vigtigt, at dyrlægerne får meget hurtigere adgang til lægemidlerne.

Intet er vigtigere end menneskers sundhed, og derfor skal vi forhindre "dyredoping" motiveret af økonomisk vinding.

21. Uddannelse af indvandrerbørn (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er kortfattet forelæggelse af betænkning (A6-0125/2009) af Takkula for Kultur- og Uddannelsesudvalget om uddannelse af indvandrerbørn (2008/2328(INI)).

Hannu Takkula, ordfører. – (FI) Hr. formand! EU har en moralsk pligt til at sørge for, at alle, også indvandrerbørn, får ret til en god uddannelse. Alle børn skal have ret til at få en uddannelse, som skal være gratis og obligatorisk, i det mindste på grundskoleniveau. Børn skal kunne få en generel uddannelse, som skaber lige muligheder for at udvikle deres evner – deres individuelle dømmekraft, moral og sociale ansvar – så de kan blive til harmoniske, ansvarlige samfundsmedlemmer.

De, der har ansvar for uddannelse og opsyn med børn, skal som retningsgivende princip se på, hvad der er bedst for barnet. Dette begynder naturligvis i hjemmet og med forældrene, men skole og samfund skal også spille en støttende rolle i barnets opdragelse og derved gøre det muligt for eleverne at udvikle en harmonisk personlighed.

Jeg er bekymret på grund af nogle undersøgelser om indvandrerbørn, der for nylig er blevet offentliggjort. De viser, at det nogle steder er meget svært for dem at komme i skole, og at man i nogle samfund har oprettet skoler, hvor alle elever er indvandrerbørn. Det har naturligvis resulteret i, at andre familier har flyttet deres børn væk fra den lokale skole, så de ikke skulle gå i samme skole som indvandrerbørnene. Det er en trist situation og har ført til meget lave uddannelsesstandarder og skoleresultater for indvandrerbørn. Et andet resultat er den meget hurtige udskiftning af lærerstaben i skoler med en høj koncentration af indvandrerbørn.

Dette er ikke den udvikling, vi havde håbet på, og vi skal skabe grundlaget for, at indvandrerbørn kan blive integreret i samfundet på den bedst mulige måde. Vi skal også sikre, at skolerne har tilstrækkelige ressourcer, og her tænker jeg på kvantitative ressourcer i form af lærere, og også økonomiske ressourcer, og vi skal påtage os ansvaret for at udvikle læreruddannelser og praktikuddannelser. For at kunne tage hånd om indvandrerbørn på en integreret, bæredygtig måde skal vi følge en holistisk tilgang. Vi har også brug for specielle investeringer og flere ressourcer til læreruddannelse og hele uddannelsessystemet.

Jeg ved, at dette område henhører under medlemsstaternes kompetence, men det er også gennem åben koordination fra Parlamentets og EU's side, at vi skal tilskynde medlemsstaterne til at handle, for jeg er sikker på, at vi alle ønsker at give indvandrerbørn en god uddannelse, så de kan integreres i samfundet. På den måde undgår vi den beklagelige tendens til social udelukkelse, som vi er vidne til i dag for mange indvandrerbørns vedkommende. Dette fører ofte til arbejdsløshed samt til kriminalitet og en masse andre uønskede følger.

Det er også bekymringsvækkende i henseende til arbejdskraftens frie bevægelighed i EU, at personer, der bor i EU's medlemsstater, ikke ønsker at flytte til et andet land for at arbejde dér, fordi det er umuligt at få god, ordentlig undervisning af god kvalitet til deres børn i det pågældende land. Derfor skal vi rette opmærksomheden mod dette forhold og sikre, at der findes et system med undervisning af høj kvalitet for alle børn og unge i alle EU's medlemsstater.

Børn og unge er vores fremtid – vores mest værdifulde aktiv. Deres navn er "I dag" og ikke "I morgen", og jeg håber, at vi i EU kan være fælles om det princip, at alle børn har ret til en integreret, sikker fremtid og en god uddannelse.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg bifalder denne initiativbetænkning og vil frem for alt på vegne af mig selv og min kollega, kommissær Figel, takke hr. Takkula, ordføreren, og Kultur- og Uddannelsesudvalget for det arbejde, de har lagt i den.

Kommissionen er enig i, at det stigende antal børn med indvandrerbaggrund giver uddannelsessystemet i de fleste medlemsstater store udfordringer.

Uddannelse er nøglen til integrationsprocessen. Erhvervelse af kvalifikationer er afgørende, hvis vi ønsker at sikre vores borgeres fremtid i et videnbaseret samfund, et samfund med et stigende konkurrencepres. Men det er lige så vigtigt, at skolerne som socialt eksperiment skaber grundlag for gensidig viden og forståelse, hvilket er afgørende forudsætninger for, at vi kan forbedre vores sameksistens.

Elever med indvandrerbaggrund har imidlertid store problemer i Europa i øjeblikket. Indvandrerbørn står ofte over for et dobbelt problem. På den ene side har de ikke nok viden om værtslandets sprog, og på den anden har de lav samfundsøkonomisk status. Sammenlignet med indfødte elever klarer indvandrerbørn sig dårligt i skolen, går tidligere ud af skolen og tager ikke så ofte en videregående uddannelse.

Derfor understreges det i betænkningen, at det er vigtigt at give indvandrerbørn den rette hjælp til at lære værtslandets sprog, samtidig med at man styrker deres oprindelige sprog og kultur. Det er også vigtigt at deltage i børnehaveklasseundervisning for at sikre en vellykket integration i uddannelsessystemet på et tidligt tidspunkt og udligne samfundsøkonomiske og sproglige forskelle. Under alle omstændigheder skal lærerne have de nødvendige kvalifikationer, der er meget vigtige i et multikulturelt miljø. Mobilitet skal være en nøglekomponent i læreruddannelsen og den faglige udvikling.

Det glæder mig, at der er så bred enighed om disse spørgsmål. Og vi er også enige om, at vi nu skal omsætte alle vores gode hensigter til praksis og forbedre indvandrerbørns uddannelsesmuligheder. Vi skal derfor støtte medlemsstaterne, så de kan give alle en god uddannelse og samtidig aktivt forebygge samfundsøkonomisk marginalisering af nogle elever. Vi skal bistå medlemsstaterne med at give skolerne de rette værktøjer, så denne udfordring, det multikulturelle samfund og flersprogethed, kan udnyttes til fordel for disse skoler.

Skolesystemernes indhold og tilrettelæggelse er naturligvis rent nationale anliggender, og Kommissionen påtænker ikke på nogen måde at gribe ind i disse kompetencer. Men samtidig vil jeg sige, at en vellykket integration af indvandrerbørn er noget, der vedrører Europa som helhed. Vi kan lære meget af hinanden, og det skal vi også. Deres betænkning er et vigtigt skridt i retning af at vise, hvad der kan gøres helt konkret for at hjælpe medlemsstaterne på dette område.

Formanden. – Forhandlingen er nu afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Uddannelse og indvandring hænger tæt sammen, fordi indvandringen både inden for EU's grænser og til EU er steget betydeligt i de senere år, og der er en række forhold, som vi bør se nærmere på i de kommende år.

Jeg er også enig i, at direktiv 77/486/EF er forældet. Vi må ikke glemme, at direktivet stammer fra 1977, og EU har været inde i en rivende udvikling siden da. Bare for at nævne et eksempel kom mit land, Rumænien, med i EU over 20 år senere, og jeg synes ikke, at dette direktiv løser vores problemer. Der opstår flere og flere spørgsmål relateret til indvandring, og jeg tilslutter mig hr. Takkulas forslag om at ændre dette direktiv. Jeg vil endda gå et skridt videre og foreslå, at vi vedtager et nyt direktiv, som skal handle om indvandrerbørns uddannelse.

Corina Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Den stigende indvandring i EU, også inden for EU's grænser, har en række store kulturelle, økonomiske og sociale følger. Derfor er det af afgørende betydning at sikre indvandrere lige muligheder og fokusere mere på at bekæmpe forskelsbehandling. Romaernes situation taler for sig selv – de er et helt specielt tilfælde med deres egne svære problemer, der er i en klasse for sig.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på de vanskeligheder, der opstår for børn, hvis forældre arbejder i udlandet, og som har vanskeligt ved at blive integreret i et udenlandsk uddannelsesmiljø, og at dette påvirker arbejdskraftens mobilitet.

At støtte en hurtig integration af børn kan derfor bidrage til at hindre, at indvandrere bliver ghettoiseret, især da man har konstateret, at indvandrerbørns uddannelsesniveau og sociale og økonomiske situation er dårligere end andre børns, og der er derfor behov for en indsats på dette område. Jo bedre vilkårene er for at

få dem integreret så hurtigt som muligt i det udenlandske uddannelsesmiljø, jo større er deres chancer for at få succes med deres uddannelse og på arbejdsmarkedet.

At lære værtslandets sprog og blive assimileret i lokalsamfundet må dog ikke være ensbetydende med, at de mister deres egen kulturarv.

Gabriela Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Et af EU's grundprincipper er den frie bevægelighed, som tillader borgerne at arbejde og studere i og rejse til et andet land. Det er vigtigt, at vi betragter social integration af interne indvandrere som hele samfundets ansvar. Indvandrerbørns uddannelse er et skridt i denne retning.

Indvandrerbørns uddannelse skal betragtes som en forbedring af, hvordan de europæiske samfund fungerer i det daglige, og som en kulturel berigelse. Jeg synes derfor, der skal etableres et samarbejde mellem værtslandet og oprindelseslandet, hvor sidstnævnte aktivt skal inddrages i at bevare dette lands sprog og kultur.

Vi støtter undervisning i indvandrerbørnenes modersmål som andet fremmesprog i værtslandets skoler i områder med store indvandrersamfund. Rekrutteringen af lærere fra de relevante samfund er blot én måde at sikre, at disse børn har kontakt med kulturen i deres oprindelsesland, og at der sker en udveksling af erfaringer med indvandring.

Ioan Lucian Hămbășan (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Kommissionens grønbog rejser en række spørgsmål om en af de største udfordringer, som medlemsstaterne står over for i tiden, nemlig uddannelse af indvandrerbørn. Utrolig mange rumænske børn bor med deres forældre i en anden medlemsstat, og det er vigtigt for dem at bevare deres identitet og få mulighed for at lære både sproget i det land, de bor i, og også deres modersmål. Vi skal støtte tolerance og forståelse og i fællesskab finde løsninger, der sikrer, at der tilbydes undervisning i indvandrerens modersmål. Disse børn skal have samme rettigheder som andre børn. Det er et faktum, at deres vanskelige økonomiske situation kan føre til marginalisering, for tidlig afgang fra skolesystemet og vold. Det er netop grunden til, at vi skal hjælpe medlemsstaterne med at finde løsninger. Børn er vores dyrebareste ressource. De er vores samfunds fremtid, uanset hvilken baggrund de kommer fra.

22. Anvendelse af direktiv 2004/38/EF om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0186/2009) af Vălean for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Indre Anliggender om anvendelse af direktiv 2004/38/EF om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (2008/2184(INI)).

Adina-Ioana Vălean, ordfører. – (EN) Hr. formand! Af alle de grundlæggende rettigheder, som EU-borgere har, er den, som mest forener os alle, retten til fri bevægelighed i EU.

Denne ret, der er knæsat i traktaterne, er gennemført med direktiv 2004/38/EF, som fastlægger både betingelserne og begrænsningerne for EU-borgere og deres familiemedlemmer med hensyn til at færdes og opholde sig frit i EU's medlemsstater.

Pr. 1. januar 2006 har over 8 mio. EU-borgere udnyttet denne ret til at bo i en anden medlemsstat, og mange flere millioner har brugt den til at rejse rundt i EU.

Som Parlamentets ordfører for evalueringen af dette direktiv må jeg sige, at den konkrete anvendelse af borgernes ret til fri bevægelighed undermineres kraftigt af medlemsstaterne, som skaber hindringer herfor i strid med traktaterne og direktivet.

For så vidt angår medlemsstaternes gennemførelse af direktivet i national lovgivning, kan vi for det første i bedste fald sige, at den er dårlig. Kommissionen påpeger i lighed med to særskilte undersøgelser bestilt af Parlamentet en række problemer, herunder krænkelse af EU-borgernes centrale rettigheder. Disse problemer er beskrevet i min betænkning.

Der findes mange ubegrundede administrative byrder, især for familiemedlemmer fra tredjelande. Her kan jeg nævne indrejsekrav og langvarige forsinkelser i de administrative procedurer, manglende anerkendelse af retten til fri bevægelighed for visse registrerede partnere, herunder par af samme køn, undtagelser af hensyn til den offentlige orden begrundet i hensyn til økonomi eller sikkerhed, som ikke er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, hvilket medfører misbrug af udvisninger, samt forskelsbehandling af visse statsborgere og etniske mindretal i relation til de rettigheder, de har i henhold til direktivet.

Til dem, der vælger udelukkende at fokusere på krænkelse eller misbrug af denne ret, er jeg for det andet enig i, at disse er væsentlige aspekter, men jeg vil gerne understrege, at direktivets artikel 35 allerede giver medlemsstaterne mulighed for at bekæmpe dette misbrug, f.eks. proformaægteskaber eller bedrageri – den skal bare udnyttes.

Jeg vil også gerne nævne, at jeg har arbejdet konstruktivt sammen med de nationale parlamenter, Kommissionen og ordføreren fra Retsudvalget, fru Frasson, som alle deler min bekymring over førnævnte problemer med gennemførelsen af direktivet og behovet for, at alle parter skal bidrage til at løse dem her og nu.

Jeg opfordrer i min betænkning også til, at der træffes en række foranstaltninger til imødegåelse af disse problemer. Et af de vigtigste og mest presserende initiativer, der skal tages, er, at Kommissionen skal udarbejde omfattende retningslinjer for direktivets gennemførelse. Disse retningslinjer skal skabe klarhed over fortolkningen af begreber som "tilstrækkelige midler" og "offentlig sikkerhed". Derefter er det op til medlemsstaterne at gennemføre disse retningslinjer og gerne inden udgangen af 2009.

Diskriminerende overgangsordninger, der begrænser bevægeligheden for arbejdstagere fra medlemsstater, som kom med i EU efter 2004, skal nu endelig ophæves eller revideres.

Der skal afsættes flere midler til lokale integrationsforanstaltninger for EU-borgere, der bor i andre medlemsstater, og endelig må Kommissionen ikke tøve med at indlede overtrædelsesprocedurer mod medlemsstater, som ikke overholder direktivet.

Vi er nødt til at erkende, at medlemsstaterne nu skal gennemføre og anvende direktivet korrekt, så vi hurtigst muligt kan få løst disse og andre problemer. De må ikke søge at undslippe deres ansvar for den frie bevægelighed ved at bede om en revision med det formål at udvande direktivet. Parlamentet er kraftigt imod en sådan revision og takker Kommissionen, fordi den indtager samme holdning.

Det er på tide, at medlemsstaterne og Rådet sikrer, at Europa er et sted, hvor ikke kun kapital og varer, men også borgere kan bevæge sig frit. Uden fri bevægelighed, intet Europa.

Til sidst vil jeg gerne sige, at jeg vil stille et mundtligt ændringsforslag til en fodnote i min betænkning for at få fjernet enhver undskyldning for dem, der er imod fri bevægelighed af nationalistiske, racistiske eller fremmedfjendske grunde, men som ikke tør sige det åbent, for at stemme imod min betænkning.

Ved morgendagens afstemning ved navneoplysning finder vi ud af, hvem der støtter Europa og unionsborgerskabet, fri bevægelighed og borgernes rettigheder uden diskrimination – og hvem der ikke gør.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke ordføreren hjerteligt for denne fortræffelige betænkning og også for det forbilledlige, konstruktive samarbejde på et meget vanskeligt og følsomt område.

Borgernes frie bevægelighed er en af de mest grundlæggende frihedsrettigheder i EU's indre marked. Denne frihed er grundlaget for det indre markedes funktion og dermed også for den europæiske økonomis konkurrenceevne. Vi må helt klart erkende, at manglerne i gennemførelsen af fællesskabslovgivningen på dette område strider mod de principper, der udgør grundlaget for Europa. Det er derfor et helt afgørende spørgsmål.

Jeg glæder mig derfor over denne betænkning, der supplerer Kommissionens rapport af 10. december 2008 om anvendelsen af direktiv 2004/38/EF. Det glæder mig, at næsten alle konklusionerne i Parlamentets betænkning stemmer overens med Kommissionens rapport.

Vi har nu et fuldstændigt billede af medlemsstaternes omsætning og gennemførelse af direktivet i praksis, og jeg mener derfor, at tiden er kommet til at gå over til handling. Det understreges med rette i betænkningen, at ansvaret for en korrekt omsætning og anvendelse af direktivet ligger hos medlemsstaterne. Kommissionen opfordres dog til at tage initiativ på forskellige områder. Jeg vil derfor gerne forklare, hvor Kommissionens umiddelbare prioriteringer ligger i denne sag.

Kommissionen nærer store forventninger til en fuldstændig, korrekt anvendelse af direktivet. Dette er en af prioriteringerne i den 25. årsrapport fra Kommissionen om kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten (2009).

Kommissionen vil fortsat arbejde for at sikre, at direktivet omsættes korrekt og anvendes i hele EU. I de kommende måneder vil vi afholde bilaterale møder med medlemsstaterne, hvor vi vil drøfte de ekstremt

mange tilfælde af ukorrekt gennemførelse og anvendelse. Hvis der ikke kan opnås tilfredsstillende fremskridt, vil Kommissionen ikke tøve med øjeblikkelig at indlede overtrædelsesprocedurer mod de pågældende medlemsstater.

Kommissionen vil tilbyde information og hjælp til både medlemsstaterne og borgerne selv. Dette kan bl.a. ske ved at udstede retningslinjer for en række områder, der har vist sig at være problematiske i relation til gennemførelsen eller anvendelsen af direktivet, f.eks. udvisning og håndtering af overtrædelser. Retningslinjerne vil også behandle de områder, der betegnes som problematiske i Parlamentets betænkning.

Kommissionen vil fortsat på det tekniske plan samarbejde med medlemsstaterne i ekspertgrupperne for at få defineret problemerne og afklaret fortolkningsspørgsmål i relation til direktivet.

Jeg må dog i denne sammenhæng sige, at Kommissionen ikke kan tilslutte sig ændringsforslag 23. Formålet med dette forslag er at indføre besøg på stedet af ekspertgrupper og indføre et gensidigt evalueringssystem baseret på disse besøg. Må jeg gøre Dem opmærksom på, at sådanne revisioner normalt udføres under den tredje søjle, men ikke er omfattet af fællesskabslov. De juridiske og administrative traditioner og løsninger, som medlemsstaterne vælger til at gennemføre direktivet, betyder, at den forventede merværdi ved en sådan gennemgang ville være temmelig begrænset. De ved jo alle, at medlemsstaterne frit kan vælge formen og metoderne for deres gennemførelse af direktiverne.

Kommissionen vil dog fortsat være særlig opmærksom på formidlingen af information om direktivet, udsende ajourført, forenklet vejledning til borgerne og bruge internettet til at formidle information. Den vil ligeledes opfordre medlemsstaterne til og hjælpe dem med at informere deres borgere om deres rettigheder gennem oplysningskampagner.

Kommissionen er rede til at respektere langt de fleste af forslagene i Parlamentets betænkning. Tak til Parlamentet for dets støtte og forslag til, hvordan vi sikrer korrekt anvendelse af dette vigtige direktiv, der handler om intet mindre end den korrekte gennemførelse af en af de fire grundlæggende frihedsrettigheder i europæisk integration.

Formanden. – Forhandlingen er nu afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Alin Antochi (PSE), skriftlig. – (RO) Jeg støtter fuldt ud fru Vălean's betænkning om anvendelsen af direktiv 2004/38/EF, især i lyset af de nylige hændelser i en række medlemsstater, som har understreget, at der sker åbenlyse overtrædelser af en af de fire grundlæggende rettigheder, nemlig borgernes ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område.

Den mangelfulde eller endog helt manglende gennemførelse af direktivet i medlemsstaternes nationale lovgivning har desuden resulteret i en række overtrædelser, som involverer administrative formaliteter og restriktiv fortolkning af de retlige bestemmelser vedrørende "personer med ulovligt ophold", kulminerende i uretfærdig tilbageholdelse og udvisning af europæiske borgere. Men løsningen er ikke at lukke grænserne, men i stedet at gennemføre konkrete foranstaltninger, der letter borgernes integration i de forskellige europæiske samfund.

Denne betænkning er efter min opfattelse et væsentligt bidrag til overvågningen af gennemførelsen af de forordninger, der er nævnt i direktivet, hvis medlemsstaterne og Kommissionen kan samarbejde herom.

Det er i dag alle europæeres ønske at bo i et EU, hvor grundlæggende værdier såsom borgernes frie bevægelighed respekteres. Men vi må ikke glemme, at vi alle skal bidrage til at nå dette mål.

23. Sundhedsproblemer i forbindelse med elektromagnetiske felter (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er kortfattet forelæggelse af betænkning (A6-0089/2009) af Ries for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer om sundhedsproblemer i forbindelse med elektromagnetiske felter (2008/2211(INI)).

Frédérique Ries, ordfører. – (FR) Hr. formand! Før jeg kommer ind på indholdet, vil jeg gerne lige sige noget om formen. Jeg er ikke den første og helt sikkert heller ikke den sidste til at protestere mod forretningsordenens

artikel 45, som hindrer, at vi her i aften kan have en forhandling om noget, der ikke desto mindre er et meget stort problem for Europas borgere.

Ingen forhandling, ingen talere på gruppernes vegne, ingenting. Derfor vil jeg gerne trods alt takke fru Ayala, fru Lucas, hr. Adamou, fru Sinnott, fru Ferreira og selv hr. van Nistelrooij, også selv om de desværre ikke er til stede, og selv om Parlamentet er så godt som tomt her, hvor klokken nærmer sig 23.00. Det er sandelig heller ikke dårligt at sætte et punkt, der er af stor interesse og vedrører millioner af borgere i Europa, på dagsordenen kl. 23.00.

Men nu kommer jeg til indholdet. I 10 år har Parlamentet ikke taget dette emne op. Det var derfor på tide, for 10 år er skelsår og alder, når det drejer sig om ny teknologi. Vi har haft et boom i trådløse anordninger, mobiltelefoner, wifi, bluetooth, relæstationer og højspændingsledninger. Disse bølger er overalt omkring os og giver os en mængde ubestridelige fordele, hvilket jeg ikke et sekund drager i tvivl i betænkningen, men det skal også siges, at de giver anledning til alvorlige sundhedsmæssige spørgsmål.

Derfor er det helt klart et noget følsomt område at lave en betænkning om, idet der er flere og flere kontroverser om sundhedsrisiciene ved disse lavfrekvensbølger, og forskerverdenen kan desuden ikke nå til enighed.

Her er et par eksempler på de ambitiøse forslag, som jeg håber, at De vil støtte i morgen, nemlig beskyttelse af områder i risikozonen og af sårbare personer, dvs. skoler, vuggestuer, plejehjem, rekreationshjem og naturligvis sygehuse.

Etiske overvejelser er også vigtige i denne sag, og vi skal have indført procedurer, der sikrer uvildig videnskabelig forskning og ekspertviden. Vi skal også opfordre til en adfærdssændring i forbindelse med mobiltelefoner ved at tilskynde til brug af håndfri sæt, begrænse børns og unges brug af mobiltelefon, lære dem at bruge sikrere teknikker, overvåge visse markedsføringskampagner og få udbydere og elsselskaber til at dele basisstationer og master.

Der er dog én ting, jeg beklager, og det er vigtigt, fordi det vedrører det første punkt i min betænkning, hvor jeg opfordrer til en revision af emissionsgrænser. Desværre fik jeg ikke støtte fra mine kolleger i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarersikkerhed, selv om samme tekst, og det vil jeg gerne påpege, ord for ord blev næsten enstemmigt vedtaget på vores plenarmøde den 2. september sidste år i forbindelse med en betænkning om den europæiske handlingsplan for miljø og sundhed 2004-2010.

Kommissionens nuværende politik med at stikke hovedet i busken – ja, undskyld mig for at bruge dette udtryk – skaber bestemt ikke den klarhed, som de europæiske borgere venter på, tværtimod er forskerne stadig uenige, og antallet af sagsanlæg stiger, og dommene er undertiden til fordel for udbyderne, undertiden for de lokale boligforeninger.

Både Kommissionen og Verdenssundhedsorganisationen gør sig til talsmænd for en status quo-tilgang med rendezvousklausulen i 2015 – som jo næsten er et helt andet tiår – for at undersøge, om konstant eksponering for denne cocktail af lavfrekvensbølger kan være årsag til kræfttumorer. Dette er derfor ikke den rette tilgang. For mig ser det noget letbenet ud, og jeg håber af hele mit hjerte, at vi, hvis der fremover skulle opstå sundhedsproblemer, ikke får at vide, at det er denne tilgang, der bærer ansvaret.

Forsigtighedsprincippet, der ligger bag vores forslag, er ikke ensbetydende med, at man ikke skal gøre noget, men et handlingens princip, der skal give mulighed for at opnå ekspertviden og dermed mindske usikkerheden. Det er denne dynamiske og progressive definition, vi forsvarer i dag på dette følsomme område, elektromagnetiske bølger. Derfor har det alternative beslutningsforslag indgivet af Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance min fulde støtte, det vil jeg gerne slå helt fast. Det viser tilbage til mit oprindelige forslag om at reducere emissionstærsklerne, som ni medlemsstater og en lang række regioner, hvoraf to i nærheden af mig, nemlig Vallonien og Bruxelles, allerede gør, dvs. at de bruger tre volt pr. meter i modsætning til de 41 volt pr. meter, der er tilladt nu i medfør af henstillingen fra 1999.

Men jeg er Parlamentets ordfører om dette emne, og jeg vil frem for alt gerne bevare de andre fremskridt i denne betænkning som vedtaget i udvalget. Og det er naturligvis sidstnævnte, jeg beder Dem stemme for i morgen.

Til sidst har jeg to budskaber. Elektromagnetiske bølger og deres indvirkning er stadig et åbent spørgsmål, og jeg er overbevist om, at Parlamentet også kommer til at tage denne sag op i den næste valgperiode. Europa skal gøre sine borgere trygge og overtage denne debat, som nu kun føres i retssale.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne udtrykke min varme tak til Parlamentet og især fru Ries, ordføreren for denne initiativbetænkning om elektromagnetiske felter (EMF).

EMF er ganske rigtigt kontroversielt i mange europæiske borgeres øjne, selv om mange andre og også jeg synes, at det er et meget vigtigt emne.

Emnets kompleksitet og de stærke følelser, der omgærder det, betyder, at det er særlig vigtigt at indhente helt nøjagtige fakta og evaluere dem omhyggeligt, grundigt og objektivt.

Kommissionen følger derfor løbende og meget opmærksomt dette emne, som den også skal i overensstemmelse med Rådets henstilling 1999/519.

Derfor indhenter Kommissionen regelmæssigt information fra uafhængige forskningsudvalg for at ajourføre sin viden om de mulige risici ved EMF. Den nylige udtalelse fra SCENIHR, der er det kompetente forskningsudvalg, om dette emne blev vedtaget så sent som i januar i år.

Jeg vil gerne tilføje, at Kommissionen følger udviklingen i medlemsstaterne og de seneste domsafgørelser mod mobiltelefonselskaber i Frankrig med stor opmærksomhed, hvilket også gælder sænkningen af eksponeringsgrænserne for basisstationer i Bruxelles-regionen.

Jeg kan forsikre Parlamentet om, at Kommissionen vil behandle anmodningerne i beslutningen meget omhyggeligt.

Og nu ganske kort til et par enkelte punkter.

For det første findes der allerede på EU-plan rammer for eksponeringsgrænser og produktionsstandarder og også et beskyttelsesniveau for de kendte følger.

For det andet er der ikke i de eksisterende videnskabsundersøgelser belæg for at ændre det videnskabelige grundlag for disse eksponeringsgrænser.

Kommissionen vil også følge de videnskabelige fremskridt på området nøje for at vurdere, om eksponeringsgrænserne skal tilpasses.

For det tredje vil Kommissionen intensivere dialogen med interessenterne om de potentielle sundhedsmæssige følger af EMF. Kommissionen vil gerne samarbejde med de vigtigste aktører for at kunne reagere hensigtsmæssigt på offentlighedens bekymringer.

Jeg vil gerne understrege meget kraftigt, at vi også støtter forskningen på området for at få afdækket de resterende usikre punkter.

Formanden. – Forhandlingen er nu afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Véronique Mathieu (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Vi er nødt til at erkende, at der for indeværende kun findes få pålidelige og godkendte videnskabelige data om følgerne af magnetfelter for den menneskelige krop. Men de indgår ikke desto mindre i vores dagligdag (mobiltelefoner og trådløs teknologi), og 80 % af alle borgere føler ikke, at de har information nok om de eventuelle følger, og 50 % siger, at de er bekymrede.

Indtil nu har forskersamfundet kun kunnet udsende delte og undertiden modstridende udtalelser, og de offentlige myndigheder har ikke været tilstrækkelig opmærksomme på problemet. Derfor tilslutter jeg mig helt og fuldt denne betænkning, hvor medlemsstaterne opfordres til regelmæssigt at tilpasse tærskelværdierne for disse felter, og henstiller i medfør af forsigtighedsprincippet til, at man forbyder antenneanlæg i sårbare områder (skoler og sygehuse).

Det glæder mig også, at Kommissionen iværksætter en videnskabelig undersøgelse for bedre at kunne vurdere følgerne af eksponering for elektromagnetfelter. Offentlige myndigheder, producenter og forbrugere skal have præcis information for at kunne måle disse risici og om nødvendigt træffe de relevante beskyttelsesforanstaltninger. Det er også vigtigt at fremsætte henstillinger baseret på god praksis for bedre at kunne beskytte borgernes sundhed, uanset om de bruger disse anordninger eller bor i nærheden af basisstationer eller højspændingsledninger.

24. Problemer og perspektiver i forbindelse med unionsborgerskabet (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er kortfattet forelæggelse af betænkning (A6-0182/2009) af Gacek for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om problemer og perspektiver i forbindelse med unionsborgerskabet (2008/2234(INI)).

Urszula Gacek, ordfører. – (EN) Hr. formand! Det er mig en stor glæde at forelægge betænkningen om problemer og perspektiver i forbindelse med unionsborgerskabet, som i sidste måned blev enstemmigt vedtaget af Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender.

Unionsborgerskabet træder ikke i stedet for et nationalt borgerskab. Det er en bonusgevinst, som giver EU-borgere enestående rettigheder, især retten til fri bevægelighed, til konsulær beskyttelse og til at indgive andragender til Parlamentet og Den Europæiske Ombudsmand. I Parlamentets betænkning er der taget hensyn til Kommissionens femte rapport om unionsborgerskab, som dækker perioden fra 1. maj 2004 til 30. juni 2007, en enestående periode! For fem år siden, den 1. maj 2004, fik EU 10 nye medlemmer. Resultatet af denne tiltrædelse navnlig af landene fra Central- og Østeuropa har givet anledning til en hidtil uset intern indvandring inden for EU's grænser. De nye EU-borgere tog de nye rettigheder til sig, især retten til fri bevægelighed. De udnyttede muligheden for at uddanne sig i udlandet, og i de lande, der gav adgang til deres arbejdsmarked, fik de lovligt arbejde.

Men indvandringens omfang skaber mange udfordringer for værtslandene. Det er udfordringer for både de centrale og de lokale myndigheder. De lokale myndigheder i lande, hvor de er ansvarlige for områder såsom bolig, sundhedspleje og primær- og sekundærundervisning, står ofte over for dagligdagens problemer med de nye indvandrere.

Der er gjort meget for at fremme integration og hjælpe nytilkomne med at få adgang til de samme rettigheder som borgerne i værtslandet. Alligevel opstår der stadig tilfælde af forskelsbehandling. Undertiden skyldes de huller i lovgivningen, undertiden manglende kendskab til, hvordan loven skal anvendes.

LIBE-udvalget indtog en meget konstruktiv og pragmatisk holdning til dette arbejde. Der var enighed på tværs af grupperne om, at vi skulle prioritere at belyse problemområder og tage skridt til at afhjælpe disse ved at give de lokale myndigheder og medlemsstaterne ressourcer og støtte. Vi lagde navnlig vægt på, at den enkelte borger ikke på nogen måde skulle forhindres i at udnytte sine rettigheder.

Den anden rettighed, jeg nævnte, konsulær beskyttelse, anvendes desværre stadig kun i meget begrænset omfang. Dette gik klart op for os, da vores egne kolleger befandt sig i en dramatisk situation under terrorangrebene i Mumbai. Hvis medlemmer af Parlamentet har problemer med at udøve deres ret til konsulær beskyttelse i en så ekstrem situation, hvilken chance har den almindelige borger da under mere almindelige forhold?

Et centralt emne i hele betænkningen er øget viden til borgerne, og der er stillet en række forslag til foranstaltninger, som skal skabe større bevidsthed om dette område. Hvis kun 31 % af borgerne betragter sig som velinformerede om deres rettigheder, har vi stadig et stort arbejde tilbage.

Jeg er sikker på, at Kommissionen vil tage hensyn til Parlamentets henstillinger og rapportere tilbage i den sjette rapport om konkrete fremskridt. Endelig vil jeg takke mine skyggeordførere, medarbejderne i de politiske grupper og LIBE-udvalgets sekretariat for deres store arbejde. En særlig tak skal lyde til alle dem, som deltog i den offentlige høring om betænkningen, især ngo'ernes repræsentanter. Det er kun rimeligt, at der i den endelige udformning af en betænkning om borgerskab tages hensyn til borgernes stemme via ngo'erne.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Hr. formand, fru Gacek! Det ser ud til, at vi nu er helt alene her i Parlamentet. På Kommissionens vegne vil jeg gerne takke Dem for denne meget vigtige og imponerende betænkning og også lykønske Dem med betænkningen.

Unionsborgerskab er et meget vigtigt emne. Mange mener, at "unionsborgerskab" lyder hult, men Deres betænkning gør det helt klart, at sådan forholder det sig ikke. Unionsborgerskab er blevet til virkelighed takket være de rettigheder, der er klart defineret i traktaten, nemlig fri bevægelighed og opholdsret, ret til at stemme og stille op til lokalvalg og valg til Parlamentet, ret til konsulær beskyttelse, ret til at indgive andragender til Parlamentet, ret til at indbringe en klage for Den Europæiske Ombudsmand og ret til at skrive til de europæiske institutioner.

Kommissionen mener, at det er på høje tid, at der nu er kommet et specifikt politisk program om unionsborgerskab. Kommissionen vil derfor gennemføre en omfattende høringsproces for at indhente konkret information om problemerne ved unionsborgerskabet. Dette kan føre til nye forslag, som så vil danne grundlag for Kommissionens sjette rapport om unionsborgerskab, der forventes at foreligge i 2010.

Men Kommissionen arbejder også og vil også fremover arbejde for at sikre, at borgerne også i praksis kan udøve deres borgerrettigheder, og at de kan gøre det hver dag. De opfordrer i Deres betænkning Kommissionen til at handle på mange områder, og det er den også parat til for at sikre, at disse rettigheder styrkes og udvides. Jeg vil gerne nævne Kommissionens handlingsplan om konsulær beskyttelse og tilføje, at jeg er helt enig med Dem i, at der er behov for handling på dette område. For bare et par uger siden gennemførte vi en yderst lærerig forhandling om dette emne her i Parlamentet, som viste, hvor stor en kløft der er mellem ønsker og virkelighed, netop i forbindelse med konsulære rettigheder.

Kommissionen har arrangeret informationskampagner, så borgerne kan blive informeret om deres rettigheder, og arbejder med at få indført garantier, så disse rettigheder også kan udnyttes i praksis – bl.a. gennem vedtagelsen af rapporten om medlemsstaternes anvendelse af direktivet om fri bevægelighed.

Det kommende valg til Parlamentet er en af prioriteringerne i det interinstitutionelle pr-arbejde. Kommissionen støtter og supplerer Parlamentets arbejde med informationstiltag for at øge offentlighedens kendskab til valget og opfordre borgerne til at udnytte deres stemmeret.

Det er gode initiativer, og jeg vil også gerne understrege, at det ikke kun er Kommissionen, som forsøger at indføre unionsborgerskabet i dagligdagen. Også andre aktører – Parlamentet, alle 27 medlemsstater, de regionale myndigheder, de nationale parlamenter, de lokale myndigheder og alle kommuner i EU – spiller en meget vigtig rolle i sikringen af en effektiv udvikling af unionsborgerskabet.

Det glæder mig, at fru Gacek i sin betænkning, som foreligger i god tid før valget i 2009, inddrager nogle af disse meget vigtige aktører, som alle bør tage ejerskab for unionsborgerskabet for at gøre Europa til virkelighed for de mange millioner borgere. Jeg er overbevist om, at vi alle er rede til at påtage os ansvaret for at sikre, at unionsborgerskabet ikke blot forbliver et symbol, men bliver en specifik ret, der kan og skal have sit eget indhold i dagligdagen.

Formanden. – Forhandlingen er nu afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Slavi Binev (NI), skriftlig. – (BG) Gennemsigtighed og demokratiske relationer mellem borgere og institutioner er grundlæggende principper for Europa og de europæiske borgeres grundlæggende rettigheder. Det er netop disse principper, der skal danne grundlag for valget til Europa-Parlamentet. Men Bulgariens problem med køb af stemmer tyder på det stik modsatte.

Efter at de foregående lokalvalg i gentagne tilfælde blev undermineret på grund af åbenbare køb af stemmer foretaget af GERB (Borgere for Europæisk Udvikling i Bulgarien), DPS (Bevægelsen for Menneskerettigheder og Frihed) og BSP (Det Bulgarske Socialistparti), fik almindelige borgere indtryk af, at de ikke havde nogen ret til selv at vælge. Det betyder, at de er meget mindre villige til at stemme igen.

Trods den eksisterende straffelov og de mange eksempler på overtrædelser af loven, er der til dato ingen af de personer, der nævnes i Kommissionens rapport, der er blevet dømt for disse forbrydelser, idet de relevante håndhævende myndigheder helt klart er uvillige til at sætte en stopper for stemmekøb. I Bulgarien er retsvæsenet stadig svagt, og de velkendte lovovertrædere forbereder igen deres valgkampagner, samtidig med at de, der solgte deres stemmer, nu er på udkig efter nye købere med det bedste tilbud.

Jeg vil gerne understrege, at så længe disse lovovertrædelser er tilladt i Bulgarien, og staten fortsat vender det blinde øje til, berøves ærlige vælgere deres grundlæggende menneskeret, nemlig stemmeretten! Dette er uacceptabelt for europæiske borgere. Jeg opfordrer indtrængende Parlamentet til ikke blot at læne sig tilbage og lade som ingenting.

Magda Kósáné Kovács (PSE), skriftlig. – (HU) Ifølge EU-traktaten er alle borgere i EU lige. Desværre håndhæves dette princip ikke altid i virkeligheden. Grunden til disse forskelle er udbredt fattigdom, social eller bevidst udelukkelse og meget ugunstigt stillede regioner, som ikke er kommet med i informationsrundtøret, og hvis borgere end ikke kan forventes at have en fælles europæisk bevidsthed. Det

glæder mig, at romaerne er specifikt nævnt i betænkningen. Dette mindretal på 10-12 mio. mennesker er marginaliserede og oplever deres manglende uddannelsesmuligheder og håbløse arbejdssituation som en devaluering af deres borgerskab.

Noget tyder på, at dette sociale sammenbrud også får følger for valget til Parlamentet. Disse ugunstigt stillede borgere er ikke indstillede på at stemme, for de mangler information, og i samfundets udkant er der ikke særlig stor bevidsthed om, at Parlamentet er den eneste af alle EU's institutioner, hvis sammensætning de har direkte indflydelse på. Det er uheldigt, at ligegyldigheden især er markant i Central- og Østeuropa, og også her skal årsagerne søges i manglende information, men en anden faktor er, at det nu går langsommere med at indhente udviklingen efter den store bølge af udvidelser, og det virker skuffende.

Vi håber, at den frie bevægelighed for borgere, arbejdstagere og serviceudbydere vil nedbryde grænser i folks sind og tanker. Hvis det bliver en naturlig ting, at det at flytte inden for grænserne af et større hjemland er en følge af større frihed, kan det lagdelte, mangefarvede EU rumme mange forskellige, men samtidig sammenknyttede og tolerante europæiske borgere.

25. Dagsorden for næste møde: se protokollen

26. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 23.20)